

59964

duhovno
življenje
la vida espiritual

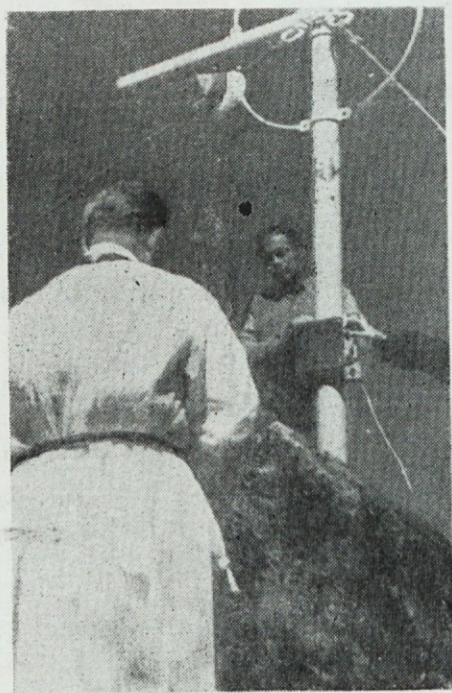
1962

JUNIJ

XXIX

Levo: Slovenski planinci pri novem križu na vrhu Capille v bariloških gorah

Tretja stran: Baško jezero s Kepo v ozadju

Zadnja stran: Gora Capilla in jezero v bariloških gorah

Desno: Č. g. Albin Avguštin je 18. februarja 1962 blagoslovil novi križ

DOLGOST KRIŽA

1. Besede so jasne: „Če so mene preganjali, bodo tudi vas.“

„Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži“ (Jan 15, 20 in 18-19).

2. Zgodovina potrjuje resničnost prerokbe Kristusove. Že Apostolska dela govore o mučeništvu Štefana, Jakoba starejšega... Do danes se ponavlja stara in vedno nova zgodba, zakaj nekoč bo kot poroča sv. Janez v Razodetju, ki je videl: „veliko množico, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in ljudstev in jezikov; stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, oblečeni v bela oblačila in s palmami v rokah“ (7, 9).

3. Zakaj tako? Križ ima iste razsežnosti kot Kristusova ljubezen (Ef 3, 18-19). Ena izmed njih je dolgost: podaljšanje Kristusovega trpljenja v njegovih udih. „Kristus je v smrtnem boju do konca sveta“ (Pascal).

Kristus je zadostil Očetu v predaji po ljubezni brez meja. A odrešenje se nam ne naklanja kot po pravnih obrazcih: ni nekaj zunaj nas, ampak v nas; se preliva v nas po milosti.

Po tej milosti smo s Kristusom eno, včlanjeni vanj za zmerom vsaj po krstnem znamenju. Ko trpimo in darujemo Bogu, Kristus v nas trpi in tako se izpolnjuje Pavlova beseda: „s Kristusom sem križan“ (Gal 2, 20).

Pa tudi: „na svojem mesu dopolnujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim za njegovo telo, ki je Cerkev“ (Kol 1, 24).

Od nekaterih to zahteva popolno predajo v življenju (redovnik), od drugih v smrti: tu ljubezen igra na eno samo kocko in za vse!

„V Kristusu Jezusu“ (Rim 6, 4-11) dobi ta predaja neskončno vrednost.

Mučeništvo je prav po tej svoji potezi — podaljšanje Kristusove brezmejne križane ljubezni v udih — za pravo Kristusovo Cerkev bistveno znamenje.

Tudi slovenska Cerkev je že prirasla do tega znamenja.

J. R.

Vsem bralcem „Duhovnega življenja“ objavljamo odlok sv. očeta
Janeza XXIII. o sklicanju vesoljnega cerkvenega zbora,
ki so ga na božični praznik slovesno pre-
brali v štirih glavnih rim-
skih bazilikah

KONCIL BO PRINESEL NOVO LUČ

Božji Odrešenik Jezus Kristus je pred
odhodom v nebesa naročil apostolom, naj
oznanjajo evangelij vsem narodom; v
poročstvo in pomoč pri njihovem poslan-
stvu jim je obljubil: Glejte, jaz sem
z vami vse dni do konca sveta! — Kri-
stus živi in deluje v Cerkvi vsak čas,
a njegova pomoč se občuti zlasti v tež-
jih dobah človeštva. Takrat se pokaže
Cerkev, nevesta Kristusova, v vsej luči
kot učiteljica resnice in posredovalka
odrešenja. Takrat razkrije Cerkev svo-
jo moč ljubezni do bližnjega, moč mo-

litve, žrte in trpljenja; to so tista ne-
vidna duhovna sredstva, ki jih je upo-
rabljala njen božji Ustanovitelj in ki je
v slovesni uri svojega življenja izjavil:
Zaupajte, jaz sem premagal svet.

ŽALOSTNE UGOTOVITVE

Cerkev je danes priča krizi, ki jo
preživlja družba. Človeštvo stoji pred
odločilnim razvojem, Cerkev pa čakajo
resne in velike naloge, kakor v najtež-
jih dobah njene zgodovine. Svet je

treba spraviti v stik z večno oživljajočo močjo evangelija, in sicer tisti svet, ki se ponša z napredkom na polju znanosti in tehnike in ki ga hočejo nekateri preurediti brez Boga. Za moderno družbo je značilen velik materialni napredek, kateremu pa ne odgovarja enak napredek na področju morale. Upadla je težnja po duhovnih vrednotah. Odtod skoro izključno iskane zemskih užtkov, kj jih napredek tehnike nudi vsem. Ob tem se pojavlja tudi čisto novo dejstvo: mapadnalno brezboštvo razširjeno po vsem svetu.

RAZLOGI ZAUPANJA

Te žalostne ugotovitve nas kličejo k čuječnosti in vzbujajo čut odgovornosti. Malodušni vidijo le temó, ki leži nad zemljo. Mi pa tako radi poudarjamo zaupanje v našega Odršenika, ki ni zapustil svetá, ki ga je odrešil. Nasprotno, če upoštevamo Jezusovo priporočilo, naj znamo razločevati znamenja časov, se nam zdi, da opazimo med teminami nešteto znakov, ki vzbujajo dobre upe za usodo Cerkve in človeštva. Krvave vojske sedanjih časov, duhovna razdejanja zmotnih ideologij in sadovi mnogih grenkih preizkušenj, niso ostali brez koristi. Celo znanstveni napredek, ki je omogočil človeku gradnjo katarstrolnih bomb za uničenje, povzroča tesnobna vprašanja. Ljudje so se zamislili, ker so se bili zavedli, da so njihove moči omejene, želijo si miru, postali so pozorni na važnost duhovnih vrednot. Napredek je pospešil razvoj tesnejšega sodelovanja in medsebojnega izpopolnjevanja posameznikov, razredov in narodov. Zdi se, da je človeška družina že nastopila to pot, čeprav med tisoč negotovostmi. Vse to brez dvoma lajša apostolat Cerkve, kajti mnogi, ki nekdam niso priznali važnosti njenega poslanstva, so danes

po mnogih skušnjah bolj pripravljeni, da sprejmejo njene opomine.

ŽIVLJENJSKA SILA CERKVE

Če se ozremo sedaj na Cerkev, vidimo, da ni zrla brezbrizno na te dogodke, ampak je sledila korak za korakom razvoju narodov, znanstvenemu napredku in socialnim revolucijam; odločno se je postavila proti materialističnim in brezbožnim ideologijam; v njej so se porajale neizmerne energije apostolata, molitve in dejavnosti na vseh področjih; duhovniki so po učnosti in čednosti bolje pripravljeni za svoje poslanstvo; pa tudi laični sodelavci se vedno bolj zavedajo svoje odgovornosti v Cerkvi in svoje dolžnosti, da sodelujejo s cerkveno hierarhijo. K vsemu temu se pridružuje neizmerno trpljenje vsega krščanstva; mnogo škofov, duhovnikov in vernikov je potrdilo svojo zvestobo veri s prenašanjem najrazličnejšega preganjanja in pri tem so pokazali tako junaštvo, ki prav gotovo ne zaostaja za najslavnejšimi dobami Cerkve. Če se je svet spremenil, se je spremenila tudi krščanska skupnost, ki se je prenovila: družabno je postala bolj enotna, duhovno okrepljena, notranje očiščena, tako da je pripravljena na vse preizkušnje.

DRUGI VATIKANSKI VESOLJNI CERKVENI ZBOR

Ob tem pogledu na svet, ki je v velikih duhovni stiski, in na Kristusovo Cerkev, ki je še tako polna življenjske moči, smo že ob začetku našega papeževanja pod vodstvom božje Previdnosti začutili dolžnost, da skličemo vse naše sinove, da bi dali Cerkvi možnost, da bi bolj uspešno sodelovala pri reševanju problemov moderne dobe. Iz

tega razloga smo sklepali, da so časi zreli, da damo Cerkvi in svetu nov cerkveni zbor, ki se bo pridružil 20 cerkvenim zborom preteklih stoletij, ki so služili za napredek krščanstva.

Napoved vesoljnega cerkvenega zbora je naletela na ugoden odmev. Vsa Cerkev moli za uspeh cerkvenega zbora. Pripravljalna dela potekajo dobro. Tudi nekatoličani in celo nekristjani se živo zanimajo ali spoštljivo spremljajo priprave na vesoljni cerkveni zbor. Vse to priča, da se vsi zavedajo zgodovinske važnosti tega dogodka.

Cerkveni zbor se bo sestel v trenutku, ko Cerkev želi utrditi svojo vero in hrepeni po enotnosti. Cerkev čuti nujno dolžnost, da uporablja bolj učinkovito svojo življenjsko moč, da pospešuje posvečenje svojih članov, da razširi oznanjanje razodetih resnic in da utrdi svojo zgradbo. To bo dokaz, da je Cerkev vedno živa in vedno mlada, da sledi teku časov, da se v vsaki dobi odeva z lučjo, ustvarja nove pridobitve, čeprav ostaja vedno ista, zvesta podobi, ki jo je vanjo vtisnil Jezus Kristus, ki jo vedno ljubi in varuje.

V trenutku, ko na raznih straneh naraščajo velikodušni napor, da bi se zopet uspostavila enotnost vseh kristjanov, kar odgovarja želji božjega Odrešenika, je naravno, da naj bi prihodnji cerkveni zbor ustvaril idejno jasnost in medsebojno ljubezen, kar bo v ločenih bratih vzbudilo še večje hrepenenje po edinosti in bo edinosti olajšalo pot.

Prihodnji cerkveni zbor nudi končno svetu, ki mu grozijo novi strašni spopadi, priliko, da bi vsi ljudje dobre volje delali za mir: mir, ki prihaja predvsem iz duhovnih vrednot, iz nadnaravnega spoznanja in iz vesti, ki jih razsvetljuje in vodi Bog, Stvarnik in Odrešenik človeštva.

Vsi ti sadovi, ki jih pričakujemo od cerkvenega zbora, o katerem tako pogosto premišljujemo, nadaljuje sv. oče, zahtevajo obširno pripravljalo delo. Na sporedu so verska in praktična vprašanja, ki bolje odgovarjajo zahtevam dobrega poučevanja krščanskega nauka — gradnja skrivnostnega telesa Kristusovega, njegovo nadnaravno poslanstvo; nadalje sveto pismo, častljiva tradicija, zakramenti, molitev, cerkveni red, karitativno delovanje, laični apostolat in misijsko delo.

Ves ta nadnaravni red pa mora najti svoj odmev in vpliv na častnih stvarih, za katere edino se često človek zanima in skrbi. Tudi na tem področju je Cerkev pokazala, da hoče biti Mati in Učiteljica, kakor je to lepo povedal naš daljni prednik Inocenc III. na IV. lateranskem koncilu.

Čeprav Cerkev nima zemskih ciljev, vendar ne more ostati brezbrizna ob problemih, ki mučijo človeštvo. Dobro ve, koliko pospešujejo tudi duhovno življenje tista sredstva, ki napravljajo življenje ljudi bolj človeško; ve, da z oživiljenjem zemeljskega reda z lučjo Kristusovo pomaga ljudem, da odkrijejo v sebi svoje pravo bistvo, svoje dostojanstvo in namen življenja. Zaradi tega je Cerkev prisotna v mednarodnih organizacijah, zato je izdelala socialni nauk, ki se tiče družine, šole, dela, družabnega življenja in vseh prblov, ki so s tem povezani. Vse to je visoko dvignilo ugled Cerkve in nje-nega nauka, kot zagovornice moralnega reda, pravic in dolžnosti vseh ljudi in vseh političnih skupnosti.

Glede vsega tega bodo mogli sklepi koncila, kakor trdno upamo, prinesiti novo luč in prodreti z duhovnimi silami nele v duše, ampak v vse človeško udejstvovanje.

SKLICANJE CERKVENEGA ZBORA in predstojnikov redov in kongregacij ter katoliških univerz in cerkvenih fakultet.

Prvo napoved vesoljnega cerkvenega zbora smo dali dne 25. januarja leta 1959. Bilo je kot drobno seme, ki smo ga vsejali s trepetajočo roko.

Z božjo pomočjo smo potem organizirali delikatno in zapleteno pripravljalno delo. V treh letih, ki so medtem pretekla, smo videli dan za dnem, kako se je drobno seme z božjim blagoslovom razvijalo v veliko drevo. Ko občudujemo storjeno delo, se zahvaljujemo Vsemogočnemu, da nas je tako bogato podpiral.

Praden se določijo vprašanja, o katerih bo razpravljajl vesoljni cerkveni zbor, smo hoteli zvedeti mnenje kardinalskega kolegija, škofov vsega sveta, kongregacij rimske kurije, glavnih

predstojnikov redov in kongregacij ter katoliških univerz in cerkvenih fakultet.

V teku enega leta je bilo dovršeno to ogromno posvetovalno delo, iz katerega so se izluščila vprašanja, ki smo jih predložili v globlje preučevanje.

Tedaj smo ustanovili razne pripravljalne komisije, ki smo jim zaupali odgovorno delo, da izdelajo osnutke, izmed katerih bomo izbrali tiste, ki jih bomo predložili koncilu.

Z veseljem vam sporočamo, da je intenzivno pripravljalno delo, pri katerem so sodelovali kardinali, škofje, prelati, teologi, kanonisti in strokovnjaki iz vseh delov sveta, skoro dokončano.

Zato zaupamo v pomoč božjega Odrešenika, ki je začetek in konec vsega, v pomoč njegove vzvišene Matere

PRIPRAVA VESOLJNEGA CERKVENEGA ZBORA

KOMISIJA	PRESEDNIK	TAJNIK
Osrednja Za škofo in vodstvo škofij Za disciplino Za redovnike Za liturgijo Za univerze in semenišča Za vzhodne cerkve Za misijone Za laični apostolat Za zakramente Bogoslovna Za obrede Tehnično-organizacijska	Sv. oče Janez XXIII. Kard. Marella Kard. Ciriaci Kard. Valeri Kard. Laraona Kard. Pizzardo Kard. Cicognani Kard. Agagianian Kard. Cento Kard. Masella Kard. Ottaviani Kard. Tisserant Kard. Testa	Msgr. Felici, Italijan Msgr. Gawlina, Poljak p. Perutti, Italijan p. Rousseau, Kanadčan p. Bugnini, Italijan p. Mayer, Nemec p. Welykyj, Ukrajinec Msgr. Mathew, Anglež Msgr. Glorieux, Francoz p. Bidagor, Španec p. Tromp, Nemec Msgr. Nardone, Italijan Msgr. Felici, Italijan
TAJNIŠTVA	PRESEDNIK	TAJNIK
Za odnose z loč. cerkvami Za tisk in radio Za upravo	Kard. Bea Msgr. O'Connor Kard. Di Jorio	Msgr. Willebrands, Holand. Msgr. Guerri, Italijan Msgr. Deskur, Poljak

in sv. Jožefa, ki smo jim od vsega začetka zaupali v varstvo vse veliko delo, in sodimo, da je prišel trenutek, da skličemo II. vatikanski vesoljni cerkveni zbor.

Ko smo slišali mnenje naših bratov, kardinalov Rimske svete Cerkve, z oblastjo našega Gospoda Jezusa Kristusa, svetih apostolov Petra in Pavla ter našo, napovedujemo, nazaanjamo in sklicujemo za prihodnje leto 1961 vesoljni cerkveni zbor, ki se bo vršil v baziliki svetega Petra v dneh, ki jih bomo kasneje po primernosti določili, kakor nam bo naklonila božja Previdnost. (Sedaj vemo, da bo to dne 11. oktobra.)

Želimo zato in naročamo, naj na vesoljni cerkveni zbor, ki smo ga napovedali, pridejo iz vseh delov sveta kardinali, patriarhi, primasi, škofje in nadškofje, rezidencialni in naslovni in vsi drugi, ki imajo pravico in dolžnost, da se koncila udeležijo.

POZIV K MOLITVI

In sedaj prosimo vse vernike in vse krščansko ljudstvo, da sodeluje z živo molitvijo, ki naj spremlja in oživilja zadnje priprave ne veliki dogodek. Ta molitev naj navdihuje goreča vera in spremlja krščanska spokornost, ki napravlja molitev Bogu bolj ljubo in bolj učinkovito. Molitev naj podpira krščansko življenje, ki bo že vnaprej izražalo

pripravljenost vernikov, da bodo sprejeli nauke in praktična navodila, ki jih bo izdal prihodnji vesoljni cerkveni zbor.

Vabimo k molitvi redovne in škofijske duhovnike, raztresene po vsem svetu; vernike vseh stopenj. Posebno zaupamo v molitev otrok, ker vemo, kakšno moč ima pri Bogu glas nedolžnosti; v molitev bolnih in trpečih; njihove bolečine in trpljenje se v moči Kristusovega križa spreminjajo v molitev, v odrešenje in v vrelec življenja za Cerkev.

V ta zbor molitve vabimo tudi vse kristjane ločenih Cerkva, kajti vesoljni cerkveni zbor hoče koristiti tudi njim. Vemo, da mnogi ločeni sinovi hrepenijo po edinosti in miru v skladu z naukom in molitvijo Jezusova k Očetu. Vemo tudi, da napovedi cerkvenega zbora niso sprejeli le z veseljem, ampak mnogi so tudi že obljubili, da bodo darovali svoje molitve za srečen uspeh, in upajo, da bodo poslali zastopnike svojih skupnosti, ki bodo od blizu sledili poteku koncila. Vse to nam je v tolažbo in v upanje in, da bi olajšali te stike, smo že pred časom ustanovili posebno tajništvo v ta namen.

Odlok se končuje s kratkim odlomkom in molitvijo za vesoljni cerkveni zbor. Sv. oče pa se je podpisal: Jaz, Janez, škof katoliške Cerkve.

TERMOMETER NAŠE RAZGLEDANOSTI

1. Kakšno službo ima v katoliški Cerkvi papež? (3 točke)
2. Kateri so znaki papeške službe? (3 točke)
3. Kako je z otroki, ki umrjejo brez krsta? (4 točke)
4. Naštej nekaj baročnih cerkva v Sloveniji! (3 točke)
5. Kaj popisujejo Apostolska dela, katera je napisal sv. Luka? (3 točke)
6. Katere so vrste maš po načinu našega sodelovanja? (4 točke)

Ocena: (20—18: odlično; 17—14: prav dobro; 13—8: dobro; 7—4: slabo; 3—0: prav slabo). Odgovore najdete na strani 375.

MED SLOVENCIMI V KANADI

Nastop ansambla
„Triglav“
Poje St. Lamovšek

GLASBENI FESTIVAL V TORONTO

Na Glasbenem festivalu v Torontu so naši naseljenci dosegli izreden uspeh. V dvoranj Marije Pomagaj so organizirali glasbeno prireditev z naslovom „Glasbeni festival“. Nastopili so umetniki mlajše in starejše generacije; to je bil pokaz ali razstava obrazov in umetnikov v glasbi. Nastopilo je 84 sodelavcev Slovencev, le dva sta bila Kanadčana.

17. in 18. marca je bila dvorana Marije Pomagaj premajhna; prišli so Slovenci tudi iz Londona in Hamiltona ter okolice Toronta. Slovenski listi v tujini in kritiki so prireditev ugodno ocenili in festival navdušeno pozdravili z željo, da bi ga imeli vsako leto.

Nastopila je ga. Mary Fojs Carr, hči slovenskih staršev, rojena v Kanadi, a govori zelo dobro slovensko in se čuti Slovenko; je članica Torontskega simfoničnega orkestra in je prva vijolinistka. Drugi profesionalcec je bil g.

Andrej Blumauer, mojster orglic. Najmočnejše so bile zastopane harmonike. S pevskeimi točkami so nastopili: Otroški zbor slovenske šole Marije Pomagaj, ga. Milena Čekuta, g. Stane Lamovšek, skupina slovenskih fantov in trio: Blumauer, Lovšin, Božiček. Od instrumentov bi še omenili vijolino, kitaro, trobento in klavir. — Organizatorjem in umetnikom čestitamo!

IGRA: ZVEZDICA ZASPANKA

Slovenska šola pri Mariji Pomagaj v Torontu, Kanada, je preteklo jesen vprizorila pravljico z igro s petjem Zvezdica Zaspanka. Igra je imela velik uspeh, dočakala je tri predstave. — Igro je za lutkovni oder spisal Frane Milčinski; toda Zvezdica Zaspanka za živ otroški oder je nastala v Torontu. Uglasbil jo je in bil pri predstavah glasbeni vodja g. Tone Zrnc C. M. Sceeno in režijo je imel v rokah g. Vilko Čekuta.

Srečanje

Z

Bogom

Največjo srečo in najhujše razočaranje, izredno bogastvo in strašno praznoto življenja doživlja človek v svojih srečanjih z ljudmi in s stvarmi. Kako srečna in vesela je mati, ki po dolgih letih spet sreča svojega otroka! Kako se prijatelj veseli srečanja s prijateljem! Kakšno upanje stavlja bolnik na srečanje z zdravnikom! A kolikokrat je srečanje tudi hudo razočaranje! To se ne zgodi samo na mednarodnih konferencah, kjer se srečanje tolikokrat spremeni v nesrečo. Nešteto ljudi dan za dnem doživlja žalost in nesrečo, če mora pri delu, v uradu, doma, na cesti srečavati čmerne in sebične, krivčne, trdosrčne in grobe ljudi. In kaj šele usodna srečanja, ki človeka spravijo v življenjsko nesrečo!

Tako prinašajo srečanja človeku veselje in razočaranje. Mlad človek upa v veselje in v srečo, star človek je večkrat hudo razočaran in nesrečen, srečanja so mu le še v breme in pokoro. A človek je tako ustvarjen, da mora neprestano srečavati ljudi in stvari. Ni hče se ne more umakniti v puščavo in se izmakniti vsakemu srečanju. Ni hče se ne more izogniti vplivom, ki jih ima

vsako osebno srečanje na mišljenje, čutenje, presojanje, včasih celo na vse življenje.

ODLOČILNO SREČANJE

A človek ni ustvarjen samo za to, da srečava ljudi in stvari. Glavni življenjski smisel, zadnjo srečo ali pa najhujšo nesrečo, pomeni za vsakega človeka srečanje z živim Bogom. Pravzaprav je vse človekovo življenje eno samo neprestano srečavanje z živim, vsevednim, vsepričujočim Bogom, o katerem pravi svetj Pavel, da ni daleč od nobenega izmed nas, zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo (Apd 17, 27-28).

Prvo srečanje človeka z Bogom stvarnikom, ko Bog človeka prvokrat pokliče po imenu in mu da življenje in mu določi usodo, je še nezavestno. Tudi prvo srečanje z Bogom očetom pri krstu, ko človeški otrok postane božji otrok, je za večino še nezavestno. A kmalu uči dobra mati svojega otroka, da v krščanski družini v molitvi, v veri in v življenju sreča Boga. Nato pride srečanje z Bogom v Cerkvi, v daritvi sv. maše, v zakramentih sv. pokore in sv. obhajila, v božjih duhovnikih in cerkveni oblasti. Čim bolj se človek stara, tem bolj se zaveda in čuti, kako zelo je njegovo življenje „srečavanje z Bogom“, kolikokrat mu to srečanje prinese mir in tolažbo, a kolikokrat lahko tudi strah in grozo. Z leti človek tudi spozna, da se vsaj za nekaj časa srečanju z Bogom lahko tudi izmakne, nanj pozabi, o njim nič več vedeti noče, dokler ne pride zadnje, neizogibno in odločilno srečanje z živim Bogom ob smrtni uri. O tem srečanju pravi sv. Pavel: „Strašno je pasti v roke živega Boga“ (Hebr 10, 31). Da, strašno je to zadnje srečanje, od katerega zavisi vsa večna sreča in nesreča za človeka, ki je

hotel v življenju ubežati Bogu; a polno je zaupanja za tistega, ki je v veri, upanju in ljubezni, v ponižnosti in pokori na tem svetu srečal Boga.

PRVI ČLOVEK PRED BOGOM

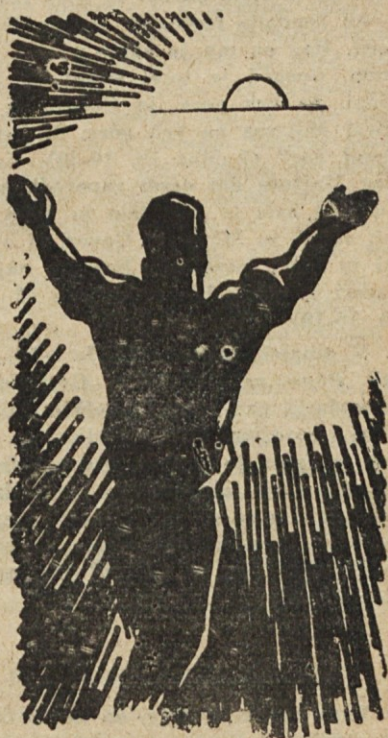
O prvem človeku poroča sv. pismo, da ga je Bog ustvaril po svoji podobi, ga blagoslovil in postavil za gospodarja nad vsemi stvarmi. Zato je bilo srečanje z Bogom sreča in veselje. Ko pa sta Adam in Eva prestopila božjo zapoved, sta se bala srečati Boga in sta se skrila v vrtu. Toda srečanju z Bogom se kljub temu nista mogla izmahniti. Strašno je moralo biti to prvo srečanje grešnega človeka s svetim in pravičnim Bogom!

Kolikokrat je tudi naš položaj prav tak! Prestopili smo božji zakon, zavedamo se, da smo grešniki pred Bogom; tako radi bi se skrili pred njim, se izmahnili božji sodbi, a ni mogoče. Adam se je skrčil v vrtu, danes se ljudje skrivajo v hrupu in trušču življenja, v delu in uživanju, v družbi in zabavi, samo da bi pozabili, da jih čaka srečanje z Bogom. A nihče se ne more skriti pred vsevednim Bogom. Vsakdo, ki je od prepovedanega sadu, ki se da zapeljati in prestopi božjo zapoved, bo prej ali slej zaslišal božje korake, občutil božjo bližino — in dosegel ga bo božji glas: Adam, kje si? In vsakdo bo moral dati Bogu odgovor, če ne prej, pa ob smrtni uri. Kakšna nespamet je torej, če se človek v življenju pred Bogom skriva in noče nič vedeti o srečanju z njim; ob zapeljivosti prepovedanih sadov pozablja na srečanje z Bogom! Velika milost je, če Bog človeka z notranjo lučjo, morda ob misijonu ali veliko nočni spovedi ali s kakim izrednim dogodkom, z boleznijo ali nesrečo opozo-

ri, resno opozori, da je srečanje z Bogom neizogibno in da prihaja zadnje srečanje vedno bliže. Najbolj se je bati za tistega človeka, ki se v življenju posmehuje srečanju z Bogom, se iz njega norčuje, se pred Bogom skriva in tako šele ob smrtni uri nenadoma in nepripravljen sroča živega Boga in spozna, kako resnične so besede sv. Pavla: strašno je pasti v roke živega Boga.

SREČANJE IZRAELCEV Z BOGOM

V sv. pismu beremo še o drugem človekovem srečanju z Bogom. Bog je v sinajski puščavi poklical Mojzesa in mu naročil: „Idi k ljudstvu in posvečuj

jih danes in jutri. Naj operejo svoja oblačila. Tako naj bodo pripravljene za tretji dan. Kajti tretji dan bo Gospod stopil pred oči vsega ljudstva na goro Sinaj. Napravi za ljudstvo mejo okrog in reci: Varujte se stopiti na goro ali dotakniti se njenega vznožja. Kdor koli se dotakne gore, mora umreti... Ko se je zasvital tretji dan, je pričelo grmeti in se bliskati, gost oblak je pokril goro in tromba je zelo močno zabučala. Vztrepetalo je vse ljudstvo, ki je bilo v šotorišču. Tedaj je Mojzes peljal ljudstvo iz taborišča Bogu nasproti. Postavili so se na vznožju gore. Vsa gora se je kadila, zato ker je Gospod stopil nanjo v ognju. In njen dim se je dvigal kakor dim topilne peči in vsa gora se je silno tresla. In glas trombe je bil čimdalje močnejši. Mojzes je govoril, Bog pa mu je odgovarjal z gromom. Gospod je torej stopil na goro Sinaj, na vrh gore, in Gospod je poklical Mojzesa na vrh gore. Mojzes je stopil gor" (2 Moz 19, 10-20). Ko je Bog Mojzesu dal deset zapovedi, se je ljudstvo halo in trepetalo in stalo daleč. Rekli so Mojzesu: Govori ti z nami in bomo poslušali, Bog pa naj ne govori z nami, da ne umremo (2 Moz 20, 18-19).

V sinajski puščavi so Izraelci srečali Boga zakonodajalca, Gospoda in gospodarja nad vsem človeškim mišljenjem, govorjenjem in življenjem. Ob tem srečanju je Bog govoril z njim in jim dal svoje zapovedi, ne zato, da bi umrli, kakor so se bali Izraelci, ampak, da bi bil v njih božji strah, da bi ne grešili, kot jim je pojasnil Mojzes (2 Moz 20, 20).

NAŠA SREČANJA Z BOGOM

Tudi nas kliče Bog, da ga srečamo na podoben način kot Izraelci v puščavi

na poti iz Egipta v obljubljeni deželo. Naše življenje je potovanje iz Egipta tega sveta v obljubljeni deželo večnosti. Kot je Mojzes vodil ljudi skozi sinajsko puščavo, tako nas sv. Cerkev vodi skozi življenje. Že otročička pripravljaja Cerkev na srečanje z Bogom kakor nekoč Mojzes Izraelce. V božjem imenu mu razodene 10 zapovedi. Danes se to ne zgodi več na tako pretresljiv način kakor nekoč na Sinajski gori. Vendar pomeni 10 zapovedi za človeka srečanje z istim živim in večnim Bogom, gospodom in gospodarjem nad človeškim življenjem kot nekdanj na Sinajski gori. Namesto Mojzesa nam danes to srečanje z Bogom posreduje sv. Cerkev. Pri Mojzesu so Izraelci lahko in hitro spoznali, da jim govori v božjem imenu, ker se je Bog sam na tako silen način razodel na Sinajski gori. V cerkvi pa nekateri tako težko spoznajo božjo navzočnost in oblast, in kar ne verjetno se jih zdi, da bi v njej res srečali živega Boga. Nekaterim se zdi to celo smešno in nemogoče, Bog daj, da bi tem ljudem ne šlo tako kot bogatinu v evangeliju, ki se je vse življenje gostil in mastil in pozabil na srečanje z Bogom. Ko pa je umrl, je prišel v strašno trpljenje. Prosil je Abrahama, da bi poslal koga v hišo svojega očeta, ker je imel še pet bratov, ki so prav tako živeli, da bi tudi oni ne prišli v kraj trpljenja. A Abraham mu je odgovoril: Imajo Mojzesa in preroke, nje naj poslušajo (Lk 16, 29). Tako Bog tudi nam odgovarja: imate Cerkev, škofe in duhovnike, nje poslušajte. Bog nam danes ne daje več posebnih znamenj, da bi ga srečavali kot zakonodajalca in gospoda. Le naša vest nas stalno opominja, kako neizogibna so ta srečanja. Kdor posluša glas svoje vesti in se ravna po njej, ta sreča Boga v pravem božjem strahu in to mu je v rešitev.

SREČANJE V NOVI ZAVEZI

Doslej smo govorili o srečanju med Bogom in človekom v Stari zavezi in videči, kaj tudi za nas še velja. Srečanje z Bogom v Novi zavezi je na prvi pogled manj strašno, pa nič manj odločilno in pomembno.

Sv. Janez poroča v svojem evangeliju o prvem srečanju dveh učencev z Jezusom. Eden je bil Janez sam, drugi pa Andrej, brat Simona Petra. Takole beremo pri Janezu v 1. poglavju: „Naslednji dan je spet Janez Krstnik ondi stal in z njim dva njegovih učencev. In ko se je ozrl v mimogredočega Jezusa, je rekel: Glejte Jagnje božja. Njegove besede sta slišala ona dva učenca in sta šla za Jezusom, Jezus pa se obrne, in ko ju vidi, da gresta za njim, jima reče: Kaj iščeta? Odgovorita mu: Rabi, kje stanuješ? Veli jima: Pridita in poglejta! Šla sta in videla, kje stanuje in sta tisti dan ostala pri njem. Bilo je okrog desete ure“ (Jan 1, 35-39). Gospod je torej ob tem prvem srečanju učenca nagovoril in ju vprašal, kaj iščeta. Učenca sta hotela bližje spoznati Gospoda, zato sta šla z njim

Pri svetem krstu se človek sreča z Bogom

in ostala tisti dan pri njem. Pozneje sta se dokončno odločila za Jezusa in hodila za njim.

Takšno mora biti tudi naše srečanje z Jezusom. Morda je že eno samo srečanje odločilno enkrat za vselej, morda ga srečavamo vedno znova, ker mu postajamo vedno znova nezvesti. Danes sicer Kristusa ne srečavamo več v človeški podobi kakor nekoč Andrej in Janez, pač pa ga srečavamo v Cerktvi, v zakramentih, v duhovnikih, v svojem bližnjem, prav posebno v revežih. Tudi nam postavlja Kristus isto vprašanje: Kaj iščete? Kakšna milost je za nas, če tudi mi odgovorimo Gospodu: Gospod, kje stanuješ? In če Gospod tudi nas povabi: Pridite in poglejte! Tako srečanje s Kristusom, tako povabilo doživi vsak človek neštetokrat v svojem življenju. Kjer se mlad človek, fant ali dekle, odloči za duhovniški ali redovniški poklic, tam je tako osebno srečanje s Kristusom postalo posebno odločilno. A tudi tistega, ki ostane v svetu in ustanovi lastno družino, Gospod vabi, da ostane pri njem in hodi za njim, čeprav na drugačen način. Srečanje s Kristusom, pa naj bo tako ali drugačno, pomeni za človeka vedno odločitev, končno pravo življenjsko odločitev, ki velja za vso večnost. Bog daj, da bi vedno spoznali važnost in pomen takega srečanja s Kristusom in se vedno pravilno odločili, ne tako, kakor bogati mladenič, ki zaradi bogastva ni imel poguma, da bi šel za Jezusom, ampak je žalosten odšel svojo pot (Mt 19, 16-22), ampak tako, kakor Janez in Andrej, ki tiste odločilne ure nista nikdar več pozabila.

ČASI SO RAZLIČNI

Včasih pride taka odločitev in taka ura milosti v srečanju z Bogom že v

prvi mladosti, včasih šele pozneje v življenju, včasih morda šele v zadnjem trenutku, v smrtni uri. Tudi za to imamo zgled v evangeliju, Sv. Luka poroča o odločilnem srečanju deznega razbojnika s Kristusom v zadnjem trenutku življenja: „Eden izmed obeh hudo delcev se mu je rogal, govoreč: Ako si ti Kristus, reši sebe in naju. Oglasil pa se je drugi in ga svaril: Ali se tudi ti ne bojiš Boga, ko si v isti obsodbi? In midva po pravici, kajti primerno temu, kar sva storila, prejemava, ta pa ni storil nič hudega. In rekel je Jezusu: Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo. Jezus mu je rekel: Resnično povem ti, danes boš z menoj v raju“ (Lk 23, 39-43). Kdo bi si upal pričakovati tak odgovor? Ali bi Kristus ne smel po vsej pravici odgovoriti razbojniku, da to kesanje pod pritiskom smrtnih obsodbe in kazni ni dosti vredno, da je prekasno, da je prej vse življenje drugače delal in tako zapravil božjo milost? A nobenega očitka ni. Tu doživljamo na najpretrsljivejši način srečanje ubogega grešnika z neskončno usmiljenim Bogom. In to je naše zadnje in največje upanje. Kolikokrat moramo tudi mi vzdihovati nad zapravljenim in izgubljenim življenjem, kolikokrat se šele pod pritiskom okoliščin, bolezni, nesreče, smrtne nevarnosti ali kakke druge hude preizkušnje spomnimo na Boga in se kesamo nad svojimi grehi! Ali je to kesanje še kaj vredno? Ali nam ne bo neskončno sveti in pravični Bog očital naše prejšnje življenje in najprej zahteval zadoščenje in nam grozil s kaznijo? Kako bi moral vsak grešnik trepetati pred srečanjem s pravičnim Bogom, če bi mu ostala samo ta možnost! Toda odkar je Kristus umrl na križu, vemo, da smemo tudi kot grešniki, pa naj bodo naši grehi še tako veliki, srečati neskončno

usmiljenega Boga. Bog sam pravi, da noče grešnikeve smrti, ampak, da se spreobrne in živi (Ez 33, 11). Naše zadnje in največje upanje v življenju in v smrti je srečanje z usmiljenim in dobrim Bogom, z našim oboževnikom Jezusom Kristusom, ki bo tudi nam nekoč dejal: Še danes boš z menoj v raju. Prosimo ga torej dan za dnem, prosimo ga posebno pod težo grehov in slabosti, prosimo ga vedno znova pri sv. spovedi, prav posebno pri velikonočni sv. spovedi: Gospod, spomni se me v svojem kraljestvu! Potem bomo tudi mi prejeli odgovor, pa naj bo ta ura že čisto blizu ali pa še zelo daleč. Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raju. To je naša vera in naše upanje. Daj Bog, da bi bilo naše zadnje srečanje z Bogom naša večna sreča.

Dr. Alojzij Šuštar, Švica

BINKOŠTNE KVATRE

Beseda „kvatre“ je latinskega izvora (quattuor — štiri) in pomeni štirikratni post v letu in sicer na začetku vsakega letnega časa. Nekdaj so se verniki kvaterne tedne postili v sredo, petek in soboto. Obenem so bili to dnevi duhovne obnove — bi dejali danes — posvečeni zbranosti; dnevi zahvale za pridelke in žetev in teden molitve in duhovnih vaj za one, ki so zadnji dan kvaternega tedna — soboto — prejeli v stolnici svete Redove. Zanimivo, da je bil včasih kvaterni post in pokora nujna priprava ne samo za prejemnike svetih redov, ampak tudi za škofa posvečevalca. Kvaterni tedni so sledeči: pomladanske kvatre v tednu po pepelnični sredi; poletne v binkoštni osmini; jesenske po prazniku povišanja sv. Križa (14. septembra) in zimske po sv. Luciji (13. decembra). Kvaterni dnevi so torej dnevi posta in pokore. Ali se ne zdi torej nekam čudno, da je Cerkev postavila te spokorne dneve ravno v osmino tako velikega praznika kot so Binkošti? Osmina je vendar nadaljevanje prazničnega veselja!

Toda ako skušamo doumeti pravi pomen binkoštnega praznika, nam bo postalo bolj jasno, zakaj je tako. Dejansko Binkošti niso obrnjene naprej,

ampak nazaj, proti Veliki noči; niso začetek nove liturgične dobe, temveč slovesni konec in krona velikonočne dobe, ki se podaljša za petdeset dni. Velika noč, največji praznik našega odrešenja, ne more trajati le en dan, niti tri, ne osem, ampak petdeset dni! Naše velikonočno veselje traja tako „petdeset blaženih dni“, kot so nekdanj kristjani nazivali to najlepšo dobo cerkvenega leta. Velikonočno veselje pride do viška in popolnosti na binkoštni praznik, ko se s hvaležnostjo spominjamo svetega Duha, ki nam ga je Gospod poslal kot velikonočni dar in je kot dragoceni sad odrešenja na ta dan prišel nad apostole zbrane v dvorani zadnje večerje. Katekizem pravi, da so Binkošti praznik svetega Duha, a dodati bi bilo treba: praznik svetega Duha, poslanega sv. Cerkvi kot velikonočni dar odrešenja. Ime samo praznika spominja na Veliko noč. Tako kakor se v liturgiji osmi dan po kakem prazniku imenuje osmina, podobno se petdeseti dan po velikonočnem prazniku naziva „Binkošti“, beseda grškega izvora, ki pomeni petdeseti (dan).

Dokler je binkoštni praznik ohranil ta prvotni pomen, to je: kot zaključek in višek velikonočne dobe, nihče ni mislil dati temu prazniku lastno osmino, še manj pa, da bi ta „konec“ velikonočne dobe smatrali za središče nove neodvisne liturgične dobe. Nasprotno, mislili so, da je po petdesetih dneh polnih veselja, ko se o pokori sploh govorilo ni in so celo molili stoje namesto kleče, kar na mestu, da se kristjani zavedajo, da je kljub vsemu velikonočnemu veselju za nas še vedno „veliki petek“. Zato so takoj po končanem velikonočnem veselju postavili kvatre, teden pokore in posta.

Priredil: Franc Bergant

Te dni poteka 20 let, odkar je slovenski narod iz vseh stanov, starosti in poklicev dobil slavne mučence. Njihovo število gre na stotine in stotine. Da ne bodo pozabljeni, ampak da bodo vedno svetili nam in zanamcem, jih po nekaterih predstavnikih znova osvetljujemo bralcem

OB 20 LETNICI SLOVENSkih MUČENCEV

ZUPNIK FRANC NAHTIGAL

Bil je duhovnik po volji božji. Odlikoval se je v apostolski gorečnosti in svetosti. Živel je za Kristusa in za duše.

Povsod, kjer je deloval, je posebno skrbel za versko vzgojo fantov. Velike Lašče, Semič, Dobropolje, št. Rupert so bile župnije, ki so poslale največ fantov na duhovne vaje v Ljubljano. Velik del stroškov je plačal kaplan oziroma župnik Nahtigal. Nadarjene sinove kmečkih staršev je pošiljal v vzgojne zavode in jih s svojimi skromnimi dohodki pomagal vzdrževati.

Posebno je ljubil skrite reveže. V vsaki župniji jih je znal poiskati. Delal je zanje po nasvetu: „Da ne ve levica, kaj daje desnica.“ Dobremu možu alj dobri ženi je izročil podporo za to ali ono revno družino — s strogim naročilom, naj ne pove, kdo jo pošilja.

Ko je prišlo v šentrupersko župnijo več sto beguncev, je vsakega v svoji pisarni ljubeznivo sprejel, jih tolažil in poskrbel za primerno stanovanje in hrano. Dve družini je nastanil v župnišću. Bil jim je dober oče, čeprav jih ni poznal.

Njegova ljubezen do vsakega župljana je bila nepristranska in odkritosrčna. „Bilj ste oče, ko ste učili; bili ste oče, ko ste svarili. V borbi za ka-

toliška načela ste bili vedno ne'zprosnini in dosledni. 'Odpirajmo ljudem oči, dokler živimo. Ko bomo ležali v krvi, bo prepozno!' ste odgovarjali, ko so vas svarili, da bi nehalj govoriti o komunizmu.“ Tako opisuje svojega župnika njegov zvesti faran.

O gorečnosti g. župnika Nahtigala pričajo tudi čela, ki jih je izvršil v št. Rupertu. Popravil je podružnice, lepo uredil pokopališče, začel prenavljati tudi župnijsko cerkev.

Preden je mogel svoje načrte izvršiti, je bil odpeljan na morišče. Ko si je sam skopal grob, je pokleknil in molil: „Moj Bog, moj Bog, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“ Zadet od krogle se je zgrudil na zemljo.

Komunist iz Dobropolj je izjavil: „župnik Nahtigal je bil svetnik!“

V grobnici na Veselji gori pri št. Rupertu počiva pastir, ki je dal življenje za svoje ovce.

PROF. LAMBERT EHRLICH

Še nam je v spominu tragična smrt univerzitetnega profesorja dr. Lamberta Ehrlicha. V torek po binkoštni nedelji 1942 zjutraj, ko se je vračal od maše iz Cirilovega doma za akademike, je padel na ljubljanski ulici zadet od komunistične krogle. Komunisti z ljub-

ljanske univerze so ga bili obsodili na smrt zaradi „izdajstva“ in „sodelovanja z okupatorjem“ kot toliko drugih poštenih Slovencev v tistih letih.

Ehrlich je bil svet duhovnik, dober profesor in živahen teološki pisatelj. Iskreno je ljubil Slovence, zlasti Korošce, a pri tem nikoli ni pozabil na katoliško vesoljnost. Prav iz nje izhajajoč je terjal pravico za Slovence, ki so jih teptali na Koroškem. Nemci, v Primorju pa Italijani. Vso svojo ljubezen do mučenih bratov je pokazal v sijajnem govoru na petem katoliškem shodu v Ljubljani leta 1923.

Strokovni študij in vesoljna katoliška ljubezen sta napotila Ehrlicha k organiziranju slovenskega misijonstva. Z vsem ognjem se je lotil tega dela. Predaval je dolge semestre o misijonstvu, zbiral misijonske delavce, budil zanimanje za misijonsko delo in opravljal še sto drugih opravil, ki so združena z organiziranjem misijonskih nalog. Bil je skratka pionir sistematičnega misijonstva in je dosegel pri tem velike uspehe.

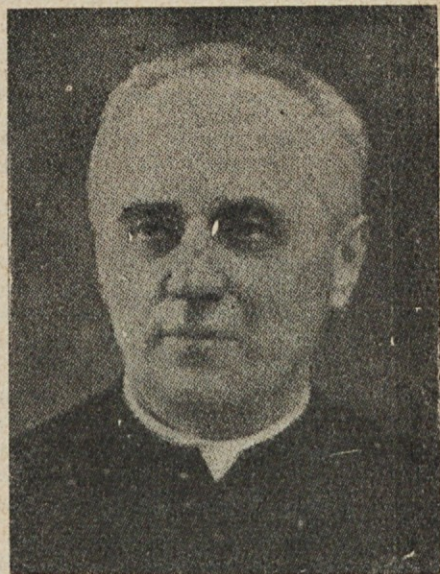
Usmiljeno Ehrlichovo srce ni moglo pustiti v nemar revnih in trpečih. Čeprav sam ni opravljal v Ljubljani dušno pastirske službe, se je vendar močno zavzemal za služkinje, zlasti pa za zapuščene prebivalce ljubljanskega gradu. Duhovno jih je oskrboval in jim tudi gmotno pomagal.

Prav ta ljubezen, ki hoče trpečemu kristjanu pomagati duhovno in gmotno, je spravila profesorja Ehrlicha v zvezo z akademskim dijaštvom v Ljubljani. Hotel je dijakom duhovno pomagati, revnim pa gmotno. Vezí med njim in delom slovenskega katoliškega akademskega dijaštva so se vedno bolj krepile. Ehrlich je postal duhovni voditelj teh dijakov. Tista leta je vdiral na ljubljansko univerzo komunizem, čeprav v

prikritih oblikah. Ehrlich ga je kmalu spoznal. Pod njegovim duhovnim vodstvom, so njegovi akademiki bili junaški boj s komunisti. Začela se je ločitev duhov. Prišla je nesrečna okupacija, ki je povzročila toliko zmed med Slovenci. Te zmede so komunisti izrabili. S svojimi idejnimi nasprotniki so začeli obračunavati z orožjem. Tako so umorili tudi dr. Ehrlicha. Bil jim je prenevaren. Z njim smo Slovenci izgubili velikega nesebičnega moža, ki bi ga bili krvavo potrebovali v najtežjih urah svoje zgodovine.

UČITELJICA MARICA NARTNIKOVA

V Kozarščah pri Tolminu na Goriškem je bila rojena 18. decembra 1905. Komaj deset let stara je morala bežati po svetu kot vojna begunka. Prišla je v Ljubljano, leta 1927 pri uršulinkah

Dr. Lambert Ehrlich

dovršila učiteljšče in nato vstopila v službo. Gospodična Marica je bila najboljša katoliška vzgojiteljica. Mladino je z vsem srcem ljubila. Ni je samo učila, ampak tudi vzgajala in s svojim zgledom k Bogu vodila. Kadar je otroka morala kaznovati, je posebej molila zanj, da bi mu bila kazen v korist. Z izredno požrivovalnostjo in z nesebičnim delom si je pridobila srca staršev in otrok. Posebno dobra je bila tudi do bolnikov in do zanemarjenih otrok. Revnim bolnikom je iz svoje kuhinje nosila hrano, zanemarjenim otrokom pa je sama prala in jih umivala. Duhovnike je visoko spoštovala. Beseda Cerkve ji je bila vodilo.

Dne 23. junija 1942 so imeli otroci prvo sv. obhajilo. Zaradi neurejenih razmer so pristopili k angelski mizi kar v podružnici sv. Magdalene, za katero je prala cerkveno perilo in jo krasila s cvetjem. Učiteljica Marica je otroke na najlepši dan tako lepo pripravila, da so bili vsi ljudje ganjeni. Z otroki je vsa srečna in vdana v voljo božjo prejela — zadnje sv. obhajilo.

Ponoči istega dne so jo komunisti odpeljali. Ni jih ganil jok in prošnja uboge matere in nesrečnega očeta.

Francšek Župec

Ko je stala pred krivičnim sodniki, jo je eden izmed njih vprašal: „Zakaj ste se borili proti komunizmu?“ Marica je odgovorila: „Radi tega, ker ni na verski podlagi. Meni je vera vse!“ Ker je bila zvesta hči katoliške Cerkve, odlična apostolska delavka Katoliške akcije, izvrstna vzgojiteljica, je bila 28. maja 1942 obsojena na smrt in po strašnem mučenju 25. junija leta 1942 ustreljena.

4. aprila 1943 je bil v Semiču njen pogreb. Pred pogrebom je bila postna pridiga. Na koncu pridige je rekel župnik: „Zdajle bomo pokopali zemeljske ostanke gospodične učiteljice iz Rožnega dola, Marice Nartnikove. Če smo kdaj, bomo danes pokopali svetnico.“

PRVI MUČENEC MED VISOKOŠOLCI

Dne 16. februarja 1942 je padel sredi ljubljanske ulice akademik Franček Župec. Padel je zato, ker se je kot katoličan in zaveden Slovenec boril proti brezbožnemu komunizmu; padel je kot prva vidnejša žrtev komunističnega divjanja: „prvina med mučenci“ — mučeniški učenec, ki je izkrvavel poprej kakor njegov mučeniški učitelj veliki dr. Lambert Ehrlich.

JAROSLAV KIKELJ

V skromni železničarski družini se je rodil. V Mariboru je dovršil gimnazijo, v Ljubljani pa končal vse semestre medicinske fakultete, nakar se je vpisal še na modroslovni oddelek. V gimnaziji in na vseučilišču je vestno spolnjeval svoje dolžnosti. Posebno lepo pa je v odločilnih dnevih mladosti skrbel za svojo dušo. Vsak dan jo je hranil z angelskim krihom. Gospodu je hotel med tovariši pridobiti veliko duš; zato je vstopil v Katoliško akcijo visoko-

Šolcev in postal tudi njen predsednik.

Imel je zlato, nedolžno srce, ki ni bilo zmožno, da bi komu storilo krivico. Odlikovala ga je svetniška pobožnost, združena z mladostno živahnostjo in fantovsko odločnostjo. Zaradi svojega ljubeznivega in blagohotnega značaja je bil med tovariši izredno priljubljen.

Na smrt je bil vedno pripravljen. Tik pred svojo smrtjo, dne 18. marca 1942 dopoldne, je bil na obisku pri prof. Tomcu. Ta ga je vprašal: „Kaj pa, če vas ustrelje?“ Jaroslav mu mirno odgovori: „Bom vsaj v nebesa prišel!“

Ob tri četrt na eno ga je pred Ljudskim domom v Streliški ulici zadela komunistična krogla.

Ker je bil zvest katoliški Cerкви in svojemu narodu, je moral umreti v najlepši dobi svojega življenja.

Nepregledna množica ga je pospremila na zadnji poti k Sv. Križu; njej na čelu sam prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman. Njegov pogreb je bil pravo zmagošlavje in se je zaključil — z zahvalno pesmijo.

MUČENIŠKA DRUŽINA

Krščanska družina je po izjavi pok. škofa — košček raja na zemlji. Tak košček raja je bila srečna Mavsarjeva družina v št. Rupertu.

Za božične praznike 1942 so hoteli otroci svojim staršem napraviti posebno veselje. Vsi, razen dveh bratov, so prišli domov, da skupno praznujejo božič in tako izpolnijo največjo željo svojih staršev. Deset članov družine je bilo zbranih okrog božičnih jasl. Prepevali so svetonočne pesmi in si pripovedovali vesele in žalostne dogodke preteklega leta. Kaj vse so imeli povedati bratu bogoslovcu, ki je prišel po dolgem času iz Ljubljane domov,

Jaroslav Kikelj

bratci in sestra! Obhajali so skupaj — zadnji božič.

Oče, ki je bil tedaj župan v št. Rupertu, je bil veren mož. Ker ni hotel podpirati brezbožnikov, so ga obsodili na smrt. Tudi vsem drugim so grozili, da jih bodo pobili. Zato je šla vsa družina na dan sv. Štefana, prvega krščanskega mučenca, prenočit na grad Dob. Zvečer se po molitvi sv. rožnega venca odpravijo k počitku.

Komunisti ponoči napadejo grad, pobijejo vojaško posadko in grad zažgo. Vsa družina steče skozi ogenj v prvo nadstropje. Kmalu jih tudi tam objame dim. Rešitve ni nobene. Tedaj prebije brat s čevlji in z vojaškim nožem strop in napravi odprtino. Po vrvi se vsi spuste v pritlično shrambo. Ves grad je v ognju. Vso noč in vse dopoldne čakajo. Krogle se vsipajo skozi okna. Pred odločitvijo so: Ali zgore v ognju ali skočijo skozi okno — v komunistično pest.

Na Veseli gori zazvoni poldne. Vsi čutijo, da jim zvoni zadnjo uro. Skupno zmolijo angelov pozdrav in zadnji rožni venec. Poslove se drug od drugega in si zašepetajo: Z Bogom! —

DVAKRAT JE BILA V RUSIJI

Londonska katoliška tedenska revija „The Tablet“ je tokrat objavila ime sodelavke, ki je bila v Rusiji v letih 1955 in 1956 ter spet potem v decembru 1961. Njeno ime je Manja Harari, rojena v Rusiji, dasi je zrasla v Angliji. Pravi, da je v decembru potovala po Rusiji brez kakršnih koli priporočil ruskih cerkvenih dostojanstvenikov. Bila je v Leningradu in Moskvi in še v nekaterih drugih mestih. Na vprašanje, ali je versko življenje v Rusiji prav takšno, kakor je bilo pred komunistično revolucijo, mora odgovoriti, da če Cerkev morala preživeti 45 let ateistične propagande, vendar se je v njeni notranjosti tudi mnogo spremenilo. Pod carji je bila Cerkev državna ustanova, danes pa morejo duhovniki in cerkveni zavodi živeti samo od prostovoljnih darov svojih vernikov. Danes tudi nikdo ne hodi v Cerkev, da bi se tam „kazal“. Večinoma hodijo v svetišča revni ljudje in ti tudi Cerkev vzdržujejo.

Moskva je bila znana po tem, da je imela toliko cerkva, da je število njihovih zvonov znašalo „40 krat 40“. Prebivalstvo v Moskvi je zelo naraslo, cerkev pa je mnogo manj. Cela Moskva ima nekaj nad 50 cerkva. V letu 1956 so izjavljali, da bo vlada dovolila, da jih bodo spet odpirali. Tokrat sem v Rostovu slišala, da so verniki sanjali zgradili novo cerkev, toda prav v Rostovu so nekaj cerkva pred kratkim zaprli. Mnogo cerkva, ki so jih zaplenili, še stoji: spremenili so jih v skladišča, v partijske domove, v kinodvorane, vendar je zanimivo, da teh poslopij prav nič ne oskrbujejo in se vidi, kako razpadajo. Nekaj so jih proglasili pozneje za narodne zgodovinske spomenike, spet druge so podrli. V Leningradu je je šofer pokazal prostor, kjer je bila cerkev, pa je izginila, ker so tam zgradili postajo podzemne železnice. „Zvečer je še bila,“ je rekel šofer, „zjutraj pa je ni bilo več.“ Zanimivo je, da so jo odstranili kar čez noč.

z mislijo, da se čez nekaj trenutkov snidejo v večnosti. V prepričanju, da gredo v smrt „za dom in vero sveto“, poskačejo iz gradu. Prvi skoči 12-letni Vinko in srečno uide. Za njim skoči sestra Mici. Toda komunisti jo zagrabijo. Tudi brat — bogoslovec se na čudovit način reši. Vsi ostali padejo v roke komunistom, ki jih zapro in zastražijo.

Še isti večer komunisti v pritlični sobi zakurijo močan ogenj. Na grmado vržejo očeta, mater, 21-letnega brata Darkota, 16-letnega Cirila in 13-letnega Petra. Nato vprašajo sestro Mici,

če hoče iti domov. To pa v neizmerni žalosti odgovori: „Grem za mamó in atom.“ Komunisti jo zgrabijo in z 9-letnim Stankom vržejo v ogenj. Vsi ti so živji zgoreli. Njihova trupla so bila tako sežgana, da bi jih mogli spraviti v prav majhno rakev.

Toda sedem žrtev še ni bilo zadosti. 22. marca 1943 sta dva komunisti ustrelila še 12-letnega Vinkota; brat Adolf — deveta žrtev Mavsarjeve družine, pa je padel 2. maja 1943 v boju s komunisti. Tako je izkrvavela družina, košček božega raja, ker ni hotela sprejeti „brezbožnega raja“.

Že v letu 1956 sem za veliko noč videla, kako so bile cerkve v Moskvi polne vernikov. V Odesi imajo sedaj 10 cerkva in so ob nedeljah službe božje ob 7. in 10. uri. Cerkve so bile vedno polne. Ob delavnikih pa skoraj ni nikogar. V katedrali je bila služba božja v kripti, kjer je duhovnik ravno pridigal o potrebi, da naj ljudje raje skrbe za duhovne kot pa materialne vrednote. Pri obhajilu je šlo okrog 30 vernikov k obhajilni mizi. Mnogo sem videla očetov in mater, ki so otroke vodili od ikone in jih poučevali... Ljudje se trudijo, da otrokom pred začetkom šolske dobe dajo čim več verskega znanja; v šoli se začne potem ateistična vzgoja.

Cerkev v Jalti je bila zaprta, bila pa je v nekaj minutah napolnjena, ko so jo odprli za službo božjo. Na dvorišču pri cerkvi sem opazila fanta, ki je hodil v cerkev, opravil pobožnost, se vračal in se potem podal v cerkev. Vprašala sem ga: „Ali je vedno blizu cerkve?“ „Da,“ je odgovoril. „In vedno tako pogosto zahaja v cerkev?“ sem nadaljevala. „Da,“ je odgovoril. „In odkod si?“ „Prišel sem od zelo, zelo daleč.“ Več ni hotel povedati. Nisem mogla ugotoviti, ali je bil vohun, romar, ali prijatelj menihov, ki so oskrbovali cerkev.

V Rostovu je bila cerkev polna med službo božjo, druga služba božja je bila v kapeli pred cerkvi, kjer so tudi krstili. Tedaj je skupno krstil duhovnik 10 otrok ob navzočnosti vseh staršev in sorodnikov. Duhovnik mi je povedal, da se krst podeljuje vsak dan in mnogo več krstov je poleti, ko prinesejo malčke iz najbolj oddaljenih krajev. Po deželi sem tudi opazila, kako so se starši z otroki pripeljali kar v tovornih avtomobilih in se potem tudi skupno vračali, ko je bil krst oprav-

ljen. V Jalti ni bilo videti porok v cerkvi, še manj je bilo verskih pogrebov. Oblasti delajo velike ovire, oziroma sploh ne dovolijo javnih pogrebov po mestu.

Med kmeti, reveži in ljudmi nižjih plasti je vera še globoko zasidrana. Slabše je med delavstvom in mestnim prebivalstvom: imajo boljše dohodke, nekaj „šolanja“ v partiji. Iz teh se ustvarja nova buržuazija, ki bo počasi v enakem liberalizmu (verskem), kakor je bila ona v Evropi pred pol stoletja. Toda vendar sem srečala delavca, okrog 40 let je imel, ki je redno zahajal v cerkev in bil zelo pobožen. V pogovoru mi je dejal, da je vedno ohranil vero in hodil v cerkev „v lepih in težkih časih“. To dela, vabi otroke in vnuke, pa ti se mu posmehujejo. Po

Ruski menih

V mesecu juniju obhajamo letni spomin naših bratov in sestrá, ki so padli kot žrtve komunistične revolucije v domovini. Z globokim sočutjem mislimo na trpljenje, skozi katerega so šli v mučeniško smrt. S sočutjem se družijo v naših srcih čustva hvaležnosti in občudovanja, ker so trpeli in umrli za najviše vzore, za vero v Boga in svobodo domovine.

BOG IN TRPEČI

Ob spominu na naše mučence znova vstaja v naših dušah silni problem trpljenja in njegov odnos do Boga, ki je naš Stvarnik in Oče in se brez njegove volje nič na svetu ne zgodi, pa je to naše kratko življenje na zemlji vendar polno bridkosti in težav vsake vrste.

Mesec junij je po sveti Cerкви posvečen češčenju presvetega Jezusovega Srca. In v resnici ne bi mogli nikjer drugje najti tako pomirjujočega in tolažilnega odgovora na naše pomisleke in notranje težave glede božjih odnosov do nas, kot ravno v neskončni dobroti in ljubezni, ki ju je polno do nas in do vseh trpečih ljudi na zemlji Srce božjega Odrešenika.

nekaterih mestih sem slišala čudovite zgodbe o zdravnikih ali bolničarkah, ki so verni in zahajajo v cerkve brez strahu. Oblasti jih ne preganjajo, ker jih preveč potrebujejo. Med mladino je zavel nov val zanimanja za vero po Pasternakovem Dr. Živagu, še bolj pa njegovih pesmih verske vsebine. Lahko se reče, da je Pasternak med mladino povzročil pravi val zanimanja vsaj za metafiziko, če že ne za vero. Toda o tem drugič.

RUDA JURČEC

UČLOVEČENA BOŽJA LJUBEZEN

Omenjal sem že v razmišljanjih tega leta, da je velika razlika v božjih odnosih do človeka v Stari in Novi zavezi. V Stari zavezi prevladuje bolj strah pred Bogom kot ljubezen do nje. Bog sam se tam imenuje: 'Sem, ki sem', oznanjujoč s tem svoje neskončno, večno, nad vse stvarstvo vzišeno bistvo. V preroških knjigah srečavamo njegov naziv: 'Bog vojnih trum'. Vse nagiblje bolj k strahu, kot k ljubečemu zaupanju. Bog je to tako odredil, ker je za tedanje surove čase in za trdovratno judovsko ljudstvo to kot pravilno spoznal. Kot Stvarnik človeške narave, jo pač najbolje pozna in najbolje ve, kako je treba v danih razmerah s človekom ravnati, da mu bo v korist in zveličanje.

Ko pa so se časi Stare zaveze dopolnili — nihče točno ne ve, kako dolgo so trajali, morda tudi sto in stotisoče let —, je Bog poslal na svet svojega edinorojenega Sina, v katerem pa je hotel svetu odkriti ne več toliko svojo neskončno moč in veličastvo, kot svojo neizmerno dobroto in ljubezen. Sveti Pavel to vsebino Nove zaveze prelepo označi, ko piše v pismu učencu Titu: „Razodela se je dobrotljivost in

ljudomilost Boga, našega Odrešenika“ (3, 4). Sveti Janez pa povzame vso lepoto novih časov v čudovito besedo: „Bog je ljubezen“ (1 Jan 4, 16).

Vse Jezusovo življenje na zemlji razodeva resnično neskončno božjo ljubezen in usmiljenje do ljudi. Ves se za naš blagor žrtvuje. Na nič drugega ne misli, kot na naše odrešenje, ki je zaradi njega človek postal, in hrepenče čaka, da bi ga dovršil. Redke so v evangeliju njegove grožnje, ki jih je z bolestjo v srcu tu in tam naslovil na zakrknjene judovske voditelje. Poln pa je evangelij naukov, zgledov in del, ki nam govore le o ljubezni, o dobroti in usmiljenju. Nikogar ne zavrne, ki se mu z zaupanjem približa. Da, celo za svoje sovražnike nima besede obsodbe, ampak jim očitno kaže svojo vedno pripravljenost za odpuščanje, ako bi se hoteli spreobrniti. Na križu umirajoč prosi Očeta, naj odpusti vsem, ki so bili krivi njegove smrti, z ljubečim zagovorom: „Saj ne vedo, kaj delajo.“ Sveti Janez po pravici pravi v uvodu svojega evangelija: „Vsi smo prejeli iz njegove polnosti, milost za milostjo“ (1, 17).

Če pa se je Jezus v svojem življenju vsega dal vsem, je vendar prav posebno ljubezen posvečal onim, ki jim je bil življenjski križ posebno težak. V njegovem, ljubezni in usmiljenja polnem Srcu so imeli trpeči ljudje vedno prednost pred vsemi drugimi.

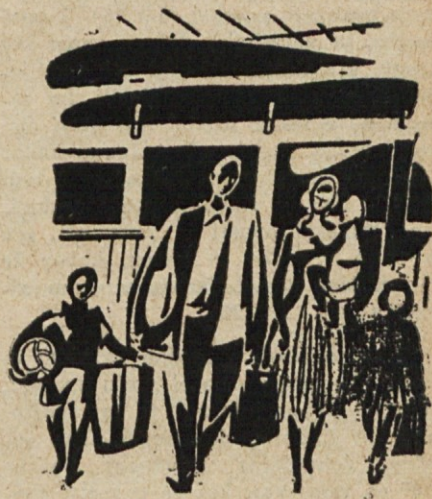
Pomudimo se nekoliko pri tem tolažbe polnem poglavju Jezusovega življenja.

JEZUS IN UBOGI

Uboštvo je gotovo težak življenjski križ. Modri v Stari zavezi prosi Boga, naj mu uboštva ne nakloni, ker bi ga lahko speljalo na pot nepoštenosti in upornosti (prim. Preg 30/8). Vsi vemo,

da je revščina lahko vzrok velikih zablod, da se v njej premnogo ljudi versko in moralno izgubi. Star pregovor pravi, da je revščina prešuštnica. Zato se tudi Cerkev vedno trudi in vse dobromisleče k temu spodbuja, da bi se položaj ubogih, socialno šibkih slojev izboljšaši in dvignil. Kljub vsemu prizadevanju Cerkev, narodnih vlad, mednarodnih ustanov, kakor tudi brezbožnega komunizma, ki obljublja ubogim raj na zemlji, je vendar na svetu vedno veliko bede in pomanjkanje in po besedi samega božjega Odrešenika bodo ubogi vedno na zemlji živeli (prim. Jan 12, 8).

V tolažbo in spodbudo vsem, ki jim je božja previdnost odločila v življenju delež uboštva, pa je učlovečeni božji Sin odkril prav v uboštvu čudovite, prej svetu neznane strani. Kakor je uboštvo človeško gledano velika nadloga, je pa v božjih očeh tudi velika dobrotina in mnogo varnejša pot v večno življenje kakor bogastvo. Zato si Jezus sam, ko pride na svet, izbere za svoj živ-

V tujino gredo

ljenjski delež uboštvo in ne bogastvo. Njegovo rojstvo v bornem hlevu, njegovo skromno, trdo življenje v Nazaretu, v javnem učenju, do njegove smrti na križu, na katerem umrje oropan vsega, nam pretresljivo o tem govorijo, da mora biti v uboštvu nekaj velikega, svetega, Bogu posebno dopadljivega. Ako bi ne bilo tako, bi si bil Jezus izbral drugačno življenjsko pot in kot Stvarnik in gospodar vesoljstva je imel dejansko vse stvari na razpolago. Pa si izbere za mater ubožno Devico Marijo in za rednika revnega tesarja Jožefa, za svoj dom pa malo, revno hišico v revnem Nazaretu. Ko nastopi javno delovanje, si izbere apostole izmed revnih galilejskih ribičev, katerim zaupa vodstvo svoje Cerkve. Izrecno pove, da je prišel oznanjat blagovest v prvi vrsti ubogim, kakor je bil to prerok Izaija že vnaprej napovedal (prim. Lk 4, 18). Uboge blagruje, medtem ko bogatine svari in jim grozi. V priliki o bogatinu in ubogem Lazarju v pretresljivi podobi odkriva večno usodo enega in drugega: ubožec gre po smrti v večno veselje, bogatin pa je pokopan v pekel (Lk 16). Pomoč ubogim in potrebnim nalaga vsem kot strogo, sveto dolžnost. Od del usmiljenja, ki smo jih ubogim storili, ho zavisela naša večna usoda. Kar stori človek dobrega ubogim, ima Jezus, kakor bi bilo njemu storjeno in kot tako tudi poplača. Kar pa človek v pogledu usmiljene ljubezni opusti in zanemari, mu bo šteto v sodbo in kazen, kakor če bi usmiljeno pomoč Jezusu samemu odkrekel (prim. Mt 25).

Tako je Jezus s svojim zgledom in s svojim naukom razodel svetu krepost, ki je ta preje ni poznal, to je: spoštovanje in ljubezen do ubogih. Vsa socialna, dobredelna dejavnost Cerkve sloni na tem. Vse, kar se v svetu ubo-

gim v korist in pomoč stori, izvira iz Jezusovega zgleda in nauka. Pred Jezusovim prihodom je uboštvo veljalo za nekaj sramotnega in ponižujočega. Poganski svet za uboge ni imel srca.

Moč tega Jezusovega zgleda in nauka je segla tako globoko v človeška srca, da si v vseh časih krščanstva mnogi uboštvo prostovoljno izbirajo za svoj življenjski delež in se čutijo srečne in zadovoljne v svoji skromnosti, ko morejo z vsem zaupanjem govoriti: O Bog, ti sam si moja dediščina in moj zaklad!

Tako se vedno uresničujejo besede svetega Pavla, ki piše vernikom v Korintu: „Zaradi vas je Gospod Jezus postal ubog, dasi je bil bogat, da bi po njegovem uboštvu vi obogateli“ (2 Kor 8, 9).

Sveti apostol Jakob pa pravi: „Bog je na tem svetu uboge izbral, da so bogati v veri in so dediči kraljestva, ki ga je obljubil tistim, ki ga ljubijo“ (2, 5).

JEZUS IN ŽALOSTNI TER STISKANI

Hujše še kot uboštvo je bolezen, je žalost in duševno trpljenje, je preganjanje. Bogatni zavidajo v bolezn ubovega v njegovem zdravju; žalostni in stiskani reveže, ki je z malim zadovoljen in v miru. Naše življenje na zemlji pa je po izvirnem grehu podvrženo trdemu zakonu najrazličnejšega trpljenja, telesnega in duševnega. Po grehu je to prišlo nad človeški rod, Bog pa je ta zakon trpljenja za vse čase potrčil in zemlja je bila, je in ostane solzna dolina.

Pa spet vidimo iz evangelija, kako neizmerno dobrotljiv, usmiljen, sočuten in blag je bil Jezus v svojem življenju do bolnikov, do žalostnih in stiskanih ljudi. Od vseh strani so se po trpljenju

preskušani zgrinjali k njemu in on jih je ozdravil in tolažil. Nobena človeška bolečina ga ni pustila brezčutnega. Nikolaj ni ob navalu množic pokazal najmanjše nepotrpežljivosti, nasprotno, sam je vse trpeče vabil k sebi, rekoč: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil“ (Mt 11, 28).

V srce nas gane, ko se ob prebiranju evangelija ustavljamo ob številnih dogodkih, ki nam odkrivajo blagost in usmiljenje njegovega srca do žalostnih in nesrečnih ljudi. Materi iz Naima, ki ji je smrt ugrabila sina edinca, ob pogrebem sprevedu ljubeče pravi: Ne jokaj! In ji sina obudi in vrne. Ob grobu prijatelja Lazarja v Betaniji sam joka s sestrami in navzočimi Judi, predno ga obudi, deleč sočutno z vsemi grenkobo in bridkostjo smrtne ločitve ter zadnjega slovesa.

Predvidajoč vse bridkosti in nevarnosti, ki groze v življenju nedolžnim otrokom, je bil prav zato do njih posebno ljubezljiv. Sprejemal jih je, objemal in blagoslavljal in je glede njih naročal: „Kdor sprejme katerega otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja“ (Mt 18, 6).

Poln usmiljenja in ljubezni do telesno in duševno trpečih, je tak tudi napram onim, ki so zašli v greh. Prijatelja grešnikov ga imenujejo njegovi nasprotniki.

Samega sebe je najlepše opisal v prelepi priliki o dobrem pastirju, ki vse svoje ovce pozna in jih kliče po imenu in svoje življenje brez pomisleka zanje da (Jan 10).

In ne mislimo, da so vse to samo lepi spomini iz tistih časov, ko je Jezus

hodil po zemlji. V nebesih in v naših cerkvah je Jezus vse dni naš prijatelj, svetovalec, zdravnik in tolažnik. Čeprav zdaj več toliko čudežno re ozdravlja kot nekdanj, vendar nikogar ne pusti, brez svoje milosti in tolažbe, ki ga zanju prosi. Ako ne dá zdravja, dá potrpljenje, dá moč, da človek pod križem ne omaga.

In ko vodi svoje prijatelje v izredne muke in stiske, jim tudi z izrednimi milostmi duše kreпча, da vztrajajo in ne obupajo. Trdno lahko verujemo, da takih izrednih milosti tudi našim mučenikom ni manjkalo, ko so v izrednih razmerah umirali za Boga in za svobodni dom in rod. Toliko ganljivega in spodbudnega beremo o njihovi poti v smrt, da lahko zaupno nanje obračamo, kar sveti Pavel o sebi piše: „Od vseh strani smo stiskani, pa zato ne omagamo; v velikih bridkostih smo, pa ne obupujemo; preganjajo nas, pa nismo zapuščeni; na svojem telesu nosimo umiranje Jezusovo, da se Jezusovo življenje na našem telesu razodene. Zaradi Jezusa nas izdajajo v smrt, da se tudi življenje Jezusovo razodene na našem umrljivem mesu. Verujemo pa, da bo on, ki je obudil Jezusa, tudi nas z Jezusom obudil. Naša sedanja kratka stiska nam pripravlja nad vso mero veliko, večno bogastvo slave, če ne gledamo na to, kar se vidi; ampak na to, kar se ne vidi; kar se namreč vidi, je časno, kar se pa ne vidi, je večno“ (2 Kor 4).

Jezus v naših vsakdanjih stiskah

Veliko je res teh vsakdanjih stisk in skrbi, da se mnogih zaradi njih poloteva malodušnost in često kar nek tih odpor proti tem in takim ukrepom božje previdnosti. Kljub vsem razlagam in pojasnilom problem trpljenja

vedno ostaja globoka skrivnost. Zato se vedno znova vprašuje izmučeno srce: Zakaj nas Bog vendar tako trdo preskuša? Zakaj dopušča, da so njemu zvesti ljudje prezirani, preganjani in mučeni? Zakaj vendar ne prepreči toliko gorjá, ki ga trpi človeški rod? Ali je mar Bog res tako neznansko vzvišen in daleč od nas, da ga težave in stiške ubogih zemeljskih črvov ne zanimajo in ne vznemirjajo, kakor nekateri uče?

Ni na vse to drugega odgovora, kot je odgovor vere. Bog ni tiran, ki bi se nad našim trpljenjem radoval. Pri vsem trpljenju, ki ga pošilja ali dopušča na svetu, je in ostane naš Stvarnik in Oče, Bog dobrote in ljubezni. Svojega lastnega Sina je dal za naše odrešenje. Poslal ga je na svet, da za nas trpi in umrje na križu. Trpljenje ima v božjih mislih in načrtih svoj poseben, zveličavni pomen. Odkar je božji Sin umrl na križu, je križ postal za vse ljudi znamenje posvečenja in zveličanja. Ni druge poti v nebesa, kot je pot križa. Skozi mnogotere bridkosti moramo iti v božje kraljestvo (Apd 14, 21).

S sveto silo vere moramo svoja srca ukloniti tem božjim sklepom. In trdno moramo verovati, da nam Bog pošilja trpljenje vsake vrste iz najsvetejših, najljubeznivejših namenov, ker ve, da je potrebno za dosego naše večne sreče. In tako se res veseli, ako nas vidi trpeti ponižno in vdano, ker ve, da s tem odslužujemo trpljenje, ki bi ga morali za svoje grehe pretrpeti na drugem svetu. Veseli se, ko nas vidi trpeti, ker ve, da se s tem najbolj gotovo oprostimo zgolj čutnih, zemeljskih užitkov in hrepenenj; kakor mati je, pravi lepo sveti Alfonz, ki si tedaj, ko misli otroka odstaviti, prsa namaže s pelinom, da se otroku sesanje upre. Veseli se Bog našega vdanega trplje-

nja, ker vidi, da po njem raste naše zasluženje za nebesa in ker je vdano trpljenje prav gotovo najlepši in najtrdnejši dokaz naše resnične ljubezni in zvestobe do njega. Iz teh nagibov, ki vsi izvirajo iz njegove očetovske dobrote in ljubezni, se dobri Bog veseli, kadar nas vidi trpeti v veri, ponižnosti in ljubezni.

Ne pozabimo pa nikoli, da nas v vseh naših bridkosti in stiskah stalno spremlja njegova milost, da je vedno blizu tem, ki vanj zaupajo. In nič ni lažjega zanj, nič skladnejšega z njegovimi željami, kot priti nam na pomoč. Njegovo veselje, njegovo največje zadoščenje je v tem, da podpre našo slabost, da nas obvaruje v nevarnostih in skušnjavah, da nas potolaži in požiivi v naših bolečinah in bridkosti, da nam stoji ob strani v vseh naših duševnih in telesnih potrebah. Oče je, ki mu je skrb za otroke vedno pri srcu, ki nas vodi s svojo roko skozi solzno dolino v blaženost večne domovine.

+

Naj bo torej naše srce mirno in polno zaupanja v vseh težavah in bridkosti življenja. Bog je z nami, on nas gleda, on nas podpira.

Polni zaupanja bodimo tudi glede usode naših bratov in sestra, ki jim je Bog izkazal milost in čast, da so šli skozi velike bridkosti in so oprali svoja oblačila in jih očistili s krvjo Jagnjetovo (prim. Raz. 7, 14).

Za sklep pa bodi tu zapisano naslednje zagotovilo svetega Alojzija, ki v juniju obhajamo njegov god, ki je umrl po težki bolezni v triindvajsetem letu svoje starosti, pa poln božje modrosti pravi: „Ohraniti se v božjem strahu sredi vseh nesreč in bridkosti življenja, je najgotovejše znamenje, da smo v številu izvoljenih.“

ALOJZIJ KOŠMERLJ

GLAS IZ RIMA

IZBIRA MED DOBRIM IN ZLOM

Ljudje so v glavnem razdeljeni v dva tabora, enj služijo Bogu in vanj verujejo, drugi so proti Njemu in ga zanikajo. Prvi ga častijo in molijo, mu ostanejo zvesti tudi v najhujših težavah. Drugi so predani samoljubju, nahu, pohlepu in vsem slabostim tega sveta. Vsak človek ima v življenju na svetu. Pred izbiri dveh poti, dobro in slabo. Pred odločitvijo mora vsak dobro premisliti zavedajoč se velike odgovornosti. Nikoli se ne sme izpustiti izpred oči lastne duše, njeno večno življenje in srečo ter zavest, da ob koncu življenja Gospod pričakuje vse, ki hodijo po Njegovi poti. (Sv. oče Janez XXIII. v splošni avdienci 7. 2. 1962.)

LJUBEZEN, SREDIŠČE KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Prevevati mora vsa naša mišljenja, hotenja in dejanja. Je najbolj značilna krepost za krščanskega človeka. Če imamo in nosimo v naših srcih resnično krščansko ljubezen, smo tudi v posesti Kristusovega miru v naših dušah. Ta Kristusov mir je največji zaklad, ki ga moremo doseči in imeti. Kdor nima ljubezni do bližnjega, ne more imeti tega notranjega miru. Ljubezen odpravlja nasprotstva, zbližuje in vodi k slogi ter k sodelovanju posameznike in narode. (Sv. oče v splošni avdienci 31. 1. 1962.)

KRISTUS JE LUČ ŽIVLJENJA ZA VSAKEGA ČLOVEKA

Živeti moramo tako kot nas uči Kristus. Kljub vsej veliki poklicni delavnosti in življenjski aktivnosti ljudi našega časa, ne smemo zanemarjati ali pozabiti to, kar nas uči Gospod. Vedno moramo iskati novih energij za večje spoznanje Njegovega nauka, da bomo lahko živeli v skladu z božjimi zapovedmi in v bratski ljubezni z bližnjim. Ne pozabimo nikoli na veliko plačilo, ki nas čaka v večnosti za resnično krščansko življenje. (Sv. oče Janez XXIII. v splošni avdienci 14. 2. 1962.)

VSEM NAM JE POTREBNA MOLITEV IN POKORA

Biti moramo polni ljubezni do Boga in mrtvičiti naše telo, da bo tudi v nas vzklilo življenje Kristusovo. Poglobiti moramo naše versko in notranje življenje. Posledica tega pa bo, da bomo lahko izvrševali resnični apostolat. Varovati se moramo naturalizma, ki hoče preplaviti človeško družbo in zanika duha ter nadnaravne dobrine in vodi človeški rod do duhovne revščine in razvalin. Izogibajmo se vsega, kar je slabega in nedovoljenega, zmerno pa uporabljajmo dovoljena sredstva in prosimo Boga, da nas vodi po poti večnega življenja. (Sv. oče Janez XXIII. v pismu generalnemu predstojniku frančiškanskega reda dne 2. 2. 1962.)

MOLIMO ZA DOBER USPEH VESOLJ- NEGA CERKVENEGA ZBORA!

Z apostolskim pismom „Sacrae laudis“, objavljenim 10. 2. 1962 sv. oče Janez XXIII. vabi in prosi duhovnike in krščanski svet, da molijo za uspeh vesoljnega cerkvenega zbora. Ta zbor je velikega pomena za življenje in delo Cerkve, je nov praznik Razglašenja Gospodovega. Zato se vsi pridružimo molitvam sv. očeta sedaj, ko se ta veliki cerkveni zbor še pripravlja in potem vse dni, ko se bo vršil.

ODKLANJAJMO SLABO, DELAJMO DOBRO

Vedno smo dolžni delati dobro. Družina, posebno če je še številna, mora biti resnična šola vzgoje za dobra dela in praktično izvrševanje krščanskih kreposti kot so ljubezen, potrpežljivost in vdano prenašanje napak bližnjega. Tako utrjeni bomo zmoгли prenašati vse težave življenja in hoditi po poti pravice. Ljudje nas bodo spoštovali in čutili se bomo otroke božje. Imeli bomo tudi dovolj moči za odklonitev zla. (Sv. oče Janez XXIII. v splošni avdienci 7. 2. 1962.)

LUČ V TEŽAVAH NAŠIH DNI

Na svetu ni miru. Vse polno je še sovraštva na vseh kontinentih sveta. Vsak dan prihajajo žalostne novice o sovraštvu med ljudmi in narodi, medsebojnem uničevanju in razdejanju. Vzemimo samo primer Alžira! Vsak dan in vsako noč vedno več žrtev in

ruševin. Sv. oče ta skrbi bodočnost človeštva in ta skrb se razteza čez ves svet. Kristus je Odrešenik vsega človeštva. Njemu pripada ves človeški rod. Prosimo Ga, da Njegova kri ne bi bila zastoj prelita za ta rod, da izgine sovraštvo in zavlada medsebojna ljubezen, ki je temelj krščanske civilizacije. Prihodnji cerkveni zbor je kažipot iz te zmede časa, ker bo nosilec resnice in pravice, resnična slava Bogu vdanega človeštva. (Sv. oče Janez XXIII. v poslanici na svečnico 2. 2. 1962.)

NAMEN VESOLJNEGA CERKVENEGA ZBORA

S posebno objavo „Motu proprio“, je sv. oče Janez XXIII. sklical vesoljni cerkveni zbor za 11. oktobra t. l. Iskreno si želi, da Cerkev, ki je nevesta Kristusova, še bolj utrdi svojo božjo moč in razširi svoj vpliv na duše vsega človeštva v največji možni meri in da bi narodi zopet obrnili svoje oči h Kristusu z velikim zaupanjem, ker se le tako more doseči resnični mir in spoštovanje medsebojnih dolžnosti in pravice.

Mir, neprecenljivi dar božji

Ljubezen je mir, v miru je napredek, blagostanje. Vojna in sovraštvo vodita do neizmernega razdejanja. Bogu moramo biti iskreno hvaležni za mir, ki nam ga je podaril. Prosimo ga, da nam ga ohrani in odvrne od nas nasilje in uničenje (Sv. oče v splošni avdienci 10. 9. 1961)

Nikakor ni dopustno, da bi zasebniki presojali škofove odloke; iz tega bi nastal le velik nered in neznosna zmeda. — Leon XIII.

Legenda, ki jo danes priobčujemo, je izšla izpod peresa litvanske pisateljice Neze Mazalaite. V njej je razkrila tragedijo svojega naroda, ki je doživel v zadnji vojni sovjetsko okupacijo, nato bil teptan od nemškega škornja in končno spet padel pod jarem rdeče zvezde. Ker je naš narod šel pred dvajsetimi leti skozi isto trpljenje, smo zgodbo prestavili na slovenska tla.

LEGENDA O VOJAKU BOŠTJANU

Nebeško kraljestvo je zajel val vročine. Celo kaktus, ki se oholo posmehuje sončnim žarkom, kadar se le-ti v njega uprejo, je upognil svoje deblo in postal čudno ovel; in pticam po grmovju so se jeziki skoro posušili v kljunčkih, njih grlo pa je postalo podobno puščavi, ki jo je pravkar prekril fini saharski prah. Še angelom so se povесili peruti, kajti srage potu so jih prepojile skoz in skoz.

Sveti Peter, mož s tisočletno življenjsko skušnjo, se ni mogel tej vročini dovolj načuditi. „Čudno, čudno je vse to. Sonce se vendar ni spremenilo in njegova zaloga toplote je vedno ista; na zemlji pa tudi že dalj časa ne bobnijo topovi, saj tam je zdaj vojna mimo in vlada mir.“

Toda vročinski val ni popustil niti za las. Nebeščani so se zatekali v prostrane vrtove, ki nudijo obilo sence in jim tudi vročina ne pride do živega. Samo eden sj ni dal miru, ker si ga ni smel dati: angel vrtnar. Nataknil si je stare coklje, edine, ki so bile na razpolago v nebeškem preddvorju in zaskrbljeno ozraval lončke, v katerih so bivale cvetlice. Poln nemira je tekal sem in tja in končno zagrabil za škroplnico, da tako cvetlice vsaj malo osveži.

Že je hotel zajeti kristalno čisto vodo iz globokega vodnjaka pri nebe-

ških vratih, ko je na nje gladini kot v svetlem ogledalu zagledal podobo neznanega človeka. Ta človek je počival ob vznožju mogočne palme, ki je vsako leto dajala svoje veje na razpolago za blagoslov na cvetno nedeljo. Obut je bil v težke škornje, polne blata in brez vsakega bleska; ogrnjen je bil v raztrgan vojaški plašč, na katerem je bilo videti madeže krvi; obraz mu je bil pepelnate barve, kot da bi bil že več let preživel v kakem podzemnem bunkerju.

Angel vrtnar se ga je prvi hip skoro ustrašil, tako grozen vtis je naredil nanj. Malo nesiguren se mu je približal, ga stresel za ramena in vprašal: „Ti človek, kaj pa počneš tu?“

„Svojo mater iščem,“ je bil neznančev odgovor. „V peklu ne more biti, preveč je v življenju trpela in se za nas otroke žrtvovala; v vicah je tudi nisem našel, zato sem prišel semkaj. In ker so bila vrata zaprta, nisem hotel biti nadležen, pa sem kar tu pod palmo počakal, da kdo pride in mi dovolj vstopiti v nebesa.“

„Kdo pa pravzaprav si?“ je postal angel vrtnar radoveden.

„Vojak Boštjan sem,“ je neznanec rad pojasnil.

Angel vrtnar ga je še enkrat premeril od nog do glave in nato odrezavo ukazal: „Pojdiva!“

Prekoračila sta ves vrt in tako prišla do nebeškega čuvaja, do samega sv. Petra.

„Ti Peter,“ je zaklical angel vrtinar, „pripeljal sem ti tega moža, ki pravi o sebi, da je vojak Boštjan. Pa ne vem, če govori resnico, kajti kolikor mi je znano, je vojna na zemlji že davno minila in tisti, ki so se borili, so ali pomrli ali pa se vrnili na svoje domove. In je poleg tega precej čuden: ne čuti vročine, se ne toži in ne prosi ničesar.“

Po teh besedah je angel zagrabil kanglčco in se brez pozdrava oddaljil v smeri proti vrtnim gredam, ki so klicale vsaj po kaplji vode, kajti bile so na tem, da vsak čas ovenejo.

Med tem so se že zbrali prvi nebeščani okrog prišleca in drugi so neprestano prihajali.

„Toliko časa je že preteklo, kar ni bilo več vojaka, ki bi bil prišel k nam,“ so govorili med seboj. „Peter, spusti ga noter, gotovo nam bo vedel povedati marsikaj zanimivega iz svojih vojaških let.“

In eden, ki je ostal bolj zadaj, je dejal: „Gotovo si branil kako mesto in rešil tisočem prebivalcev življenje.“

„Ne,“ je tiho odgovoril vojak Boštjan.

„Kaj pa si potem storil dobrega?“ se je oglasil sveti Peter. „Si se morda kje izpostavil in tako obvaroval svojega tovariša pred smrtjo? Si morda našel blodeče otroke, ki so zgubili starše ter jih spravil na varno?“

„Nič tega!“ je skoro v zadregi dejal vojak Boštjan.

„Potem pa si branil svojo lastno zemljo pred tujim nasilnikom in si umrl zanjo,“ se je razumevajoče sveti Peter sklonil k njemu.

„Ah, ne!“ je skoro zavpil od silne bolečine, ki se mu je odražala na obrazu, vojak Boštjan. „Vi ne poznate zgodbe moje zemlje,“ je davil besede iz sebe. „Prišli so najprej ljudje v zelenih oblekah, s pokvečenim križem na rokah in na pokrivalih. Zaničevali so nas, češ da nismo vredni svobode, da smo bili od previdnosti določeni biti njim za sužnje; vse duhovnike so nam izgnali, knjige, v našem sončnem jeziku pisane, so nam požgali, može, ki so delali za javni blagor naroda, so natovorili na vagone in jih odpeljali. In potem so iz gozda prišli drugi; niso bili tujci, bili so naše krvi. A je niso ljubili, kajti njim je šlo le, da zmagata srp in kladivo. Rdeče zvezde so si prišli na svoje čepice in nož so vihteli v svoji roki. Prepevali so pesem: „Naš bog je rop, požig, umor“ in po njej so se ravnali. Mi na smo ljubili svojo zemljo, na njej smo hoteli trpeti, na njej umreti. Pa so prišli spet prvi s kljukastim križem. Že dolgo so hlepeli po naši grudi. In so nas začeli izseljevati, češ da nas hočejo zavarovati pred morilci iz gozda.“

Vojak Boštjan je za trenutek prekinil svoje pripovedovanje. Ozrl se je proti nebu, ki je bilo čisto in jasno kot ribje oko. In nato je nadaljeval: „Jaz sem se skrtil, da me ne bi odpeljali. Pa so oni zato odvedli mojo dobro mater. Nisem zdržal več. Javil sem se, toda niso mi dovolili k materi, ki je umirala v neki baraki sredi dežele. Dalj so mi puško v roke in moral sem hoditi v prvih vrstah z njimi. Naj bi bili hrana topovora in zaslon njihovim četam. Ko so se začeli umikati, so nas pustili brez varstva, prepuščene lastni usodi. Tako sem padel v roke onim znamenjem srpa in kladiva. Dejali so mi, da je moja dolžnost, da se borim z

njimi, ki bodo tudi moji domovini prinesli svobodo in odrešenje. Spet sem nosil puško na rami in spet sem hodil po poteh, ki sem jih že poznal, a sedaj v nasprotni smeri.“

„Tako torej,“ je strogo pripomnil sv. Peter, „ti si eden od tistih, ki si hotel stati dobro z vsemi.“

„Motiš se, dobri Peter,“ je krotko odgovarjal vojak Boštjan. „Obojni so bili sovražniki mojega ljudstva, a jaz nisem imel možnosti, da se rešim ne prvih ne drugih. Končno sem bil ranjen. Rdeči so me odvedli v zaledje. Upal sem, da bodo skrbeli zame kot za enega izmed svojih. Pa ne! Vlekli so me v neki temen gozd, me proglasili za ujetnika in vrgli v zapuščeno barako, kjer je mrgolelo uši in stenic. Ni bilo sonca, ki bi poljubilo naša čela; ni bilo prijaznega obraza, ki bi se sklonil nad nas. Sam ne vem, kako sem ostal pri življenju.“

„In nato je prišlo najbolj nemogoče: tisti, ki so me izrgali z rodne zemlje, tisti, ki so vojno zgubili, tisti, ki so bili proglašeni za vojne zločince, ki so se smeli vrniti na svoje domove. Spet

so mirno obdelovali svoja polja, trgovali s sosedi, obnavljali svoje domove. Mi pa, njihove žrtve, smo bili sužnji naprej. Prepeljali so nas na jug dežele, tam kjer je morje črno, in tam smo morali zidati, kar so oni s kljukastim križem porušili. Od daleč so smo prejemali novice, da je v domovini tudi postalo drugače: da se tudi tam šopiri rdeča zvezda, da pa ni čisto pravoverni: da tam ljudje pijejo, eni iz objestnosti, drugi iz obupa, tretji iz očitkov vesti; da se mladina zabava po svoje, v plesih, v počutni ljubezni, v iskanju ugodja, da tisti, ki se vračajo, že ne najdejo več domovine take, kot so po njej toliko let v tihem hrepenenju v tujini sanjali; da je vso mojo zemljo zajel val po uživanju; da narod hira, kajti že umira več ljudi kot se otrok rodi... Tedaj sem spoznal, da nimam na tem svetu več kaj iskati. Zahrepenel sem po materi, po edini, ki bi me še mogla razumeti in utešiti, in zato sem sedaj tukaj!“

Nastal je mučen molk. Sv. Peter že ni več dajal svojih pripomb in nebesčani niso vedeli, kako pomagati temu nesrečnežu.

Pa je tišino pretrgal glas žene, ki je zazvenel kakor kraguljček na zasneženi cesti. Ta žena ne more nikogar videti žalostnega, kajti preveč je pretrpela žalosti, ko je stala pod križem svojega Sina. Nanj se je obrnila in ga nežno nagovorila: „Ali ne bi bilo prav, da Boštjanu vojaku poiščemo njegovo mater?“

Prikimal je Gospod nebes in zemlje in naročil škrjančku, ki je pred njim žvrgolel, naj pohiti na kraj, kjer Boštjanova mati živi in jo pripelje predenj.

„Ah, škrjanček,“ je veselo vzkliknil vojak Boštjan. „On je bil, ki mi je žgolel, ko sem premetaval težke kepe

mastne zemlje na polju.“ In kakor da bi se zamaknil v one nepozabne dni, je nadaljeval: „In kako je prepeval, ko so v jutranji zarji padali težki klasi pod bleščečim rezilom zakrivljenega srpa! Proti nebu se je dvigal, k zemlji se je vračal in v moji duši je pozvanjala pesem: „Škrjanček poje, žvrgoli, se bel'ga dneva veseli...“ Vse je bilo takrat sonce, smeh, življenje.“

Šele tedaj se je spomnil, da govori stvari, ki jih morda nebeščani ne razumejo. Kaj vedo oni o deželi pod Triglavom, kjer je pesem doma, kjer gozd šumi, kjer vinogradi vriskajo, kjer sivolasi vrhovi proti nebu kipe, kjer brzice proti morju hite, kjer so logi pisana preproga cvetic in polje materine prsi, ob katerih vsi otroci zajemajo moč, zvestobo zemlji in vero v Boga. Obraz mu je postal mračen od bolečine po izgubljenem rajju, zazrl se je v svoje škornje, ki jih pokriva blato, s krvjo mešano, in zazdelo se mu je, da tudi v nebesih ni mesta zanj. In tedaj se je zdrznil.

Spet je zaslišal škrjančkov glas. Ta glas je bil vodnik starki, ki je prihajala vase sključena, s sivimi lasmi na glavi, v tla uprtim pogledom. Strašen je bil tisti molk, ki je nastal, ko sta se zazrla mati in sin drug v drugega. In nato je tišino prerezal klic matere, ki je našla svojega sina: „Sin moj Boštjan!“ Roke so se razklenile, zato da so se sprožile v silen objem, objem, v katerem so bila leta ločitve, leta hrepenjenja, leta upanja, leta trpljenja, leta brez konca. In materinemu vzkliku je odgovoril sinov vzdih: „Mati moja najdražja!“

Nato je spregovoril sam Gospod: „Vojak Boštjan, nebesa so tvoja. Pri materi boš ostal, nihče te ne bo več ločil od nje, vsi veki so vajini od danes naprej.“

Zadovoljni so nebeščani zri na srečna človeka. In se je zgodilo čudo: pred njimi so postali Boštjanovi čevlji bleščeči kot sneg in njegovo vojaško odelo je začelo žareti kot sonce. Boštjan je postal državljan nebeškega kraljestva.

Toda, nenadoma je senca tugobe prekinila Boštjanov obraz. Ker pa v nebesih nihče ne sme biti žalosten, se je Marijin Sin takoj sklonil k njemu in ga zaskrbljeno vprašal: „Kaj ti še manjka, dragi Boštjan?“

„Gospod, le eno bi še rad vedel: ali bo rdeča zvezda vedno gospodovala nad našo zemljo?“

Ni mu Gospod odgovoril, le košček neba je odgrnil kot da bi se dvignil zastor na odru in vojak Boštjan je zagledal svojo domovino. Jadransko morje je bučalo kot takrat, ko so davni predniki prvič zagledali njegove modre valove; skalnati Triglav je kipel proti nebu kot tedaj, ko ga je Boštjan zadnjič objel s svojim pogledom; Sava je gnala svoje valove proti morju, kot že to dela vsa stoletja, odkar ob njej živi narod Slave; in tam na vzhodu so gorice žarele v popoldanskem soncu kot otrok, ki se smehlja materi, ko ga ta drži v svojem naročju. Ni bilo več videti rdeče zvezde; križ je kraljeval z grada nad mestom in ovijal v svojo senco vso deželo; ljudje so hrumeli po ulicah, hiteli po cestah, se sklanjali nad preorano prst. Njih obrazi so bili spokojni, njih smeh zvonu podoben, njih drža dostojanstvena, njih korak brez strahu. In v hiši, ki jo je on, vojak Boštjan, v tistih letih groze zapustil, je živel nov rod, rod z njegovo krvjo, ki je klečal ob trdi hrastovi mizi in z rožnim vencem v rokah slavil Gospoda nebes in zemlje.

Priredil Jože Jurak

v
NA VPRAŠANJA
JE TREBA
ODGOVARJATI

Molitev je le en del verske vzgoje. Otrokom pa moramo nuditi veliko več. Spomnim se, ko mi je tožila neka mati, koliko je morala pripovedovati svoji hčerki o Jezusu, Mariji, Bogu in angelih. Kje je Bogec in kaj dela? Kaj pa delajo angelčki? in Marija? Kje je parkelj? Ali bomo tudi mi v nebesih? Kaj bomo delali — se bomo igrali? Imajo v nebesih tudi postelje za spančkat? — Ko so se v velikem tednu pripravljali na praznike, je vsak dan spraševala ter prosila mamo: „Naj ji kaj pove o Jezuščku. Zakaj so ga ljudje pribili na križ? Ali ga je hudo bolelo? Kje so sedaj tisti ljudje? Ko je Jezus umrl, kaj so potem naredili z njim? Kako je šel v nebesa? Ko bomo mi umrli, nas bočo prišli iskat angeli, ali ne? Zakaj pa Jezusa niso prišli iskat? „Kar naveličana sem že odgovarjati na vprašanja brez konca. Vedno je še kašen zakaj?“

Nisem ji dala prav. Res, da je včasih težko odgovarjati in se radi naveličamo, a je treba. Še hvala Bogu, da nas otrok sprašuje in nas potem rad poslušá. Težje bi bilo, če bi nas ne poslušal rad. Zato, čim več govorimo o Bogu in božjih stvaréh, bolj jih bodo otroci spoznali in ljubili. Vse otrokovo versko življenje je odvisno od početkov v družini. Vedno bodo otroka spremljala ta materina pripovedovanja in pa materina globoka vera. Ker je otrok zelo dober opazovalec, kmalu opazi, če so njegovi starši verni in če sami

STRAHOPETEN
UMIK

Rezka je najmlajša v številni družini. Osem otrok je. Nekateri so že odrasli, drugi še hodijo v šolo. Vse gleda kvišku, plaho, rahlo bitje je. Starejši ji veliko pripovedujejo o šoli: kako je strogo, kako jo bo učitelj s šibo; če ne bo znala, bo zaostala v razredu in podobno. Bratje se res ne uče vsi najbolje, nekateri ponavljajo. Seveda pretiravajo; važne se delajo s svojim govorjenjem. Uživajo, ko vidijo, da se „ta mala“ boji. Rezka je sklenila: „Jaz raje ne pojdem v šolo.“ Sprva so jo zlepa; ko ni šlo, so jo zgrda: natepli so jo, jesti ji niso dali itd. To jo je še bolj zakrknilo. Začela se je upirati vsemu novemu, vsa-

ko novo nalogo je sprejela nezaupno, umikala se je vsemu. Če je dobila novo obleko, je ni hotela obleči, ker se je v nji čutila pred otroki nedomačo; bala se je, kaj bodo rekli, ko jo bodo videli. Toda s tem je še bolj padala v to, česar se je bala: ko se je tako plaša in z jokom v novi obleki bližala družbi, je vzbujala še več pažnje, več opazk in smeha.

Otrok dela nagonsko tako: čuti, da manj tvega, ako v vsakem novem položaju, pred vsako novo nalogo reče „ne“, ako se umakne v ozadje, ako se nobene naloge ne loti, ako ničesar ne stori, ako se ravna po pravilu „čim manjšega odpora“, ki bi bil neprimerno večji v nasprotnem primeru, ako bi rekel k vsaki stvari „da“, ker bi to zahtevalo veliko truda, dela, prizadevanja.

RECEPTI ZA TELO

- Da so slabi razgovori med mladino pogostni, je dejstvo, ki ga ne moremo zanikati.
- Vzrokov za to je več:
 1. Najprej napaka, ki rovari v notranjosti in se hoče pokazati tudi na zunaj.

delajo tako, kakor učijo njega. Zato bo vse delo in ves trud zaman, če sami nimamo globokega spoštovanja do Boga in do božjih stvari in če naša molitev ni iskrena, ne pričakujemo od otroka kaj več. Danes, ko je tako malo krščanskih družin in ko je še med tistimi, ki so katoliške, mnogo, premnogo mlačnih, je resna, globoka verska vzgoja še veliko bolj potrebna. Ko bo otrok doraščal in bo večkrat prepuščen sam sebi in svojemu okolju, tedaj mu bo ta materina vzgoja v neprecenljivo pomoč. In če bo v tej rani mladosti pristržno vzljubil Jezusa, ga nikdar ne bo pozabil in zavrgel. Seveda moramo to ljubezen neprestano gojiti. Ni dovolj, da mu le toliko govorimo o Bogu, da ga spozna. Ko otrok raste, mu tudi razum vedno več dojema. Temu primerno ga moramo poučevati in naše pripovedovanje vedno dopolnjevati. Nikoli ne smejo ostati zgodbe o Jezusu in Mariji le na stopnji pravljice. To so lahko za otroka v prvih letih, pozneje pa ne več. Paziti moramo, da se ne bomo izgovarjali, saj otrok še ne razume, v resnici bi bilo pa to le opravičilo naše lenobe. Kar naenkrat se bomo namreč znašle, da smo morda tudi me že precej pozabile in ne bomo vedele otroku odgovoriti. Da se to ne zgodi, je prav, če vzamemo v roke kdaj tudi katekizem in pa sv. pismo. V korist bo nam in našim otrokom.

Mlada slovenska mati

POGOVOR O IGRI

Naši znanki gospe A in B sta sedli k skodelici čaja. Razgovor se je pričel:

A: Gotovo čutite isto kot jaz, da otrok potrebuje vedno več prostora — z drugo besedo: dom mu ne zadošča več, ko pride iz prvih otroških let.

B: Dobro čutim. In tu nastane vprašanje, kam z njimi, kajne?

A: Tako je. Otrok v prvih letih najde ves svoj življenjski prostor v hiši, na dvorišču in vrtu. Tam je brez vseh nevarnosti. A počasi fantek in deklica potrebuje večjega prostora. Na njun življenjski prostor se razširi na vso mestno četrt ali okraj, kjer živita.

B: Ta prostor potrebuje otrok najprej za igro. Zanj je igra zrak, sonce, z eno besedo: vse.

A: Tudi v šolski dobi je igra za otroka bistveni del življenja. Čuti notranjo nujno po igri.

B: Gotovo poznate otroke, ki se ne igrajo: zbolijo. A med šolskimi urami je časa za igro premalo, doma pa je igra med brati in sestrami omejena na preveč ozek prostor.

A: Pa tudi na preveč ozek krog ljudi.

B: To se pravi, da otrok potrebuje v igri stika z otroci drugih družin.

A: Tu pridemo do ogromnih težav: najprej v narodnostnem pogledu. Slovenske družine niso navadno naseljene tako skupaj, da bi se mogli samo naši otroci skupaj igrati. Nič manjše ni vprašanje vere in poštenja: ali ne bo stik s praktično nevernimi otroki nujno vplival tudi na naše?

B: Delna rešitev bi bilo organiziranje skupnih počitnic. A to je le za nekaj tednov v letu. Kako rešiti vprašanje med letom, je druga stvar.

A: Gotovo je treba izrabiti vsako priložnost za stik med našimi otroki: obiskovanje družin med seboj, otroške prireditve, izleti, igre na šolskih tečajih, organiziranje igranja otrok po slovenskih prosvetnih domovih. A težko si je misliti izključitev povsem vsega stika z otroki drugih narodnosti.

2. Nato želja po uveljavljenju. Saj niso tako pokvarjeni, kot se kažejo, toda v njih je smešna ničemurna želja, veljati za slabe. Žalostne žrtve napačnega častihlepja.

3. Končno navada. Zdi se, da je pri nekaterih kot dogovorjeno, da bodo imeli samo ničvredne razgovore. Vsaka drugačna beseda je kot prepovedana in bi moral biti reš pogumen, da bi jo povedal.

● Slabi razgovori so navadno protiverski in taki, ki žalijo nrvnost.

● Kakšen naj bo tvoj odnos do njih?

1. Nikoli jih sam ne nadenaj.

2. Če so slabi razgovori na dnevnem redu, boš v tako družbo nehal zahajati.

*Glasbeni festival
v Torontu
Harmonikarska
skupina
slovenske šole
Marije Pomagaj*

3. V tvoji družbi samo včasih zaidejo v slabe razgovore. V takem primeru vedi, da imata dve tretjinj poslušalcev iste želje in čustva kot ti, a nihče si ne upa na glas ugovarjati. Reci torej ti prvo besedo!
4. Če je razgovor naperjen proti veri ali smeši kako versko resnico, pokaži odločno svojo vero in jasno povej resnico.
5. Razgovor postaja nemoralen: najprej ga skušaj napeljati v dobro smer, če ne gre, bodi odločen.
- Bori se proti slabemu govorjenju in postani apostol dobrih, plemenitih razgovorov.

RECEPTI ZA DUŠO

- Duhovno branje te bo vsak dan poživilo z novimi idejami.
- Naj ne bo predolgo, kakih deset minut. Če si odmeriš več časa, je namreč nevarnost, da se po nekaj tednih vsega naveličaš.
- Opravi ga v prikladnem času, ko boš imel dovolj miru, da boš imel kako korist od njega.
- V duhovnem branju boš dobival misli, ki

B: Seveda je treba v tem zadnjem primeru paziti vsaj na moralno in versko pozitivne vplive in pa na drugi strani s še bolj intenzivno slovensko vzgojo nadedomestiti pri otrokih, česar jim stik s tujimi otroki ne da.

A: Kakor ne smemo z igro pretiravati, tako pa je treba na drugi strani upoštevati vso potrebnost in dobro plat igrč. Otrok, ki ne igra, je bolan ali pa bo zbolel tako duševno kot telesno.

B: Čim manjši je otrok, tem več časa mora imeti za igro. Celo pouk je treba spremeniti v neke vrste igro.

A: Tudi v šolski dobi otrok v igri vadi svoje telesne in duševne sposobnosti. Tekanje, skakanje in plezanje krepi mišice, daje moč srcu in pljučem, poganja kri. Oko se nauči gledati ostro, uho poslušati pozorno in celo glas se vadi pri igri, saj otroci ne morejo igrati, ne da bi kričali.

B: Celo višje zmožnosti se urijo pri igri. Otroci pazijo točno na pravila igre, se pri tem vadi spomin in volja, pa tudi čustva se razvijajo zdravo ob veselju in ob uspehih.

A: Odvišne sile gredo tako v urejeno, zdravo in koristno zaposlitev.

B. R.

MLADINSKA ANKETA

ČASOPIS IN REVIIJA

Škoda, da je zajela „Anketa“ le fantovski del našega dijaštva, kajti pogled v branje študirajočih dekličev bi bil verjetno precej drugačen in morda še bolj zanimiv. Vendar ne izgubimo upanja, morda se bodo opogumila dekleta prihodnje leto in po fantovskem vzorcu izpeljale anketo. Že vem, da bom naletel na zafrknjene nosove, češ, „in zakaj — po fantovskem vzorcu?“ — Zato že v naprej preklicujem in razglasam, da morete dekleta narediti anketo po lastnem vzorcu ali pa sploh brez njega, samo, da se je lotite odkrito in s pravim namenom kakor so se je... Pa

bolje, da ne primerjamo, in ne stavljamo zgledov, da ne bo kje napuha in drugje zamere.

Katere revije in časopise bereš?

Na to prvo vprašanje, današnjega poglavja, so dijaki odgovorili takole:

Argentinski dnevniki:

Ne bere jih: 30%.

Bere pogosto ali redno: 55%.

Bere včasih: 15%.

Katere dnevnike pa beró študentje?

Anketa odgovarja, da od sto bralcev izbere 45 *Preño*, 35 *Nación* in 20 *Clarín*. Ti procenti se nanašajo seveda le na onih 70% dijaštva, ki bere časopise redno ali včasih.

Zanimivo bi bilo primerjati odstotek naših dijakov, ki ne bere dnevnega časopisja, s podobnim odstotkom med dijaštvom doma in pa s stanjem, ki je bilo glede tega pred in med vojno. V kakšno smer gre razvoj?

Argentinske revije:

Beró jih v večji ali manjši meri vsi. Poglejmo še, kaj beró. Vsemogoče! Vendar se zdi, da nimajo še povsem ustaljenih okusov in željá: „*Selecciones del Reader's Digest*“ je na prvem mestu s 25% glasov. Za drugo mesto se borita „*Criterio*“ in „*Esquíú*“, vsak le z 12%. Razveseljivo je, da sta glasnika katoliške misli vsaj na drugem mestu, če zaseda prvega že — hm — recimo načelna nenačelnost. Škoda le, da je razlika med 25% in 12% precej občutna. Ostalih, več kakor 50% pa si delijo naslednje osamljene revije: *Vea y Lea*, *Goles*, *Life*, *Billiken*, *Unesco*, *Informaciones* (tu je anketar pozabil napisati, če misli glasilo ameriške ali sovjetske ambasade), *Vida feliz* in *Selecciones Escolares*.

Slovensko časopisje:

Ne bere: 15%.

Bere: 85% (Ne vemo ali redno, pogosto, včasih).

te morajo popolnoma prežeti.

- Ne opravljaj ga na kraju, ki te raztresaj, ali pa v naglici med drugimi opravili.
- Najbolje bo, če moreš najti tistih deset minut sredi dneva, na primer takoj v začetku popoldneva.
- Potrudi se, da ga boš opravljal vedno ob istem času, sicer je zelo nevarno, da boš sploh pozabil nanj.
- Duhovno branje naj bo primerno tvoji starosti, tvojim razmeram in potrebam.
- Predvsem to: mora te zanimati. Duhovno branje naj ti ne bo nikoli kakšno zatajevanje, ampak korist za dušo.
- Knjige za duhovno branje so teoretične in praktične. Teoretične, ki nudijo samo nauk; praktične, ki kažejo ta nauk dejansko izveden v življenju velikih in svetih duš. Skušaj uporabljati oboje, glede na osebni okus in trenutno razpoloženje.

NISO RAZUMELI

Pred leti so v Berlinu vrteli „Deset božjih zapovedi“.

Dvorana je bila nabi-

to polna. Ljudje so gledali, kar požirali monumentalne slike v filmu in ploskali...

Najprej se vrstijo dogodki iz stare zaveze. „Faraonova hči“. Ploskanje. „Grajenje piramid“. Ploskanje. „Izhod iz Egipta“. Ploskanje. „Mojzes z obema ploščama božjih zapovedi“. Ploskanje.

Nato slede zapovedi. Četrta zapoved. Ploskanje. Vsakomur je všeč, da ga otroci spoštujejo in ubogajo. Peta zapoved. Ploskanje. Se razume: zavaruje mi življenje! Šesta zapoved... Kaj je? Kaj se je zgodilo? Sliši se le zgubljen, osamljen, hitro pojemajoči plosk... le tu in tam... s prsti end roke bi lahko preštel te, ki ploskajo. Deveta zapoved... Gledalci niti ne mignejo, nobene besede ni slišati, kaj šele ploskanje. To je preveč za

Katere slovenske revije in časopise poznaš?

Odgovori na to-le drugo vprašanje so nam dokaz, da naša mladina precej dobro ve, kaj vse se med nami tiska in da pomanjkanje bralcev nima vzrokov v nepoznanju trga, to je v pomanjkljivi „reklami“ te ali one revije. Vzroki so verjetno globlji. Berite, primerjajte in sodite sami.

Anketarji so našli: Duhovno življenje, Oznanilo, Svobodno Slovenijo, Mladinsko vez, Meddobje, Katoliške misijone, Glas Kulturne akcije, Slovenska beseda, Naša pot, Družabna pravda, Vestnik (Glasilo protikomunističnih borcev),...

Vse to mladina pozna, a ne bere.

Gospodje uredniki, tiskovni referentje itd. itd., tukaj imate problem. Skušajte ga rešiti, ali vsaj pomagajte ga reševati. Kje so vzroki? Deloma v nas, deloma... kje? Morda nam naslednji odgovori nakažejo rešitev.

Kakšne vsebine si želiš v slovenskih revijah?

„Poučne za mladino...“ „Aktualne, vzgojne za mladino...“ „Več za študente...“ „Več življenja...“ dežujejo nasveti skoro iz vseh odgovorov.

Dva pa sta se pod to točko razpisala, poslušajmo njuno mnenje: „...Starejši imajo že svojo mentaliteto začrtano in te ne bo spremenil noben časopis (tu se fant moti, a nič ne de), dočim mladina čaka, gleda naše smešne prepire, se navešča in končno krene po rešitev drugam, kjer je ni in je ne bo našla.“ Tako eden; drugi pa razvija podobno misel drugače: „Stalno se piše in govori o in za mladino. Brez zamere, ampak včasih — ali bolje navadno — gospodje pisci pozabljajo, da je mladina novi rod in da mi smo mladina XX. stoletja. Nihče se ne dotakne naših problemov. Kaj nas briga, kakšne probleme so imeli naši očetje in stari očetje in kako so jih reševali!“

Fantičema bi verjetno lahko dokazali, da ne bereta preveč pazljivo naših listov, kajti tu in tam bi gotovo mogla najti kaj pravešnega za svoje probleme, vendar se mi zdi primernejše, da se zamislimo in skušamo najti zrna resnice, ki jih kritika vsebuje. Verjetno bomo našli prenekatero zrno.

Kaj najdeš v tujih revijah posnemanja vrednega?

„Zanimivo porazdelitev...“ „Zelo malo. Samo v ponos si moremo šteti naš tisk, četudi nam še veliko manjka...“ „...Morda kaj več sodobnosti. Pa tudi med tujimi revijami jih je kaj malo, ki so kaj vredne...“ „...Jih ne poznam dovolj, da bi primerjal...“ so kratki in osamljeni odgovori. Le en sam anketar odgovarja obširneje: „...Težka stvar tako primerjanje, ker človek prebere že deset tujih revij in šele potem seže po slovenski. V naših revijah se stvari jemljejo premalo resno, iskreno, včasih se zdj kakor bi bral časopise iz časa Avstro-Ogrske. (Hola, fantič, koliko avstroogrskih časopisov pa si prebral! Verjetno bo potreba razumeti stavek kakor metaforo. Če je posrečena ali ne, pa naj sodijo prizadeti.) Problem plesa se je reševal — in ne rešil na tak način, da je sramota. Sploh pa peša na tem „Oznanilo“. (Na čem?) Tuje revije — ne vse — so vse bolj stvarne. Ne bojé se problemov, temveč jim pogledajo v oči.“ ...Oj, fant moj, spustil si se na področje, kjer bi ti, in ti morča kdo bo, mogel raztrgati stavek za stavkom, da ne bi ostala niti vejica. To pa le, ker pišeš, ne da bi preje premislil. V tvojem čutenju in hotenju je verjetno veliko poštenosti in želje po resnici, a če te bo kdo sodil le po črki... no, naj ti bo v izkušnjo.

Misliš, da more revija nadomestiti knjigo?

„Ne,“ je skoraj enodušen odgovor. Pravim skoraj, kajti nekdo je z odločno in užaljeno roko zapisal: „To ni pametno vprašanje.“ Morda ima prav.

+

Vse to spravi človeka v negotovost, da prične dvomiti, če so bralci res bralci, ali mar le sinovi bralcev in naročnikov. Vendar, proč z malodušnostjo! Rezultate je treba sprejeti take kakor so in se potruditi in si vzgojiti bralcev. Vzgojiti? Da, kajti v naših razmerah bralcev ne osvajamo z reklamo. Treba jih je ustvariti, — vzgojiti.

Zbral Žarko

modernega človeka!... Da bi bila žena tvoje-ga bližnjega tebi tujka? Da bi bila dva, ki sta si pred oltarjem obljubila zvestobo, do groba navezana drug na drugega? Še več, da naj bo-sta čista v željah, v mi-slih? Ne, ne, tega mo-derni ljudje že ne more-jo več razumeti.

LEP ZGLED

V Bonnu, v Nemčiji, je pred leti ležal na operacijski mizi hudo bo-lan družinski oče. Izre-zali so mu jezik, ker se mu je v grlu pojavil rak. Pred začetkom operacije ga je glavni zdravnik vidno ganjen vprašal: „Drag prijatelj! Veste, da odslej naprej ne bo-ste mogli v vsem svojem življenju spregovoriti no-bene besede več. Kaj že-lite še povedati?“

Za nekaj trenutkov nastane tišina... Bolnik premišljuje, kaj naj re-če. Ali naj da zadnja na-ročila svojim otrokom? Ali naj zadnjikrat po-zdravi ljubljeno ženo?

Končno mož vdano spregovori: „Hvaljen bo-di Jezus Kristus!“

Mladi potrebujejo prijateljev, da jih čuvajo greha, stari za oporo, oblast-niki, da jih navajamo na dobra dela. — Aristoteles

SEVERNOAMERIŠKA KINEMATO- GRAFSKA STATISTIKA

Legija za dostojnost v Združenih državah je objavila, da je Odbor za ocenjevanje filmov izdal naslednjo statistiko o nravni oceni filmov za leto 1961. Primernih za vse je bilo 80 filmov, ali 32,26%; samo za odrasle 60 filmov, ali 24,19%; pridržanih 36, ali 14,52%; odsvetovanih 65, ali 26,21%. Za slaba sta bila ocenjena 2 filma, ali 0,81%. Različno pa je bilo ocenjenih 5 filmov, 2,01%.

V HOLANDIJI SO ŠE PREPOVEDANE PROCESIJE

Po rabsodbi Najvišjega sodišča je v Holandiji še vedno v veljavi ustavna odredba, ki že od leta 1848 dalje prepoveduje vse druge procesije razen tistih, ki so bile v navadi v pokrajinah Brabanté in Limburg in v kraju Laren na severu Holandije.

DRUGO KATOLIŠKO VSEUČILIŠČE V SREDIŠČU TOKIJA

Redovnice „Služabnice presvetega Jezusovega Srca“ so kupile na lepem kraju v Tokiju pristavo, ki je v zelo dobrem stanju, da bi tja preselile katoliško žensko vseučilišče iz Yokosuke. Novi akademski tečaj se je že začel aprila. Tako ima katoliška Cerkev v središču Tokija eno vseučilišče več. To katoliško vseučilišče je tretje med velikanskimi japonskimi vseučilišči. Nekatera med njimi imajo od 20.000 do 30.000 gojencev. Tako ima katoliška Cerkev samo na Japonskem kar šest vseučilišč; dve sta mešani, štiri pa samo za ženske. Tako sta zdaj v Tokiju dve vseučilišči. Vseučilišče „Sophia“ ki ga vodijo patri iz Družbe Jezu-

od vzhoda

sove (jezuiti), novo vseučilišče za dekleta pa redovnice presvetega Srca Jezusovega. Vseučilišče teh redovnic bo imelo tudi posebni oddelek za špansko govoreče visokošolke. To je prvo žensko vseučilišče, ki ima ta oddelek.

PRIPRAVE ZA KONCIL

V Vatikanu so odobrili načrt za ustanovitev pripravljalnega zbora za vesoljni svetovni kongres cerkvenih zbora, ki se bo vršil v srednji ladji vatikanske bazilike (cerkve sv. Petra). Pripravili bodo posebne predavanja za teologe in kanoniste (bogoslovce in cerkvenopravne izvedence), ki se bodo cerkvenega zbora udeležili kot

opazovalci; potem za vse, ki bodo povabljeni na javne seje; za uradnike cerkvenega zbora, za tiskarje in splošno za duhovnike.

Postavili bodo prestol za svetega očeta in osrednji oder za govornike. Nameravajo tudi napeljati posebne zvočnike in posebno razsvetljavo. Med tem, ko bodo delali, bo mogla bazilika biti odprta, ker so ladjo, kjer bo cerkveni zbor, že ločili s posebno ograjo od ostale cerkve.

ZMAGA KATOLIČANOV NA ČILSKIH UNIVERZAH

Vodstvo čilskih visokošolskih volitev je objavilo zmago krščansko-demokratskih kandidatov. Volitev se je ude-

do zahoda

ležilo več ko 30.000 visokošolcev. Visokošolske manifestacije so imele velik vpliv na javno življenje. V Čilu je 7 vseučilišč; med njimi sta 2 državni, 3 cerkvena in 2 zasebni.

POLITIČNI POLOŽAJ V ARGENTINI IN KOMUNISTIČNA STRANKA

Na zadnji plenarni seji Osrednjega odbora komunistične stranke je njen najvišji voditelj Vitorio Codovilla opozoril vse zbrane na politični položaj v deželi. Govoril je: „Četudi ne organsko, se sile vedno bolj vidno zbirajo v dve veliki fronti. Prva je demokratična protiiimperalistična fronta, ki zagovar-

ja narodno in socialno svobodo po vzoru kubanske revolucije. Druga pa je protikomunistična fronta, ki zagovarja imperialiste in ima za gled kubansko protirevolucijo. V prvi fronti se poleg komunistov, argentinskih socialistov, ki so ostali zvesti marksizmu, peronistov (ki niso integracionisti), nove politične stranke, ki so proti oligarhiji in proti imperializmu (argentinsko ljudsko gibanje, stranka dela, stranka napredka in še druge podobne), pridružujejo že obstoječi levici v različnih malomeščanskih in meščanskih strankah. Te se prizadevajo, da bi čim več svojih članov pridobile, da bi se pridružili krogu branilcev kubanske revolucije in da bi se bili pripravljeni boriti za demokratično, agrarno in protiiimperalistično revolucijo ter podpreti oddelke tistih obo-roženih sil, ki hočejo braniti narodno svobodo in neodvisnost.

Danes gre predvsem za to, da okrepimo in razširimo to fronto, katere osnovno jedro so komunisti, peronisti, argentinski socialisti in vse nove protioligarhične in protiiimperalistične stranke.“

GLEDALIŠKA PREDSTAVA SVETE TEREZIJE V LONDONU

Več gledališč različnih angleških pokrajin je najprej v Dublinu, potem v Londonu igralo z velikim uspehom krstno gledališko predstavo o življenju svete Terezije. Igra ima naslov „Terezija Avilska“ Igro je napisal Hugh Williaamson, bivši protestantski pastor, ki se je spreobrnil h katoliški veri. Svetnico predstavlja in igra ena najbolj odličnih in priljubljenih gledaliških igralk Sybil Thorndike. Igra podaja 20 let življenja svete Terezije v Avili, Sevili in na španskem dvoru.

Življenje kaže, da se redno duhovni poklici porajajo iz družin, ki so to najlepšo krono zaslužile z globokim krščanstvom, ki se je krepilo in raslo celo skozi več rodov

STARŠI, BODOČNOST CERKVE JE V VAŠI HIŠI!

Predlanskim je newyorška škofija izdala in med katoliške starše razdelila knjižico z naslovom: Starši, bodočnost Cerkev je v vaši hiši! In res: kakor so sedanji duhovniki izšli iz večrajšnih družin, tako bodo jutrišnji duhovniki izšli iz današnjih katoliških družin. Vsa bodočnost Cerkev, vsa usoda božjega kraljestva, vse zveličanje duš, vsa večnost je v rokah katoliških staršev!

Papež Pij XII. je s posebno radostjo sprejemal novoporočence. Nekoč (l. 1942) jim je govoril: „Od družine, ki je utemeljena po božji volji, ... dobivata Kristus in Cerkev junake in glasnike, ki branijo krščansko ljudstvo in prehajajo preko oceanov, da razsvetlijo in rešijo duše.“

Že skoraj 2000 let dobiva katoliška Cerkev svoje duhovnike iz krščanskih družin. To je njen največji čudež in najboljši dokaz njene življenske moči in njenega božjega izvora, da namreč še nikdar ni zmanjkalo takih družin. Hkrati pa je to najvišje priznanje krščanskim družinam, ki nikdar niso zatajile v tej svoji najvišji nalogi. Znak bi bil verskega propadanja, ko bi začeli usihati poklici.

„Duhovniške družine“

Izvir poklicev so seveda samo dobre krščanske družine. Bog je sicer vsemogočen in more vzgojiti cvet poklica tudi brez korenin, toda to je bolj podobno čudežu in se redko dogaja. Redno pa se duhovni poklici porajajo iz družin, ki so to najlepšo krono zaslužile z globokim krščanstvom, ki se je ponavadi krepilo in raslo celo skozi več rodov.

Značilne so takoimenovane „duhovniške družine“, ki v vsakem naraščaju dajejo duhovnike. Njih sinovi imajo že v krvi ali bolje rečeno v vzgoji in mišljenju vse tiste lastnosti, ki jih usposablja za zvišeno službo. Takšna je na pr. Prešernova družina v Vrbi na Gorenjskem, ki od 17. stoletja, ko je dala ljubljanskega prošta in znanstvenika Janeza Prešerna, nikdar ni bila brez duhovnikov — vse do sedanjega ljubljanskega nadškofa prevzvišenega gospoda Antona Vovka, ki je tudi cvet na plemenitem deblu te korenite slovenske družine.

V lavantinski škofiji je okoli 180 tisoč družin (gospodinjstev). Letno pa je povprečno okoli 6 novih maš, torej na 30.000 družin en novomašnik. Če

odštejemo nekatoliške družine in tiste katoliške, ki so versko bolj brezbrizne in mlačne, bo ostalo znatno manjše število družin, na katerih sloni bodočnost Cerkve. Naj pa te postanejo živi razsadniki poklicev!

Zadnja leta je največ duhovniškega naraščaja na Irskem. Ko bi pri nas bilo toliko novomašnikov, bi samo iz mesta Maribora letno bilo po 10 poklicev. Izvedenci so se zanimali, od kod Irski toliko duhovnikov. Ugotovili so: zdrava je irska družina. Irski škofje so poslali skupno pastirsko pismo svojim vernikom, v katerem jim čestitajo, ker v največji meri izpolnjujejo svoje verske dolžnosti, ker spoštujejo svetost družine, ker so v pristržnih odnosih s svojimi duhovniki. Srečna dežela! V njej vlada globoka vera, otroci se vzgajajo k redu, odpovedi, velikodušnosti,

k praktičnemu krščanstvu — kaj bolj naravnega, kakor da takrat, ko se odločajo za poklic, izberejo nadaljevanje tistega življenja, ki so ga začeli že v družini!

V Sloveniji premalo poklicev

Pri nas primanjkuje poklicev. Vsi želimo, da bi se povečalo njih število. Kako naj to dosežemo? Ni nobenega čudežnega zdravila, ki bi na mah odpravljalo to bolezen. Rešitev je edino v družinah, ki naj postanejo res globoko krščanske. Na teh močnih stebrih bodo sami od sebe zrastle cvetovi — sinovi — duhovniki.

Ker pa je takih odločno vernih družin malo, naj te store vse, da nadomeste ostale. Nekateri menijo: duhovniški poklic je tako redek in tako izjemen božji dar, da nanj ni treba računati. A to je zmeta. Duhovni poklic je res izjemen dar v tem smislu, da je nad vse velika in nezaslužena čast. Nikdar pa ni izjemen v smislu, da bi bil redek. Je skoraj redna pot vsaj za enega člana vsake vzorne verne družine.

Papež Pij XI., je zapisal: „Blazeni starši, ki, če že ne molijo za to, da Bog pokliče njihove otroke ... vsaj nimajo strahu pred tem.“ Njegov naslednik Pij XII. pa je storil še velik korak naprej, ko je zapisal: „Vsi krščanski starši, kateremukoli stanu pripadajo, naj prosijo z neba milost, da bi vsaj eden njihovih otrok bil poklican v božjo službo“ (Menti nostrae). Vsaka krščanska družina naj torej goji željo, da bi imela otroka v božji službi. Naj za to moli in za to svoje otroke vzgaja. Naposled, katera družina bi si pa upala kovati načrte za bodočnost svojih otrok, ne da bi se pri tem ozirala na načrte, ki jih ima morda z njimi

Bog! Katera verna družina bi si drznila odreči Bogu in dušam služabnika, kj ga tako nujno potrebujejo?

Žal se vse družine tega ne zavedajo. Marsikateri starši pošiljajo otroke redno v cerkev k maši in verouku, sami redno prejemajo zakramente, a ko otrok izjavi, da želi v božjo službo, mu delajo vsakovrstne preglavice. Slikajo mu duhovniško življenje v čudni luči, strašijo ga pred dolgim študijem, namesto da bi mu dajali pogum, očitajo mu, da jih ne ljubi in tako naprej. Kakor da bo družina izgubila sina, ki se bo posvetil Bogu! Kakor da ne bo takrat, ko bo stal pri božjem oltarju in daroval za starše, žive ali že umrle, še veliko bolj njihov! — Nasprotno pa se zna pripetiti, da je očitno zoperstavljanje božji volji prineslo družini nesrečo.

Za družino, ki želi duhovniški poklic, pa veljajo besede papeža Pija XI.: „Nič ni bolj všeč Bogu, nič ni častnejše za Cerkev, koristnejše za duše, kot dragocen dar svetega duhovnika.“ A kardinal Faulhaber: „Zvezda stoji nad hišo, iz katere je izšel duhovnik. Zvezda stoji tudi nad glavo tistega, ki je pomagal vzgojiti duhovnika.“

Duhovnik je blagoslov družine

Neki novomašnik iz škofije Auch je predstavljal škofu svojega očeta. Na koncu obiska je zaprosil škofa, naj blagoslovi očeta. „Ne,“ je bil škof odločen, „blagoslov svojega očeta ste vi — novomašnik!“

Duhovnik je blagoslov svoje družine. Več kot vse bogastvo veljajo njegove molitve in svete maše.

Mlad francoski mož je stal pred starši in jim sporočil željo, da bi postal duhovnik. Oče ga je resno pogledal: „Se

ti, sin, zavedaš, da si zadnji od našega rodu, ki bo s teboj ugasnil?“ — Sin se se je v odgovor zravnal: „Oče, za naš rod je velika čast, da se more zaključiti z duhovnikom.“ Oče je takoj pristal, saj je sina le preizkušal. V srcu sta pa oba soproga želela, da bi sin izbral ta poklic. — Mladi mož, Evgen de Mazenos, je postal duhovnik, škof in ustanovitelj reda oblatov Brezmadežnega Spočetja. Dasi je ugasnila njegova zemeljska rodbina, je postal začetnik nove, mnogo večje duhovne družine, ki je danes razširjena že po vsem svetu.

Vsak duhovnik ima svojo duhovno družino. Vsak dober in svet duhovnik vzgoji mnogo dobrih kristjanov, med njimi vsaj na posreden način spet kakkega duhovnika, in ta spet razširja kraljestvo luči in resnice. Ali se ne bo čutila srečno vsaka družina, ki bo okrašena z najlepši krono — z duhovniškim in sploh duhovnim poklicem?

Ko se je pobožnim staršem Joahimu in Ani rodila hčerka Marija, so se ob zibelki zbrali znanci in govorili: Kaj bo prineslo življenje tej deklici? Ali bo zdrava? Ali bo srečna? S kom se bo poročila?

Sv. Joahim in sv. Ana pa sta brez dvoma drugače mislila: predvsem, kaj hoče Bog s tem otrokom. In kdo je Mariji želel boljšo srečo?

Ko se krščanskim staršem rodi otrok, se prijatelji in znanci ob zibelki radi sprašujejo: Kaj še čaka tega otroka v življenju? Bo postal bogat, bo naredil kariero? Ali bo uspel?

Krščanski starši naj predvsem želijo to, da bi uspel ne toliko za ta minljivi, kot za drugi, večni svet. A za drugi svet ni večjega uspeha, kot če postane služabnik duš.

MIHA ŽUŽEK, S. J.

V tretjem in četrtem delu okrožnice „Mater et Magistra“ je dal papež Janez XXIII. narodom smernice, kako naj si pomagajo med seboj, kako naj rešujejo naraščanje prebivalstva in kakšna je odgovornost katoličanov v naši dobi

NI NEVARNOSTI ZA PREHRANO LJUDI

1. Kako naj si narodi pomagajo med seboj?

Odkar je Janez XXIII. na papeškem prestolu, poudarja z veliko odločnostjo, da so narodi, ki uživajo blagostanje, dolžni podpirati narode, ki trpé pomanjkanje. Papež imenuje narode, ki so na nižji stopnji svojega razvoja, „tretji svet“. Narodi, ki trpé še danes pomanjkanje in napeta tekma dveh največjih velesil na svetu za nadoblast nad silami, ki jih je znanost v novem času odkrila, so velika nevarnost za svetovni mir. Zato so navodila, ki jih daje papež v okrožnici za medsebojno pomoč med narodi, izredno soodborna in važna.

Sveti oče je že pred dvema letoma izjavil, da smo vsi ljudje odgovorni pred Bogom za prebivalstvo, ki nima dovolj hrane. Že tedaj je rotil vse vernike, naj v tem smislu vzgajajo svojo vest, zlasti pa vest tistih, ki imajo veliko premoženje. Opozoril je katoličane na besede svetega Janeza: „Kdor ima premoženje svetá in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem?“ (1 Jan 3, 17).

Sveti oče v svoji okrožnici ugotavlja, da je med narodi velika razlika. Nekateri so že dosegli visoko stopnjo blagostanja. Vsega, česar potrebujejo,

imajo v izobilju. Drugi pa so še na nizki stopnji razvoja in kulture. Pogrešajo celo tistih stvari, ki jih nujno potrebujejo. Vse človeštvo pa je ena sama družina. Zato zahteva krščanska ljubezen, da narodi, ki uživajo blagostanje, pomagajo tistim narodom, ki se morajo boriti z bedo, pomanjkanjem in lakoto. Vendar ni dovolj, da o tem le razpravljajo, ampak jim morajo dejansko pomagati.

Krivično razdeljevanje življenjskih dobrin, ki jih je nekaterim naklanjalo toliko, da jih niso mogli porabiti, drugim pa tako malo, da niso mogli od njih ne živeti ne umreti, je bilo veliko pohujšanje za vse uboge. Če večje pohujšanje zanje pa je bilo, ko so videli, da so bogati narodi živila (žito, kavo, mleko) raje uničili ali sežgali, kakor bi jih prodali za nižjo ceno ali razdelili potrebnim. To so delali na zahodu tedaj, ko so na daljnem ali bližnjem Vzhodu otroci in odrasli, zlasti žene, umirali od lakote. Papež pravi, da tisti, ki tako delajo, zelo žaljo pravičnost in človeštvo samo. Papež tudi zavrača mnenje vseh tistih, ki trdijo, da bi preveliko kopičenje industrijskih izdelkov in poljskih pridelkov povzročilo gospodarsko ali denarno krizo. Zato jih je dovoljeno uničiti. Ta razlog še ne opravičuje narodov dolžnosti, pomagati tistim, ki so lačni in v bedi.

Ta nujna pomoč pa ne zahteva samo to, da se zmanjšajo vzroki pomanjkanja, lakote in bede, ampak jih je treba odpraviti. Vzrok vsega tega je predvsem zaostalo, primitivno gospodarstvo. Treba ga je dvigniti in današnjim razmeram prilagoditi. Predvsem je potrebno voditelje teh dežel znanstveno in strokovno usposobiti, vse druge prebivalce pa vzgojiti, da bodo mogli prav spolnjevati svoje poklice in stanovske dolžnosti. Deželam na nižji razvojni stopnji je treba posredovati primeren kapital, da se bodo mogle dvigniti in razviti.

Papež ugotavlja, da se je v zadnjih letih zelo poživila zavest, da je treba pomagati deželam, ki se borijo za svoj obstanek, da bodo dosegle gospodarski napredek in socialno blagostanje. Mednarodne organizacije in zasebne ustanove jim že nudijo tehnično pomoč. Dežele, ki so na visoki stopnji razvoja, sprejemajo na svoja vseučilišča množice mladeničev iz teh dežel, da bi jih znanstveno in tehnično, modernim časom primerno, pripravila na njihov poklic. Mednarodne banke že posredujejo denarnim zavodom in zasebnim ustanovam teh držav kapital, ki ga potrebujejo za svoj napredek. Vendar to še ne zadostuje. Treba je upoštevati še mnogo drugih stvari.

Skrb za čim večjo proizvodnjo je sicer potrebna, vendar ne sme biti sama sebi cilj. Gospodarski in socialni napredek se morata razvijati vzporedno. Zajeti morata vse ljudi. Mnogo dežel, ki so bile na poti razvoja, je užvrščilo s pomočjo denarnih podpor tujih držav velika, občudovanja vredna javna dela in razvilo mogočno industrijo, prebivalstvo pa pustilo v bedi. Spremenile so ga v pravi proletarijat, ki je živel v mestu še v večji bedi ko na deželi. Ljudi iz dežele so začeli va-

biti v svoja industrijska podjetja. Tako je začela industrija hitro rasti, kmetijstvo na deželi pa propadati, kar je povzročilo pomanjkanje hrane v mnogih deželah.

Vsi tisti, ki hočejo duhovno in tehnično podpreti narode, ki se šele razvijajo, morajo upoštevati značilne posebnosti teh narodov in tudi njihovo tradicijo. Ne smejo jim usiljevati svojega načina življenja in političnega ustroja, svoje umetnosti in kulture.

Mednarodna pomoč mora biti v vsakem oziru nesebična. Države, ki podpirajo manj razvite dežele, ne smejo iskati svojih političnih in gospodarskih koristi. Papež obsoja v svoji okrožnici imperializem (željo nad temi narodi zavladati) in kolonializem (te dežele osvojiti, si jih podrediti in jih izkoriščati). Tako imperializem kakor kolonializem resno ogrožata mir na svetu. Prav gotovo ni človeštvu v blagor, če sta si dve največji nasprotni velesili izbrali „tretji svet“, manj razvite dežele, za žrtev svojega tekmovanja. Pravičenost in ljubezen zahtevata, da dobro stoječ narodi skazujejo denarno in tehnično pomoč manj razvitim deželam z najskrenejšo politično nesebičnostjo.

Pri tem je vedno treba upoštevati lestvico vrednot. Znanstveni in tehnični napredek je važna, pozitivna osnova naše civilizacije, nikakor pa ni najvišja vrednota. Bogate dežele so na to lestvico vrednot zelo pozabile. Tajé in podcenjujejo duhovne vrednote. Gospodarski in tehnični napredek smatrajo za edni smisel in cilj človeškega življenja. Prav zato se dogaja, da gospodarsko dobro stoječ narodi prezirajo pristne človeške vrednote, ki jih imajo narodi na nižji kulturni stopnji. Cerkev v tem oziru zelo blagodejno deluje. Življenje teh narodov hoče najprej

dobro spoznati, vse, kar imajo dobre-
ga, ohraniti, kar pa imajo slabega, od-
straniti. Sveti oče hvali katoličane ti-
stih narodov, ki živé v blagostanju, ker
se resno prizadevajo, da bi mogli čim
večjo pomoč skazovati manj razvitim
narodom. Posebno dragocena je tista
pomoč, ki jo nudijo katoliška vseučili-
šča dijakom iz Azije in Afrike.

2. Vprašanje o naraščanju prebivalstva

Posebno vznemirja dežele, ki so na
poti gospodarskega razvoja, to, da pre-
bivalstvo stalno in nenavadno hitro
raste. Navadno je število rojstev v go-
spodarsko zaostalih deželah mnogo
večje ko v deželah, ki gospodarsko do-
bro stoje. Zaradi višje izobrazbe in
boljše zdravniške oskrbe je v bogatih
deželah umrljivost ljudi, zlasti otrok,
mnogo manjša. Številu prebivalstva bi
morali odgovarjati tudi dohodki teh
narodov. Pa ni tako. Dohodki daleč za-
ostajajo za hitrim naraščanjem prebi-
valstva. Takó je med bogatimi in rev-
nimi deželami vedno večja razlika. Za-
to nekateri iz tega izvajajo zaključek,
da je v teh deželah treba z modrimi
odredbami omejiti število rojstev. In-
dija in Japonska sta že uradno uvedli
preprečevanje spočetij in omejevanje
števila rojstev. Tudi nekatere medna-
rodne organizacije delujejo v tem smi-
slu.

Sveti oče v svoji okrožnici najprej
omeni, da v bližnji bodočnosti še ni
nevarnosti za prehrano človeštva, ker
je veliko zemlje še neobdelane. Potem
opozarja na nauk Cerkve. Podelitev
življenja je človeško dejanje. Zato je
podreditev božjim zapovedim, ki jih je
Bog dal ljudem, vseh časov in krajev.
Ena izmed teh se glasi: „Ne ubijaj!“
Z nenravnimi dejanji preprečevanja
spočetij in omejevanja rojstev ni mogo-

če rešiti tega perečega vprašanja. Zna-
nost se mora prizadevati, da bo dobil
človek vedno večjo oblast nad naravo
in nad njenimi še neodkritimi, neiz-
črpanimi zakladi in jih porabil za pre-
življanje. Ena gospodarska ali social-
na organizacija tega dela ne more iz-
vršiti. Pri tem mora sodelovati ves
svet. To vprašanje moreta rešiti le več-
ji razvoj svetovnega gospodarstva in
socialnega napredka, vendar le tedaj,
če bo spoštoval tud najvišje človeške
vrednote. Treba je versko in kulturno
vzgojiti mladino, da se bo zavedala
svoje odgovornosti, ko bo ustanavljala
družino in spoštovala otroka, ko mu bo
dajala življenje in ga vzgajala. Živ-
ljenjski materializem, ki prezira in tep-
ta vse višje duhovne vrednote, jemlje
ljudem spoštovanje do življenja, zatira
v njih čut odgovornosti. To zmotno mo-
remo premagati samo z ljubeznijo do
žrtev in z zaupanjem v božjo previd-
nost.

Človek nima samo telesa, ampak
ima tudi dušo. Zato more misliti in se
svobodno odločati. Za reševanje važnih
življenjskih vprašanj potrebuje vere in
niravnih načel. Tisti, ki pravijo, da mo-
re človek v dobi zmagoslavja znanosti
in tehnike živeti brez Boga, se zelo
motijo. Prav znanstveni in tehnični na-
predek prinaša s seboj človeštvu ved-
no več novih, zelo težkih in zapletenih
vprašanj, ki jih brez vere ni mogoče
prav rešiti.

3. Odgovornost današnjih kristjanov

V četrtem delu svoje okrožnice pa-
pež resno opozarja vse kristjane na
strašno odgovornost, ki jo imajo. Sve-
to preči resna nevarnost. Ta nevarnost
pa nã v odkritju nove atomske sile,
ampak v zmotah, ki polagajo vso važ-
nost le na časni, tvarni napredek, po-

polnoma pa prezirajo vse duhovne težnje in zahteve človeške družbe, katerih tudi tam ne morejo popolnoma zatreči, kjer ni svobode. Zelo značilno za moderno dobo je to, da hočejo voditelji narodov urediti življenje na tem svetu brez vere v Boga, od katere ima človek svojo večino in dostojanstvo.

Cerkev jasno uči, da je človek razumno bitje. Zato je tudi odgovoren za svoja dejanja. To je za človeško družbo velikega pomena. Krščansko pojmovanje socialnega življenja je zato tako važno, ker zagotavlja osebno svobodo danes, ko hočeta materializem in totalitarizem spet spraviti pod svoj suženjski jarem.

Zato je potrebno, da katoličani socialni nauk Cerkve dobro spoznajo. Vendar pa še ni dovolj, če o njem le razpravljajo. Treba je, da ga v zasebnem in socialnem življenju dosledno izvajajo. Zato papež naroča, naj se socialni nauk Cerkve poučuje v katoliških šolah, višjih in nižjih semeniščih. Duhovniki naj ga razlagajo po župni jah vernikom in članom Katoliške akcije. Za širjenje socialnega nauka Cerkve naj uporabljajo vse moderne pripomočke: tisk, radio in televizijo.

Katoličani so papeža ubogali. Takoj potem, ko je okrožnica izšla, so začele katoliške radioodajne postaje in televizije o njeni vsebini in važnosti za človeško družbo razpravljati. Vendar papež pravi, da ni dovolj samo razpravljati o okrožnici, ampak jo je treba dosledno izvesti. Za to pa so predvsem odgovorni laiki (katoličani, ki niso duhovniki).

Sveti oče je naslovil svojo okrožnico na katoliške vernike, ki jih je danes že 500 milijonov na vsem svetu. Zato je samo po sebi umevno, da okrožnica ne more rešiti vseh socialnih vprašanj, ki jih imajo različni narodi in po-

samezne dežele. Vendar se pa ne drži samo splošnih načel, ampak rešuje najbolj pereča socialna vprašanja, toda tako, da pusti ljudem, ki živé med svetom, svobodo, da poiščejo najboljših in najbolj primernih sredstev za njihovo rešitev. Laiki so predvsem poklicani, da uresničijo papeževa navodila in po njih uredijo današnjo človeško družbo. Krščanska delavska mladina (J.O.C.) je našla v papeževi okrožnici potrdilo, da dela pravilno, ker se drži gesla, ki ji ga je pred štiridesetimi leti dal duhovni voditelj, msgr. Cardijn: „Opazovati, premišljevati, delati.“

4. Poziv k resnosti in optimizmu

Okrožnico „Mati in učiteljica“ je papež izdal, ko je bil star že 80 let. Zato nas mora garžeti, da nas ta starček, ki ob nevarnem prelomu človeške zgodovine, nosi vso skrb in odgovornost za Cerkev, poziva k optimizmu, mirnemu, vrednemu gledanju na življenje.

Prav tedaj, ko je okrožnica izšla, je grozila nevarnost, da bo izbruhnila najstrašnejša vojska v zgodovini. Z njo bi človeštvo naredilo samomor. Poleg tega so zelo nevarni nasprotniki Cerkve, ki od vseh strani napadajo njo, papeža, škofo, duhovnike, redovnike in vernike. Oropati jih hočejo verske svobode, življenja po veri, krščanske vzgoje otrok. Ti nasprotniki prezirajo letevico vrednot, nadnaravni svet in duhovne zahteve človeštva. Vse to bi moglo opravičiti mračno gledanje na današnje moderno življenje.

Toda papež misli drugače. V okrožnici poudarja, da je Cerkev vedno učila, da sta znanstveni in tehnični napredek ter stvarno blagostanje pravi dobrini, za kateri je treba skrbeti. Vendar sta le dva pripomočka za izboljšanje človeškega življenja, ne pa cilj.

Priredil Gregor Malič

Quo vadis?

101.

Eunika je pritekla, mu sedla na kolena, mu ovila roke okoli vratu in mu dala glavo na prsi. Petronij je segel v plitvo vazo vzel iz nje pest vijolic, jih začel Euniki sipati na glavo in na prsi ter ji pojubljati ramena. Viniciju pa je dejal:

„Poglej me in pomisli, kaj so vpričo te lepote in razkošja tvoji kristjani! Če razlike ne vidiš, pa pojdi k njim! Naj jih pogoltno pekel, ker so ti ugonobili življenje! Eunika, oboževana, zapovej, naj nam prirede gostijo in pripravijo vence za na glavo!“

102.

Ko so sužnji sporočili, da je pripravljeno, so Petronij, Vinicij in Eunika legli za mizo. Sužnje so jim položile na glavo vence iz zvončnic. Petronij je glavo naslonil v naročje Euniki ter pregovarjal Vinicija, naj pozabi Ligijo in kristjane, naj se pridruži dvorjanom ter odide s cesarjem v Grčijo, občudovat čuda lepote in ljubezni. Toda Vinicij je mislil samo na Ligijo, videl pred sabo le njo, ki je bila tako drugačna od Eunike in od vseh, da se mu je zdelo, da bi se pogreznil v tla,

če bi se ji predrznil približati tako, kakor se je Petronij Euniki.

103.

V družbi dvorjanov, med njimi tudi Vinicija, ki ga je Petronij pregovoril, da je spet začel hoditi na dvor, je cesar Neron šel na Kapitol darovat boginji Vesti v zahvalo za srečno vrnitev. Neron ni veroval v bogove, bal se jih je pa, zlasti skrivnostne Veste. Pri pogledu na njen kip lin na njen sveti ogenj so se mu zdaj začeli ježiti lasje. Drhtel je ter v strahu prijel za roko Vinicija, ki je po naključju stal ob njem. Potem se je takoj dal odvesti v grad.

104.

Uro kasneje so glasniki že po vsem Rimu dali cesarjev razglas.

„Videč otožne obraze Rimljanov, ki jih ljubi kakor oče, bo cesar ostal med njimi in delil z njimi veselje in žalost.“

Ljudstvo, ki je v razglasu videlo napoved o novih igrah, zabavah in delitvi žita, je v množicah drlo pred cesarsko palačo ter na glas slavilo božanskega cesarja.

Cesar se je med dvorjani razveseljeval s kockanjem. Nenadno je vstal od igre in vprašal:

„Kdo me je v svetišču obdržal, ko me je prevzel strah pred Vesto?“

„Jaz,“ je odvrnil Vinicij in stopil pred cesarja. Neron ga je prepoznal, saj je Vinicij bil nekdanj veliko z njim. Zahvalil se mu je, potem pa se je nečesa domislil in dejal:

„Kako je s tisto deklico ozkih bokov, v katero si se zaljubil in ki sem jo vzel Aulovim zaradi tebe?“

Vinicij je zardel in morda bi se bil zarekel, da ga ni rešil Petronij, ki je dejal, da je Vinicij dekle ob drugih ženskah že zdavnaj pozabil. Tako je cesarja preslepil, da ni dalje spraševal po Ligiji. Neron je povabil Vinicija, naj se udeleži veselice, ki jo bo pre-

fekt Tigelin priredil na Agripovem jezuru.

106.

Ko so omenili Tigelinovo prireditve, se je Neron spomnil, kako mu v Rimu že vse preseda. Začel je tožiti:

„Ostal sem v Rimu zaradi Vestine volje, toda tega ne morem prenašati. Duši me v teh tesnih ulicah, od koder prinaša veter smrad v moje vrtove. O, ko bi potres ugonobil Rim, ali ko bi ga razjarjen bog zravnal z zemljo, potem vam bi pokazal, kako se mora zidati mesto, ki je glava sveta in moja prestolnica!“

Oči so mu zasijale v domišljavem večličastju in zazrl se je nekam v daljavo.

107.

Zdaj je Tigelin približal svoj lisičji obraz k cesarjevemu ter mu hinavsko, kakor zli duh, dejal:

„Cesar! Dejal si, ko bi razjarjen bog ugonobil mesto, mar ne?“

„Da, in kaj potem?“

„Mar ti nisi bog?“

Neron se je za trenutek zdrznil in oči so mu spet zablestele v blaznem prividu Rima, ki gori, ki se podra... Morda je že zdaj dozorel v njem strašen sklep...

108.

Gostija, ki jo je Tigelin priredil Neronu, ni imela para na svetu. Dohodki celih pokrajin so šli zanjo, a velikemu cesarjevemu ljubimcu, ki je imel za tekmeča samo Petronija, se ni bilo treba ozirati na to. Sklenil je, da bo s sijajem prireditve zasenčil vse tekmece.

Prostor za cesarja je bil na velikem splavu iz pozlačenih hlodov. Rob splava

*Vesla so
zapluskala
po vodi in
splav se je jel
premikati
po jezeru*

109

je bil obložen z velikimi pisanimi školjkami. Ladja je bila vsa porasla s palmami, lotosovim cvetjem in rožami, med katerimi so bili skriti vodometi z dehtečo vodo, kipi bogov in srebrne kletke s tujimi ptiči. Splav je bil podoben otoku. Z zlatimi in škrlatnimi vrvmi je bil privezan k ladjicam v podobni rib in labodov. V njih so sedeli ob veslih goli veslarji in veslarke.

109.

Na sredi splava je bila streha iz sirskega škrlata, pod njo so se svetile mize. Tam je bil prostor za Nerona, ki je prišel tja s Popejo in dvorjani. Ko je cesar sedel, so vesla zapluskala po vodi in splav se je jel premikati po jezeru. Obkolile so ga ladjice in manjši splavi, polni igralok s citrami in plunkami. Njihova rožnata telesa so odsevala v zelenkasti vodi kakor najčudovitejše cvetje.

110.

Sedli so h gostiji. Od vseh strani je donela glasba in klic radosti in veselja. Cesar je imel na eni strani Po-

pejo, na drugi modrijana Pitagora, nasproti sebe pa Petronija, ki ga je gledal, da bi zvedel njegovo sodbo o veselici. Petronij pa je samo zamahnil z roko rekoč:

„Meni se zdi, gospod, da deset ti-soč golih deklet dela manj vtisa kakor ena sama.“

Cesarju pa je plavajoča gostija vendar zelo ugajala, zlasti ko so začeli donášati na mizo jedi in vna toliko in takih vrst, kar jih svet še ni videl.

111.

Za mizami so razen žensk bili samo dvorjani. Vircij je s svojo lepoto prekašal vse. Notranja bolečina je njemu, vojaku, toliko oplemenitila obličje, ko da bi se ga bila dotaknila umetnikova roka. Polt mu je bila rahlo zagorela, oči so mu bile večje in otožnejše. Glava ponosna in zala, je bila podobna glavji grškega boga. Petronij je povedal resnico, ko je dejal, da bi se ga ne branila nobena dvorjanka. Vse so ga gledale, tudi cesarica in prva svečenica boginje Veste, Rubrija, ki jo je cesar hotel imeti na gostiji.

Vina, shlajena na snegu z gora, so kmalu ogrela goste. Iz goščave na bregu so prihajale nove ladvice v obliki divjih konj in povodnih bitij. Sinje površje jezera je bilo videti kakor posuto s cvetjem, nad katerim so letali križasti metulji. Nad ladjami so letali in srebrnih in sinjih nitih privezni ptiči iz daljnjih dežela. Splav je krožil po jezeru in vozil čim dalje bolj pijane in vriskajoče goste.

113.

Red, po katerem so gostje sedli k mizam, se je bil zmešal. Sam. cesar je dal vzgled za to, ko je vstal in zapovedal, naj se odmakne Vinicij, kj je počival poleg vestalke Rubrije. K njej je sedel Neron, ki ji je začel takoj šepetati nekaj na uho. Vinicij se je tako znašel ob strani cesarice Popeje, kj je čez nekaj časa stegnila roko ter ga prosila, naj ji zapne naramnico. Ko je to z drhtečimi rokami storil, mu je vrgla izpod dolgih trepalnic čuden pogled, kakor da bi jo bilo sram, in stresla je zlato glavo, kakor da bi se nečemu upirala.

114.

Ko je sonce zašlo in je mrak zagrnil pijane goste, se je jezero na mah zasvetilo v soju tisoč luči. Iz lop na obrežju so prihajale množice žensk, med njimi iz najodličnejših hiš, ki so z glasom in z rokami začele vabiti goste. Splav je pristal, cesar in dvorjani so se razpršili po grmovju in votlinah. Luči so začele ugašati, nihče ni vedel več, kdo je kdo in kje je kdo. Satiri so s kriki podili vile. Povsod se je razlegalo vpitje in smeh, šepet in zaljub-

ljeno goverjenje. Svet do tega večera še ni videl takega slavlja.

115.

Vinicij ni bil pijan kakor na gostiji v cesarjevi palači, ko je bila zraven Ligija, toda nazadnje je omama prevzela tudi njega. Zdivjal je v goščavo in se zagnal za gozdnimi vilami. Nazadnje je zagledal skupno vil, ki jih je vodila deklica z lokom, oblečena v boginjo Diano. Skočil je k njej, tedaj mu je srce zamrlo od presenečenja. Želelo se mu je, da je v boginji s polmesececem na glavi spoznal — Ligijo. Zgrudil se je pred njo na kolena in vile so zaplesale okoli njega.

116

Potem so zbežale z boginjo vred misleč, da pojde z njimi. Toda Vinicij je ostal na mestu in srce mu je razbijalo v prsih. Pokril si je oči z rokami, zakaj spoznal je, da tisto ni bila Li-

gija, da ji ni niti malo podobna. Toda prvič ga je ganil tako, da je bil čisto brez moči. Nenadno je začutil neizmer- no koprnenje po Ligiji kakor še nikdar. Silen val čiste ljubezni mu je zajel srce. Ligija se mu še nikoli ni zdela tako čista, še nikdar je ni ljubil tako ko to noč, sredi podivjane obnorelosti in razuzdanosti, do katere je začutil strašen gnus.

117.

Čutil je, da ga vse duši in da mora pobegniti iz tega začaranega gaja. Toda komaj je storil nekaj korakov, je stopila predenj ženska postava z za- krinkano glavo. Naslonila se mu je z roko na glavo ter mu začela vroče šepetati:

„Ljubim te. Pojdi z mano. Nihče naju ne vidi.“

Vinicij se je zdramil kakor iz sna in vprašal:

„Kdo si?“

„Ugani! To je noč ljubezni, noč po- zabljenja. Danes je vse dovoljeno.“

Toda Viniciju je bilo srce vse drug- je. Zanj na svetu ni bilo drugega kakor Ligija. Odrinil je skrivnostno žensko od sebe, rekoč:

„Bodī, kdor hočeš, jaz ljubim dru- go ter nočem tebe.“

118.

Neznanka je pritisnila glavo k nje- mu rekoč:

„Dvigni krinko!“

Tedaj pa je zašumelo listje in žen- ska je izginila. Slišati je bilo samo njen zlobni smeh. Pred Vinicija je sto- pil Petronij in dejal:

„Vse sem videl in slišal. Veš, kdo je bila ta ženska?“

„Ne,“ je odvrnil Vinicij. Petronij pa je že sklonil glavo k njegovemu ušesu in prevdno zašepetal:

„Cesarica... Hotela se je maščevati nad Neronom, ker je šel z vestalko Rubrijo. Jaz sem vaju ločil, zakaj, če bi ti spoznal Popejo, ko si jo odbil, bi bil izgubljeni ti, Ligija in morda še jaz.“

119.

Molče sta šla v nosilnico, šele po- tem je začel Vinicij govoriti. Dejal je:

„Sit sem Rima, cesarja, gostij, Po- peje, Tigelina in vas vseh. Duši me, ne morem več tako živeti. Ali me ra- zumeš? Ljubim samo Ligijo, njo edino na svetu. Nočem druge ljubezni, nočem vašega življenja, vaše razuzdanosti in vaših zločinov.“

„Kaj se godi s tabo? A li si kri- stjan—?“ je vprašal Petronij začuden.

Vinicij pa se je z rokami prijel za glavo in obupano ponavljal „še ne, še ne!“

4. FILMSKI FESTIVAL V MAR DEL PLATI

Če kdo nerad pohvali — oz. boljše: če je kdo zahteven —, potem je to filmski kritik Jaime Potenze, ki ga marsikdo pozna iz revije "Criterio". V pregledu o zadnjem festivalu, čigar izvelek je tale članek, pa pravi takole:

„Če bi morali povzeti, potem bi bilo treba reči, da je imel festival prevešek. Organizacija je bila odlična; predsednik Ariel Cortazzo je izpolnil svojo nalogo z obzirnostjo in nadarjenostjo; in, kot po navadi, je Gaceta del Festival v uredništvu Héctorja Grossija prinesla zanimivo gradivo, poleg tega, da je korak za korakom sledila dogodkom. Mar del Plata si torej more misliti, da je njen festival prve kategorije.“

Mogoče, da je OCIC (Mednarodni katoliški kinematografski urad) že lansko leto uvidel bodoči razvoj, kljub temu, da so doma lanski festival raztrgali. Zato je letos zaprosil, da bi smel podeliti tudi v Mar del Plati svoj nagrado; za drugo leto je odločeno, da jo bo.

Kaj je vzrok, da je letos uspeh večji?

Gotovo ne videz. Saj so časopisi tudi letos dosti pisali o festivalu oz. o divah in lepoteh, ki so prišli iz tujine. Da, včasih so omenjali celo scenografe in režiserje! Kar velik je napredek. Ven-

dar je tudi res, da je večina Argentinev tokrat brala prednje strani: smo bili pač po volitvah in v vsem ostalem neredu, ki smo ga po vseh pravih argentinskega reda pričakovali in se tudi po vseh pravih še danes razvija v še večji nered, ki bo verjetno končal tako, kot so se še vsi doslej: s pobotanjem — in podražitvijo vseh predmetov.

Kaj je tedaj vzrok uspehu?

1. SMER FESTIVALA

Če v Argentini kaj vzamejo resno, je kritika. To se je letos pričelo poznati na festivalu. Imeli so seje za filmske teoretike s svetovno znanimi imeni. Na sejah so izmenjavali svoje misli za izboljšanje vse filmske produkcije, posebno kar zadeva njenega „nasprotnika“, umetniške vrednosti. S tem pa ni rečeno, da bi bili prišli do kakih važnih zaključkov: morda je to sploh zmerom tako, gotovo pa pri nas v Argentini.

Kako pa tudi ne! Povabijo take gospe iz Evrope, jim plačajo vožnjo in dneve bivanja — potem jim pa dovolijo, da govore le 5 minut. Kolikor vemo, se takih metod drže v Argentini samo na univerzi na študentovskih zborovanjih, kar je umljivo, ko gre za tisoče vseučilišnikov in se kljub temu seje vlečejo noter (ali ven — iz noči)

do jutra. Seveda, da bi kdo vsaj vse to, kar so govorili, objavil. A zaenkrat so vse, kar so sneli na trak in zapisali tlesnopisci, lepo spravili v arhiv.

Že na prvi seji, na kateri edini je mogel biti Jaime Potenze, so se tudi udarili. Govorili so o nalogi, ki jo ima kritika, in o njeni ideologiji oz. ideologiji kritike. Potenze je zagovarjal, da mora biti kritik komprometiran: časnikar, ki se strokovno ukvarja z določeno snovjo, ne more biti brezbarven, brezdušen in top; v kritiko sme in mora vtisniti ž'g svoje ideologije. V tem je soglasje med katoličani in komunisti, zato, ker tako oni kot mi vemo, kaj mislimo in verjemo, kar je težko trditi o tako imenovanih objektivnih poklicnih kritikih. Rodríguez Monegal, ki ga je bil Potenze kot navdušen demokrat predlagal za predsednika sej, se mu je zahvalil s tem, da je imenoval takšno mnenje „netivo ideoloških gveril“.

Španec García Escudero je sodil, da kritik sme imeti svojo ideologijo in estetiko, a mora biti sposoben, da razume filmskega ustvarjalca. Potem so pričeli razpravljati o tem odnosu in prednosti ustvarjalca oz. kritika. Zanimal je najbolje Italijan Guido Aristarco, ko je izjavil, da je bistveno vprašanje, kako vzpostaviti natančno stikališče med kritiko in ustvarjalcem.

2. FILMI

Zanimivo je, kako države različno presojajo vrednost festivala. Kaj vpliva na te presoje?

Precej kulturni atašeji na poslaništvu. Pa tudi druge razmere: gospodarski odnosi med državama; diplomatsko-politični med Argentino in zadevno državo, pa tudi med drugimi državami: če ena nudi več, druga zaradi tekme tudi; ali pa druga manj, ker hoče

zmanjšati važnost festivala oz. pripraviti nov film, za kak evropski festival in podobno.

Letos so bili filmi najrazličnejše vrednosti: od pesniškega češkega „Lenkine bolečine“ do plitvega mehiškega, čigar ime je lahko pozabiti. (Obenem so pripravili tudi nekoliko boljšega „Yanko“ (Jankec, Janko), in so se hūdili, ko ni bil nagrajen vsaj kot najboljši kasteljansko govoreči film.)

Nagrada je od kritikov sprejel argentinski „Los jóvenes viejos“ (Rodolfo Kuhn), vendar tista seja ni ravno merilo za višino argentinske kritike. Tudi mednarodno sodišče je prisodilo „Martín Pierro-a“ temu filmu; argentinski kritiki v njem so zagovarjali svoj glas s tem, da je povsod navada, da vsak glasuje za domač film. Potenze sodi, da Argentina lahko ubere boljše pot.

Začel se je festival z rusko proizvodnjo „Dekleta“ (Jurij Čuljukin), ki je zgodba o vaškem Don Juanu in resnim dekletem, katero ga končno pregovori, da je zakon boljši kakor pustolovščine. Film nj dosti vreden. Več je Nadežda Rumjanceva, ki igra dekle; s svojo simpatijo si je priporila nagrado za najboljšo žensko vlogo: najbrž bo res, da ne za vlogo v filmu, ampak na festivalu. Kar zadeva morale, je bila precej buržujska: bikini in kar je še temu podobnega.

Bolj kakor film je pritegnil sprejem, ki ga je priredila ruska delegacija. Pokazal je, s kakšno resnostjo se socialistični krogi prizadevajo za odgovorno filmsko proizvodnjo. Tukaj so lahko pokazali superiornost s tem, da so resno in odkritsrčno — kot katoličani — obsodili francoski popolnoma nemoralni film „Jules et Jim“ (Truffaut).

Kar tega zadeva: težko ga je tako

presoditi in obsoditi. Nekateri so ga seveda takoj sprejeli s silnim navdušenjem, drugi pa s pridržanostjo. Vprašanje je namreč: ali je umetniško delo ali ne. Če je, bi se mu lahko odpustilo kak pregrešek. Potenze sodi, da najbrž ni.

Angleže so izdelali, ker so poslali drugovrstni „Medtem ko veter veje“. Nekateri razboriteži so govorili o napadu na čast argentinskega naroda...

Japoncem nikdar ni bilo dosti mar za Mar del Plato: tudi letos, z razliko, da je bil film za dolgo stopnjo slabši.

Kar moremo reči tudi o brazilskem „Macurumbu“.

Laški „Rimsko zlato“ (Carlo Lizzani) je povzročil hudo kri med judovskimi gledalci. „V Italiji tudi“ je rekel ustvarjalec, ko mu je Potenze čestital. Tik pred koncem vojne Nemci v Rimu od hebrejske skupnosti zahtevajo 50 kg zlata ali pa bodo izvajali represalije. Film nato kaže, kako so zbirali denar: od plemenite širokosrčnosti do skrajne zaprtosti. Obenem se dotakne vprašanje vesti: judovsko dekle govori s katoličanom; nima dosti čuta za svojo raso; tik po krstu pa se odloči, da je koncem koncev vendar Hebrejka.

„LOS JOVENES VIEJOS“

Najbolj nas bo zanimal nagrajeni argentinski film „Los jóvenes viejos“. Medtem ko je bil prejšnji kratkometražni film Rudolfa Kuhna nagrajen na mednarodnih festivalih, ta najbrž ne zasluži toliko.

Ustvarjalec je hotel pokazati napečnost in spor med starimi in mladimi, neobčljivost med človeškimi bitji, mladostno desorientiranost. Tematika, ki pritegne. Pa ne v tem filmu, kjer je ni dosti: eno je namen, drugo pa uspeh.

Film kaže tri mladostnike-lahkoživ-

ce, katerim je cilj življenja „hiter in lahek uspeh“. Seveda, kaj je uspeh...?

Najprej se v jeepu peljejo po Buenos Airesu z namenom, da si pridobijo tri dekleta, ki bi jih spremljala v njihovih pustolovščinah. Kar nemudoma dobe. Imajo seveda vse na razpolago: avto, jahto, denar. Ali je to res argentinska mladina?

Ko se zjutraj poslovijo od svojih priložnostnih deklet, sklenejo pokukati v Mar del Plato. V kopališču je prvo, na kar naletijo — o čudo! — 3 deklet. In glej, tudi ta tri so širokih obzorij... Žive v chaletu tik ob morju, nimajo nič dela. In seveda se vsa storija ponovi.

Ustvarjalec tukaj začne s psihologijo, za kar uporablja back-ground: poseg nazaj v zgodovino treh deklet. K sreči ni toliko zapleten, kot to trdijo nekateri za „Človeka na obeh straneh stene“, niti ne tako globok kot kak članek pod zaglavjem „Črke, Besede, Misli“. Tako zvemo, da je ena noseča; da se bo druga poročila s človekom, ki ga ne ljubi; da je tretja popolnoma indiferentna za vse, kar se imenuje morala.

Da je stvar nekoliko teže umljiva — mogoče, da bi koga opravičil —, film ima 2, 3 stavke o starših in mladini, ki ni razumevana. Staršev seveda ni na prizorišču; hvala Bogu, bi menda rekli vsi mladi pari. Toda kljub temu zvemo, da je eden izmed fantov prav slab študent; da drugi grozi s proizvodnjo celo večernega filma; da tretji — dela! in sicer v televiziji, kjer prodaja steznike.

Konec? Ga ni. Z malo dobre volje lahko opazimo neke vrste romantično idilo, ki se jame spletati med enim izmed fantov in samodrugom.

Skratka: film je brez repa in glave. Kuhn bi moral dobiti kopista, ki mu bo

popravljal izvirnike, od razgovorov do takih zmot, kot je tista, da v Mar del Plati — naj bo še tako socialistična — pošilja otroke ob nedeljah v šolo.

3. TISKOVNE KONFERENCE

Že smo omenili rusko.

Največ pozornosti pa je zbudila italijanska. Na vprašanje o cenzuri v Italiji niso odgovorili, ker so se pričeli med seboj pričkati, ali je tam cenzura ali je ni. Po dveh urah so bili še zmerom pri istem, zato so se resnejši kritiki spravili nad siésto.

4. ZVEZDE

Bila sta pač Jean Paul Belmondo in Paul Newman, tako da so tudi gospe in gospodične, debele in suhe, prišle na svoj račun. Možički in fantički

ne toliko, sicer pa imajo ti tako svojo zabavo...

„Kritiki“ (kronisti) so obletavali tajnico filmskih festivalov v Cannesu, Christianne Rocheforte, ki je znana po svoji knjigi „Vojakov počitek“, katere pa ne priporočamo v spodbudno branje. Sicer takoj vidimo, kaj dekile misli, če povemo samo tole: je proti vsaki cenzuri, tudi za otroke, ker da opolzkih prizorov tako ne razumejo; če pa jih, so zanje fizično pripravljene in tako spolno zreli. Z drugo besedo: zelena luč.

Končno sodbo si lahko ustvarite sami. Da je festival uspel v marsičem, je jasno.

Gotovo pa ne priporočamo nobenega filma, čeprav ni rečeno, da so zato pravno slabo ocenjeni. Vsaj večina ne. J. R.

ODGOVORI NA VPRAŠANJA O TERMOMETRU

1. Papež — poglavar Cerkve opravlja vrhovno službo: učiteljsko, vladarsko in duhovniško.
2. Znaki papeške službe: tiara — pokrivalo s tremi kronami, kot znamenje trojne vrhovne oblasti in ribičev prstan.
3. Otroci, ki umrjejo brez krsta, ne morejo pritj v nebesa, ker niso dobili posvečujoče milosti. A tudi pogubijo se ne, ker niso sami krivi, da niso milosti prejeli. Zato so na posebnem kraju, kjer ne trpe, pa tudi nimajo takega veselja, kakor bi ga imeli v nebesih.
4. Baročne cerkve v Sloveniji so n. pr.: stolna, šentpetrska, frančiškanska, šentjakobska in uršulinska.
5. Apostolska dela popisujejo rast Kristusove Cerkve, najprej med Judi, nato pa med pagani.
6. Po načinu sodelovanja more biti maša: peta (z latinskim petjem), orglana (z zbornim ali ljudskim petjem), zborna (z glasno zborno molitvijo), zasebna (z zasebno molitvijo).

VELIKA NOČ V BUENOS AIRESU

Velikonočni prazniki so potekali v najlepšem prazničnem razpoloženju. Slovenci smo na področju Vel. Buenos Airesa imeli svete črede v Slovenski hiši in v Slovenski vasi.

Pričetek je bila cvetna nedelja. V slovenski hiši se je zbralo lepo število rojakov. Številni so pripeljali k svetim obredom z butaricami svoje otroke. Oljke in butarice je ob asistenci č. g. župnika Gregorija Malija in dr. Alojzija Starca blagoslovil č. g. direktor Orehar.

Lepo so obredi potekali tudi na veliki četrtek in veliki petek. Na veliki četrtek so se po obredih vršile tudi ure češčenja pred svetim Rešnjim Telesom.

Na veliki petek je bila najprej pridiga, katero je letos imel č. g. Stanko Škerbe, nato pa so se razvili obredi, katere je opravil č. g. direktor Anton Orehar, asistiral pa sta mu č. g. župnik Gregor Mali in bogoslovec Primož Langus.

Pričetek velikonočne vigilijske je bila 11 ura zvečer. Ljudi je bilo prav veliko. Zbralj so se rojaki iz vseh delov Vel. Buenos Airesa. Ljudem so se sveti obredi zelo priljubili. Po evangeliju je č. g. direktor Anton Orehar vsem rojakom voščil blagoslovljene praznike: „Ne bojte se, Kristus je vstal,“ so bile besede, ki so rojakom nekoliko zbeganim zaradi tankov, ki so zopet zaropotali na argentinskih cestah, vlihe novega zaupanja v končno zmago Kristusa Kralja. Med sv. mašo so skoraj vsi pristopili k sv. obhajilu.

Vse dni velikega tedna je pel pevski zbor „Gallus“, pod vodstvom dr. Savellija.

Po končani vigiliji, ki se je zavlekla do 1. zjutraj, so si rojaki segali v roke in si po stari slovenski in krščanski navadi voščili srečne praznike.

VII. SLOVENSKI DAN V ARGENTINI

Na belo nedeljo imamo „tradicionalni“ slovenski dan. Letos je bil že sedmi. Pripravilo ga je naše osrednje in predstavniško društvo „Zedinjena Slovenija“. Pri organiziranju in izvedbi pa so v bratski povezanosti sodelovali slovenski domovi v Velikem. Buenos Airesu in več organizacij.

Med nami v Argentini

Sedmi slovenski dan na Pristavi v Morónu, ki se je vršil pod geslom škofa Slomška „Slovenc Slovenca vabi“, je dobro potekel. Obsegal je dva dela: dopoldanskega in popoldanskega.

Dopoldne je bila na prostem, na obširni slovenski Pristavi sv. maša z govorom. Sv. mašo je daroval č. g. direktor Anton Orehar. V govoru je med drugim g. direktor dejal, da moramo slovenski izseljenci vedno imeti pred čemi dejstvo, da smo domovino zapustili kot krščanski Slovenci. Ti dve osnovi si je postavilo za vodilo svojega dela Društvo Slovencev že ob ustanov-

vitvi. Temu načelu moramo vsi ostati zvesti, če nočemo postati izdajalci samega sebe in slovenske skupnosti. Pri vsem delu pa naj nas, tako je g. direktor nadaljeval, vodi ljubezen.

Med sv. mašo so pele pevke in pevci tehle slovenskih zborov: Gallusa, iz Ramos Mejje, San Justa, Slovenske vasi in San Martina. Dirigiral je letos g. Štefan Drenšek, pevovodja iz San Justa.

Po končani sv. maši je stopil na oder predsednik Zedinjene Slovenije g. prof. Lojze Horvat. V kratkem govoru, v katerem je osvetlil pomen vsakoletnega slovenskega dne — največje in najvažnejše svetne prireditve Slovencev v Argentini.

Popoldanska prireditev je obsegala: 1. mogočno zborna recitacijo, 2. besede škofa Rožmana, 3. nastop folklorne skupine in 4. družabno prireditev.

Zborna recitacija je bila šalijev „Spev rodni zemlji“. Zborna recitacijo je pripravil g. Janez Špeh, izvajali so jo pa fantje in dekleta ter članice in člani pevskega zbora iz San Justa pod vodstvom g. Drenška. Kot solisti so nastopili: gospodične: Jožica Debeljak, Kristina Mikelj, Metka Erjavec, Alenka Jenko, Anka Savelli, Fanj Grum in Barbka Maček ter gg. France Hribovšek, Franci Tomazin, Janez Perharič, Tine Kovačič, Stanko Novak, Miha Gasser in Andrej Krivec.

Po zborni deklamaciji, ki je bila dobro podana, so sledile besede rajnega g. škofa dr. Gregorija Rožmana — njegov božični govor iz leta 1958 v Clevelandu.

Nastop folklorne skupine je organiziral g. Jure Vombergar. Nastopili so: Ciril Selan in Alenka Jenko, Franc Jarc in Jožica Lavrič, Božo Vivod in Barbka Maček, Tine Duh in Milica Hribar, Boštjan Petriček in Marjanca Hribar, Primož Benedičič in Martina Ko-

šir, Jože Vombergar in Jožejka Debeljak.

Folklorne plesje je pojasnjevala g. Danica Petriček; s harmoniko pa jih je spremljala gđc. Terezika Marn.

Pri družabni prireditvi, ki se je zaključila okrog 22. ure, so pridno postregli rojakom fantje in dekleta mladinskih organizacij, zastopniki Domov iz San Justa in San Martina, borci in planinci.

ŽUPNIK ANTON RAVNIKAR

Na veliki petek, 20. aprila, je v Buenos Airesu umri č. g. Anton Ravnikar, šmarski župnik.

Rojen je bil v vasi Caverna pri Stari Loki 15. jan. 1899. Škof dr. Anton B. Jeglič ga je posvetil v duhovnika 29. junija 1923. Kot kaplan je deloval v Višnji gori in v Mirni peči, nato pa je bil beneficiat v Grosupljen. Škof Rožman mu je 1933 poveril župnijo Šmarje, v kateri je deloval prav do svojega odhoda v tujino. Po treh letih bivanja in dušnopastirskega delovanja na Tirolskem se je napolil v Argentino.

V Argentini je bil enajst let vikar v kraju Emanuel Ocampo v škofiji San Nicolás v provinci Buenos Aires. Ves letošnji postni čas je bolehal. Sredi posta so mu zdravniki v sanatoriju sv. Jožefa v Buenos Airesu morali odrezati levo nogo. Po hudem trpljenju, včan v božjo voljo in popolnoma pripravljen je na veliki petek, ob koncu postnega časa, stopil pred nebeškega sodnika.

Pogreb je bil na veliko soboto iz Slovenske hiše v Buenos Airesu, kjer je ležalo pokojnikovo truplo in kamor so ga številni rojaki prihajali kropit. Med njimi je bil tudi škof iz San Nicolasa msgr. Vennera. Na floreško pokopališče so ga spremili številni župljani, ostali prijatelji in duhovniki. Pokopal pa ga je in mu v imenu duhovnikov tudi govoril č. g. direktor Anton Orehar. V poslovnem nagovoru je poudaril zlasti dve lastnosti pokojnega g. župnika: zvestobo duhovništvu in nesebično ljubezen. Njegove dobrote smo bili deležni vsi. Pokojni je z vsem srcem ljubil svojo župnijo, župljane doma in po svetu in vso slovensko skupnost v Argentini. Njegova vrata so bila vsem odprta. Vsak je bil dobrodošel.

V imenu bivših faranov pa se je poslovil in zahvalil g. Stanko Mehle iz Slovenske vasi.

Z g. župnikom smo Slovenci v Argentini izgubili močan steber, a vse nas tolaži vera, da smo z njim prejeli novega priprošnjaka.

NOVO ŠOLSKO LETO

V mesecu marcu se je tu v Argentini pričelo novo šolsko leto. Z njim pa so se otvorili tudi slovenski tečaji, ki jih je kot lansko leto, kar lepa vrsta. So pa v tehle krajih: Buenos Aires, Ra-

mos Mejía, Morón, San Justo, Slovenska vas, San Martín, Hurlingham, Transradio, Ezeiza, San José, Florida, San Miguel, Carapachay in Mendoza ter škofov zavod v Adrogué, kjer je letos 35 gojencev, številka, ki daje mnogo upanja.

OBČNI ZBOR DRUŽABNE PRAVDE

Dne 1. maja — na praznik sv. Jožefa Delavca — je imela Družabna pravda svoj redni občni zbor, združen s sveto mašo za vse žive in mrtve članke Družabne pravde. Sv. mašo je daroval duhovni vodja D.P. č. g. Jože Jurak, ki je imel po evangeliju na zbrane lep in globok govor. Po sv. maši je nato v dvorani Slovenske hiše začel občni zbor predsednik Družabne pravde g. Lojze Erjavec. Odborniki so podali poročila o svojem delovanju v pretekli poslovni dobi. Iz teh poročil je bilo razvidno, da je organizacija tudi v tej dobi živahno in pridno delovala in se živo zanimala za vse socialne probleme v svetu in zlasti še med slovenskimi izseljenci. Prav posebno pa se je trudila, da bi Slovenci čimpreje dobili prevod najnovejše enciklike „Mater et Magistra“. Iz predsednikovega poročila in poročila urednika Smersuja je bilo razvidno, da je organizacija vodila obširno korespondenco, prav zaradi tega vprašanja in da je po njenem prizadevanju prišlo končno do tega, da sta čč. gg. prof. dr. Gnidovec in dr. Lenček prevedla navedeno okrožnico, da je bil prevod že poslan v Rim p. Prešernu S. J., ki bo v vatikanski tiskarni oskrbel njegov natisk. Tudi je bilo iz poročil razvidno, da bo na prošnjo Družabne pravde prof. dr. Ignacij Lenček napisal komentar k navedeni socialni okrožnici in ga bo izdala Družabna pravda. Iz poročila odbornika za sindikalna

vprašanja g. Avgusta Horvata je bilo razvidno, da se je odbor DP trudil, da bi povezal zastopnike slovenskih delavcev v vseh podjetjih, kjer je zaposlenih kaj več Slovencev, da bi skupno z njimi reševal sindikalna vprašanja teh delavcev in jim zlasti dajal navodila pri volitvah delavskih zaupnikov. Ta akcija pa ni uspela tako, kot je to želel odbor.

Iz poročila urednika Rudolfa Smeruja pa smo zvedeli, da se tiska Družabna pravda v 650 izvodih, ki gredo v roke Slovencev po vsem svetu. Gotovo ima glasiilo veliko zaslugo, da se je krščanski socialni nauk med Slovenci močno razširil, da se o teh vprašanjih mnogo piše in govori. Značilna za Družabno pravdo je njena duhovna širina. Zajema vse Slovence brez razlike stran-

karske pripadnosti, samo da sprejemajo krščansko socialne osnove.

Pri volitvah se je odbor izpopolnil z novimi odborniki in sedaj sestavlja odbor Družabne pravde naslednji gg.: predsednik Lojze Erjavec, podpredsednik Ivan Žnidar, tajnik Maks Jan, blagajnik Luka Milharčič, urednik Jože Jurak, odbornik za socialna vprašanja Rudolf Smersu, upravnik Janez Šest, organizacijski referent Gabrijel Kranjc. V nadzorni odbor pa so bili izvoljeni Jože Jonke in Anton Bidovec, v razsodišče Avgust Horvat.

Nato so bila prebrana in sprejeta pozdravna pisma predsedniku Narodnega odbora za Slovenijo dr. Mihi Kreku, kardinalu Caggianu, p. Prešernu S. J. in direktorju slov. dušnih pastirjev v Argentini Antonu Oreharju.

JUNIJ

Splošni molitveni namen: „Da bi vsi v Kristusu krščeni voljneje sledili navdihnjenjem Svetega Duha.“ — Sv. oče želj doseči s tem molitvenim namenom, da bi bili vsi verniki vedno bolj popolni kristjani, kar se doseže ravno v združenju z Bogom po ubogljivosti njegovih sveti volji, razodeti mnogokrat tudi po navdihnjenjih Svetega Duha.

Molitveni namen za slovensko domovino: Čim bolj se bomo potrudili, da bomo vedno boljši kot kristjani, tembolj bomo popolni tudi kot ljudje med seboj in kot člani naroda. To pa pri naša ne samo blagor našim dušam, ampak privlačuje tudi božji blagoslov nad narod, kateremu pripadamo. Uporabimo torej binkoštno praznike, da se poglabimo v pobožnost do Svetega Duha in prisluhujemo bolj zvesto njegovim navdihnjenjem!

Primorske vesti

GORIŠKI NADŠKOF ODPSTOPI

Goriški nadškof Hijacint Ambrosi je zaprosil sv. stolico, naj ga odveže od dolžnosti goriškega nadškofa, ker je že v letih in ker zaradi bolehnosti ne more več v zadostni meri vršiti poslov nadškofije. Sv. oče je njegovo prošnjo sprejel dne 15. februarja in ga razrešil vseh dolžnosti. Nadškof Ambrosi je enajst let vodil goriško nadškofijo. Zazehel si je končno pokoja in miru za zidovi kapucinskih samostanov. Nadškof Ambrosi je namreč redovnik kapucinskega reda. Slovencem je nadškof Ambrosi izkazal zadnjo uslugo, ko jim je blagoslovil novi Katoliški dom.

Na praznik Marijinega oznanenja so se od nadškofa poslovili v nadškofijskem semenišču vsi duhovniki in redovniki nadškofije. Po sv. maši je spregovoril g. nadškof in dal zadnja uradna navodila vsem duhovnikom.

PRIREDITVE V KAT. DOMU

Že v prvem mesecu svojega obstoja je Katoliški dom pokazal, da služi svojemu namenu. V nedeljo, 4. marca, je gostoval tržaški Slovenski oder z lepo in zabavno igro iz dijaškega življenja „Neopravičena ura“. Na praznik Marijinega oznanenja pa smo v Domu proslavili naše matere in njim na čast so članice Marijine družbe pripravile pretresljivo igro p. Kazimira Zakrajška „Prisega“. Obenem je bil tudi srečolov v korist misijonarjem. Lepa dvorana in pridne igralke so privabile zelo veliko občinstva, zlasti še mater. V nedeljo, 1. aprila, pa so nam pripravili vesel popoldan Pevmčani v režiji Slov. katoliškega prosvetnega društva iz Pevme.

Nastopili so samo mladi ljudje in pa otroci, ki so pokazali mnogo dobre volje in ljubezni do slovenske besede in pesmi. V velikem tednu je prišel č. g. Zaletel in nam je pokazal drug del svojega potovanja po deželah Južne Amerike. Na belo nedeljo pa so družbenice ponovile igro „Prisega“.

SV. KRIŽ PRI TRSTU

Od 25. marca do 1. aprila se je v naši vasi vršil sv. misijon, ki sta ga vodila č. gg. dr. Jakob Kolarič in Ludvik Šavelj. Kljub hudi burji in mrazu je bila udeležba zelo dobra. Na vrsti so bili stanovski govori za otroke, dekleta, žene, fante in može ter skupni govori. Sv. misijon smo zaključili s skupnim velikonočnim sv. obhajilom na nedeljo, 1. aprila. Zvečer pa smo imeli evharistično procesijo po vasi. Udeležba je bila proti pričakovanju zaradi slabega vremena zelo dobra. Bog daj, da bi sadovi sv. misijona bili obilni za vse farane.

MATERINSKI DAN V BAZOVICI

V nedeljo, 25. marca, smo v naši bazoviški dvorani proslavili materinski dan. Nastopili so naši otroci s Peska z enodejanko Mamici za god, wa njimi učenci gropajsko-padriške šole z veseloigro „Gostilna pri stricu Fičfiriču“ in učenci bazoviške šole s pravljicno igrico „Noč v gozdu“. Vmes je bilo še petje, deklamacije in pretresljivo lep govor č. g. dr. Stanka Janežiča „Mati“.

Tri zaobljube

POVEST IZ SLOVENIJE
SPISAL JANEZ JALEN

Tudi Lenki so se oči zasolzile. Go-
sta sta pa plačala vino in pognala na-
prej, po Broscu navzgor.

„Če bo kje kaj za lačne otroke —“
sta rekla.

Lenka tisti dan ni načela Lovren-
čevega hleba, čeprav je šla brez večerje
spat.

„Bo Lojzka dobila za dober grizljaj
več kruha.“

Škoda bi je bilo, če bi shirala. Ta-
ko lepa je kakor angelček.

„Saj, no,“ je zvečer, ko se je ves-
dan dosita napremišljevala, v polspa-
nju togotno udarila ob odejo Lenka:

„Bo pa Lojzka moj otrok. Zakaj bi pa
ravno jaz morala biti kar — ne vem
kolikim — mama.“

Od samih skrbi ni Lenka že več
znala jasno razporejati svojih misli.

Celo sanjalo se ji je tako zmedeno, da
se je vso noč nemirno premetavala.

Zato je pa lahko zjutraj zgodaj vstala.

Oblekla se je bolj praznje kakor za
doma, zavila Lovrenčev hleb kruha v
bel prtič, ga spustila v pisan cekar in
odšla. Na zajtrk niti pomisliti ni smela.

Sonce je vzhajalo iznad oblakov nad
Kriško goro, ko je stopila Lenka v
Ljubnem pred mamo. Pravkar je bila

žena zakurila na ognjišču, da stoplji
lonček kozjega mleka za najmanjše.

„Dobro jutro, mama!“

„Lej jo,“ se je prestrašila Urša
hčere. „Pa si kaj zgodnja.“

„Čez dan še manj utegnem. Malo
kruha sem vam prinesla.“ Odvila je
hleb in ga odložila na ognjišče.

„Bog ti povrni,“ se je hčeri zahva-
mila Lončarica. „Pa to ni samo malo
kruha. Ga je prav precej, kakor doslej
še nikoli ne.“

„In ga odslej najraje nikoli več ne
bo.“

Mati je globoko pogledala odraščeni
hčeri v oči. Zamišljeno žalost je raz-
brala iz njih. Prestrašeno je vprašala:
„Kaj se ti je pripetilo?“

„Zasnubil me je.“

„Kdo?“ se je začudila Urša.

„Lovrenc. Mladi Petrovec. Ta, ki
mi prinaša kruh, čeprav ve, da vsega
do zadnje drobtine oddajam domov za
otroke.“ Lenki so stopile solze v oči.

„O, ti ubogi moj otrok.“ Lončarica
je pogladila Lenko, ne po laseh kakor
včasih, ko je bila še majhna deklica,
po ruti, ki si jo je bila dekle po kro-
parsko zadaj zavezala: „Saj mu ni nič
reči, Lovrencu. Kljub temu ga zavoljo
otrok ni treba jemati, kakor bi jaz
rada videla, da bi ga. Saj najhujše smo
prestali. In tega trdega pomanjkanja
bo skoraj konec. In če še nisi mogla
pozabiti Klemena, ti svetujem, da ni-
kar, kakor bi nam prav hodilo.“

„Mama!“ Lenka je padla Urši okrog
vratu in zajokala. „Saj to je tisto.
Vzljubila sem umirjenega Lovrenca.
Klemen je zame previhrav.“

„Potem te pa ne razumem.“

„Me tudi ne morete, ko ne veste,
da me veže zaobljuba.“

„Zaobljuba —?“ se je začudila Urša.
„Sedi in se mi razodeni, otrok moj.“

Lenka je mami vse natančno razle-
žila. Tudi tega ji ni zamolčala, kako
se je zarekla, naj se ji roka posuši, če
ne bo držala zaobljube. Prav kar se

roke tiče, s j nista vedeli svetovati. Nazadnje sta sklenil', da se Lenka nazaj grede posvetuje z Materjo božjo na Brezjah.

Preden je Lenka odšla, je mami vsilila ves svoj prihranjeni denar, srebrnega in nič vrednega papirnatega.

Dolgo je Lenka klečala pred Layerjevo podobo Marije Pomagaj v kapelici na Brezjah in moledovala za navsvet, če naj prosi za odvezo zaobljube, da bi mogla poročiti Lovrenca, ko je tako dober. Nazadnje je skoraj razločno videla, kako je Marija odkimala, da ne, in skoraj rekla: „Se ti bo roka posušila.“

Lončarjeva Lenka iz Ljubnega, kjer so imeli doma slovečo Marijo Udarjeno, kar verjeti ni mogla, da je brezjanska Marija noče uslišati. Nazaj domov k Mariji Udarjeni pa ne bo šla. Ne utegne več.

„Prav, pa ne,“ je pritrdila Lenka in vstala. Ko se je zaobrnila, je zagledala pred sabo mojstra Leopolda Layerja. Kar prestrašila se ga je. Ni vedela, da jo že dlje časa opazuje.

Na poti domov pod Brose sta se grede Layer in Lenka o vsem pogovorila. Tudi mojster je bil mnenja, naj zaobljubo drži. Sicer ni verjel, da bi se ji roka posušila. Pa vendar. Prelomljena beseda še nikoli na svetu ni prav gobovo nikomur hodila prav. Če že zavoljo drugega ne, pa zato, ker mora samega sebe do dna duše zaničevati. Pa se ne more niti v obraz pljuniti. Ha, ha, ha! — se je ponorčeval Layer.

Kaj pa šele zaobljuba. Bogu dana častna beseda —!

Lenki je kar nekako odleglo. Saj ni vsega razumela, kar je Layer na pol tiho sam sebi modroval. Zdela se ji je pa da bi mojster najraje vsemu svetu pljunil v obraz.

In sta šla od Brezij do Brosca,

Lenka in Layer. Ne po kolesninastem kolovozu in po široki cesarski cesti: naprej, ne. Po stezi prek polja, ki je kar nekako obetalo pridelek. Za čuda dober je postajal Layer. Kaj bi ne bil! Ves venec gorenjskih gora se mu je razkarzoval. Triglav, razsvetljen od jutranjega sonca, ga je kakor nagajivo podražil: „Pa me ujemi z barvami na platno, če zmoreš, ti, Leopold Layer, ki vse življenje nisi mogel pogledati na tuje.“

Mojster je utihnil. Lenka ga je že toliko poznala, da nekaj razmišlja in ga ni hotela motiti. Sicer bi ga niti ne mogla. Celó če bi Layer z njo želel govoriti, bi mu raztreseno odgovarjala. Še vedno je živo videla pred sabo pred tremi leti za vekomaj v tron postavljen, od Leopolda Layerja naslikano, po želji takratnega župnika v Mošnjah, učenega doktorja Ažbeta po Chranachovi predlogi naslikano Marijo Pomagaj na Brezjah. Je bil Chranach v tistih časih zelo obražtan, posebno na Tirolskem, kjer je Ažbe doktor postal in v mladih letih tudi služboval. Tega seveda ni mogla vedeti, da je Layerjev posnetek dokaj lepši kakor pa Chranachova prvotna slika. Še manj pa, da je v Marijinem obrazu tudi nekaj njenih, ali bolj prav rečeno, celo dokaj potez slovenske žene. Zato pa —

Molče sta šla po polju, vsak v svoji misli zatopljen. Preden sta se pa spustila po Broscu navzdol, je pa Layer spregovoril:

„Lenka!“

„Kaj bi radi, mojster?“

„Ker sem že pri krstu botroval tvoji zaobljubi, ji bom pa še birmo zavezal.“

„Spet vas ne razumem.“

„Vidiš, objokani angelček moj,“ je ljubeče tolažil in obenem hrabril Layer Lenko.

„Pri birmi si bila nekako potrjena za vojščaka Kristusovega. Sedaj je

prišel čas, da greš v boj za njemu storjeno zaprisego. Sicer ne bo boj krvav, pa bo kljub temu tekla kri, ne rdeča, pač pa srčna, kar še bolj boli. Ker si ženska in še prav nič vajena bojev, te pospremim v spopad in se bom vojskoval ob tvoji strani. Utegnem presteči marsikak tebi namenjen udarec. Ti je prav?"

Lenka je molče prikimala in slikarja hvaležno pogledala.

„Tudi za tvoje bratce in sestrice poskrbim, da ne shirajo od lakote.“

„Lepo prosim, mojster.“

Layer se pod Broscem niti ustavil ni. Odšel je kar naravnost v Mošnje h gospodu župniku doktorju Ažbetu. Lenka je skozi okno gledala za njim. Pa se je domislila in bila tudi prepričana, da jo je Marija z Brezij le uslišala. Poslala je za njo izkušenega in v hudem pomanjkanju in v večletnem zaporu izmodrenega, nadarjenega slikarja Leopolda Layerja, ki je kar nekako prevzel vse njene težave. Samo ubogati ga bo treba. Pa ne bo težko. Saj tako nikogar nima, ki bi ji znal prav svetovati. Že samo ob tej misli je Lenki odleglo, kakor bi bila odvrгла s svojih pleč težko navezано rjuho sena.

Naslednja dva dni je še pred poldnem začela pritiskati soparica. Sredi popoldneva se je pa zabliskalo in zagrnelo. Razlila se je ploha in dež ni prenehal do noči. Huda ura in dež sta v Lenkinih očeh opravičevala Layerja, ki si ga je želela, pa ga ni bilo nič več blizu. Tudi se je brhki točajki čudno zdelo, da se Lovrenc že več dni ne oglasi. Nanj je pa prav lahko čakala. Celo hudo jo je skrbelo sniti se z njim. Treba bo dokončno odgovoriti, da ga ne more in ne sme vzeti, kakor bi ga rada. Pa čeprav srce počije. Naj kar. Saj ni vredno več živeti.

Tretji dan je bilo vreme kakor naročeno. Pa spet ni bilo nikogar. Lenko je začelo skrbeti.

Naslednji dan ni padlo niti kapljice dežja, pa se ni oglasil ne Layer, ne Lovrenc.

„Uh,“ je žalostno potožila sama sebi Lenka. „Slikarji so slikarji. Mojster me je pač potegnil. Sam se mi je ponudil, da moje težave uredi, pa ni nič. Morebiti me je celo Lovrencu prigrajal, ko ga ni več blizu. Pa naj me. Sem se mu že tako in tako odpovedala. Res je bil izmed vseh še najboljši Klemen. Kar pri zaobljubi naj ostane.“

V soboto zvečer sta pa prišla. Layer in Lovrenc. Lepo sta pozdravila in bila prijazna in se vedla, kakor bi se ne bilo prav nič zgodilo.

Med večerom, drugi gostje sploh opazili niso, so se pa mirno in brez razburjenja dogovorili, da je res najbolj prav, če Lenka ostane pri zaobljubi. Lovrenc naj si pa drugo poišče. Lenka naj pa samska ostane. Če se pa Klemen vrne, kar ni verjetno— No nič ne de. — Kakor je božja volja.

Mladj Petrovec je odšel, Layer je pa še posedel do zadnjega gosta. Se je namenil, da bo prespal noč pod Broscem.

Že na polnoč je šlo, ko je mojster velel točajki sestiti poleg sebe.

„Veš, Lenka! Lovrencu Petrovcu sem poslikal znamenje, ki ga je postavil iz hvaležnosti, da jih Bog ni z lakoto udaril. Za plačilo mi je moral dati mernik rži in mernik pšenice. Oba mernika sta do zadnjega zrna tvoja. Da ti ne shirajo črviči.“

„Mojster!“

„Ni vredno o tem kaj več govoriti. Samo, da sva ohranila zaobljubo.“

„Sedaj mi ni niti težko držati jo.“

„Da, da! Moja Marija z Brezij.“

„Bo kar res.“

K J E
J E
K A J

Dolgost križa	321
Korcil bo prinesel novo luč	322
Med Slovenci v Kanadi	327
Srečanje z Bogom.	328
Binkoštna kvatre	333
Ob 20-letnici slovenskih mučencev	334
Dvakrat je bila v Rusiji	338
Bog in trpeči	340
Glas iz Rima	345
Legenda o vojaku Boštjanu	347
Na vprašanja je treba odgovarjati	351
Misli za vsak dan	351
Pogovor o igri	352
Mladinska anketa: časopis in revija	354
Od vzhoda do zahoda	358
Starši, bodočnost Cerkev je v vaši hiši	360
Ni nevarnosti za prehrano ljudi	363
Quo vadis?	367
Med nami v Argentini	376
4. filmski festival v Mar del Plati	372
Molitveni namen	379
Primorske vesti	380
Tri zaobljube	381

LETO XXIX

št. 6

JUNIJ 1962

POVERJENIKI

Argentina:
Dušnopastirska pisarna.
Ramón Falcón 4158,
Buenos Aires

Braziliija:
Marija Mestnik,
C. Postal 7058,
Sao Paulo,
Brasil

U. S. A.:
„Familla“,
3116 Glass Ave,
Cleveland, Ohio

Kanada:
Ivan Marn,
131 A Treeview Drive
Toronto 14
Ontario

Trst:
Marijina družba,
Via Risorta 3,
Trieste, Italia

Italija:
Zora Pliščanc,
Riva Piazzutta 18,
Gorizia

Avstrija:
Naročnino pošljajte
Mohorjevi družbi
v Celovec.

Celoletna naročnina za Ar-
gentino in države, ki nanjo
meji (razen Uruguaya)
400 pesov.

za ZDA in Kanado
5 dolarjev;
za Avstrijo 95 šillingov.
za Italijo 2.000 lir;
drugod
protivrednost dolarja.

Editor responsable: Antonio Orehar, Ramón Falcón
4158, Bs. Aires. Registro de la Prop. Intelectual Nº 574.991.
Tiska tiskarna Vilko S.R.L. Estados Unidos 425, Bs. Aires

duhovno
življenje
la vida espiritual

„Duhovne šivljenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (Anton Orehar),
urejujejo pa dr. Jože Rant, dr. Branko Rozman, dr. Alojzij Starc